

ročník XV.
106
Jaro 2012

Čtvrtletník Cibule a Kebule pro **dětské domovy**

ZŮMEČEK

Devět děcáků
a **GARFIELD**
vyprodali
Národní divadlo

Téma čísla: **Pasty a vločky**

„Maminko, ty jsi moje největší splněné přání od hvězdičky. Já jsem si tě totiž, když jsem byla v bříšku, přála. A sen se mi splnil,“ sdělila mi nedávno Nikolka (má už skoro sedmiletá dcerka). Vůbec není pochyb o tom, že i ona je mou největší září na tomto světě.

A jak jsme se od začátku našeho společného života staly jedna pro druhou tou již zmiňovanou hvězdou, shlédla jsem z výšin několik rmoutících se skloněných hlav, které čekaly, až některá z nás „hvězd“ spadne.

Nemám zdání, proč lidé začali svá tajná přání sdělovat padajícím hvězdám. Zákonitě si každý pod pojmem

„padající hvězda“ představí mizející zář někde za kopci. Ten krátkoučký okamžik plný naděje je přesto nepopsatelný. Najednou vám je dopřáno okusit něco málo z toho, co je vám podle vás tak vzdálené. Však to všichni znáte.

Jen na malinký okamžik být tam, kde máme kus svého já. Jen na vteřinu shlédnout s milou tváří ty, kteří nám vzali víru. Aspoň na okamžik!

Jenomže ta hvězda naděje taky nepadá dlouho. Přejde realita! V takový okamžik je velmi těžké udělat ten první krok a do reality dobrovolně vkročit. Uvědomíte si totiž, že nic nemá smysl a vaším údělem místo hvězdné záře jsou botasky za pár kaček, do kterých vám stejně odspodu teče. A vyhlídky? Vyhlídky raději žádné. Uvidím, kam mě vítr odnese...

!!!A NEBO!!!!

Vyztekáte se, popláčete, vykřičíte se a já nevím co ještě. Každopádně si uvědomíte, že nechcete spadnout někam za kopce a vyhasnout, protože to tak dělá každá hvězda.

A i když vykročíte těžkým krokem, postavíte se realitě čelem. Možná někdy zakopnete, možná vás někdo srazí k zemi, ale vy věřte, že pokud jdete za tím, co opravdu někde hluboko v srdci cítíte, že vás někde na konci (a konec musí být všude) čekají dveře, za kterými je přesně to, co vás celou tu dobu vedlo kupředu.

Pamatujte si: Vždy je možné za okny nenápadně pozdvihnout hlavu a vybrat si.

Krásné jaro všem, s oblohou plnou hvězd Vám přeje

Veronika Vargová
šéfredaktorka

A než skončím úplně, ráda bych Vám sdělila jednu skvělou novinu. Mám nového zástupce, Lukáše Kotlára, kterého mnozí z vás znají a kdo ne, tak se jistě dočká. Lukáš! gratuluji, vítěj v týmu. Jménem celé redakce ti přeji mnoho úspěchů.

Milí přátelé,

dovolte mi, abych se vám nejdříve představil. Jmenuji se Lukáš, je mi patnáct let a už dvanáctým rokem jsem v dětském domově v Uherském Ostrohu. Do Zámečku přispívám již třetím rokem. Svět žurnalistiky mě začal hodně bavit a zřejmě jsem objevil to, čemu bych se chtěl věnovat i v budoucnosti.

Mým největším snem, co se týče Zámečku, je, abychom společně přinášeli informace, které nás zajímají, bavili se o tématech, o kterých se příliš nemluví, ale mají velký vliv na dětské domovy a na nás – děti v DD. Přál bych si, abychom četli články, které budou skutečně nést vaše názory, a aby jste vždy s radostí otevřeli nové číslo Zámečku.

Jak jistě všichni víme, život v DD není jen o skvělých akcích, zábavných projektech a o tom, jak je vše nejlepší. Život v DD se skládá také z řad neúspěchů, zklamání nebo dalších problémů, o kterých se příliš nemluví. Moc bych si přál, abychom našim čtenářům přinášeli informace, ze života v DD a aby články a reportáže vykreslovaly realitu, která v DD skutečně je.

Letos slaví Zámeček své patnácté narozeniny a proto nejen Zámečku, ale i vám všem bych chtěl popřát do následujícího roku mnoho úspěchů a hodně sil.

Lukáš Kotlár
zástupce šéfredaktorky

Aktuálně před uzávěrkou: **V Býchorech se narodily kozy!**

Těsně před uzávěrkou dorazila do redakce úžasná zpráva z Dětského domova se školou v Býchorech:

„Dnes ráno v půl šesté se nám na farmě při DDŠ narodily dvě kozenky. Další očekáváme v průběhu víkendu. Aleš Bureš, ředitel“

Gratulujeme a čtenářům Zámečku posílám fotky těch prcků.

Redakce

Co najdete v Zámečku ?

11-17

Pasty a vložky

Zjišťovali jsme, jak to vypadá s hygienickými potřebami v domovech. Co fasujete a co si musíte koupit?

30-34

DD CUP do Nové Vsi

První část letošní série turnajů DD CUP se odehrávala na zelených stolech. Zlatou medaili si odvezl DD Nová Ves u Chotěboře.

64-67

V Čermné (Dolní)

Reportáž Miloše Nguyena z víkendů, který prožil v DD Dolní Čermná. Zámeček už tam byl před lety, teď je domov úplně „nový“.

68-71

Bez dluhů a naplno

Rozhovor s Karin Balážovou, která vyrostla v DD Melč. O životě v domově i o tom, co jí čekalo po odchodu „do světa“.

84-85

Soutěž Sámovky

Sámovka vyhlásila další ročník soutěže, ve které mohou domovy vyhrát pobyt na přání v Praze. Zapojte se?

86-87

O čem sníte?

Sdružení Dejme dětem šanci připravilo literární soutěž jako úšitou pro redaktory a čtenáře Zámečku. Ceny jsou lákavé...

Palec nahoru pro ministra Jaromíra Drábka

Ministr práce a sociálních věcí se pustil do reformy systémů dětských domovů, mnozí to vítají a jiní nechápu. Zámeček nehodnotí, jak to dělá (na to je moc brzy). Líbí se nám ale to, že chce slyšet co nejvíce názorů, mimo jiné i od samotných kluků a holek z DD.

Palec dolů pro prezidenta ČR Václava Klause

za jeho rozhovor v předvánočním čísle časopisu Vlasta, kde mimo jiné říká:

„...takzvaných lidských práv, mezi kterými se najednou objevují práva dětí, což je zrádnost, kterou já si vůbec nedovedu vysvětlit a budu proti tomu bojovat, co mi ještě síly dají.“

Zlatá věž Zámečku

POŠLETE SVÉ NOMINACE!

Tradiční anketa Zlatá věž Zámečku je opět tady. Účelem je především ocenit domovy, projekty, akce nebo osobnosti v dětských domovech, které v dobrém smyslu udělaly něco pro druhé a zapsaly se do povědomí ostatních. Je právě na vás, abyste nominovali skutečně ty, kteří si ocenění zaslouží.

1. DOMOV ROKU

Je dětský domov, který si zaslouží Zlatou věž za speciální přínos pro dětské domovy? Víte o někom, kdo organizuje skvělé akce a dělá něco pro ostatní? Nebo kde se žije jako v opravdové rodině? Neváhejte a nominujte jeden dětský domov.

Název domova:

2. PROJEKT ROKU

Projekt je třeba seriál sportovních turnajů, série uměleckých akcí – třeba tanečních, nebo aktivita, která vás připravuje na samostatný život. Prostě něco, co probíhá delší dobu, třeba půl roku, celý rok nebo i více let. Takových projektů pro domovy probíhá několik a o mnoha z nich píšeme často v Zámečku. Který z nich si podle nejvíce zaslouží cenu za rok 2011?

Název projektu a organizátor:

3. AKCE ROKU

Zažili jste akci, která byla opravdu vydařená, prostě super? Jestliže byla akce výborně organizovaná a všichni se bavili, určitě si Vaše ocenění zaslouží také. Pošlete nám její nominaci!

Název akce a pořadatel:

4. OSOBNOST ROKU

Ocenění si zaslouží určitě i člověk, který vás během uplynulého roku zaujal. Možná svým činem nebo myšlenkou, která se týká dětských domovů. Možná Vás zaujal svým článkem v Zámečku, ale každopádně by to měl někdo, kdo si zaslouží být osobností roku!

Jméno osobnosti:

Kam poslat nominaci?

E-mailem: redakce@zamecek.net

Poštou: Redakce Zámeček, Střední 6, 736 01 Havířov

KONEC DĚTSKÝCH DOMOVŮ?

Budou se rušit dětské domovy! Tento výkřik často slyšíte v televizi a čtete v novinách, ale nic není černé ani bílé. Vláda chce vše připravit tak, aby děti, které dnes žijí v DD, z nich nikam odcházet nemusely. A zároveň chce podpořit rodiny tak, aby se uměly a mohly o své děti postarat a ne je odkládat do děčáků. A navíc podporuje vznik nových pěstounských rodin, které by se měly postarat, když nebude na vybranou.

Co si o tom myslíte vy? Zeptali jsme se v několika domovech a vaše odpovědi pošleme ministrům i panu premiérovi.

1. Měly by se zrušit dětské domovy?
2. Proč?
3. Co říkáš na to, že by si měl/a jít do pěstounské rodiny?
4. Co by si vzkázal/a vládě, která o změnách rozhoduje?

Nebýt DD, vyrostli by z nás spratci

1. Rozhodně ne!
2. Zrušit dětské domovy by znamenalo pro spoustu dětí to, že by neměly kam jít anebo že by zůstaly v rodině, kde je například týrali, nestarali se, a vyrostly by z nich Spratci, kteří by mohli zůstat také na ulici. V dětském domově mají střechu nad hlavou, postel, teplo a kolem sebe spoustu lidí co je mají rádi! Ne každý má šťastnou rodinu!
3. Do pěstounské? Ani náhodou! Přijít o tety, strýce a děcka, co znám tak dlouho? Co mám tak ráda? Ani za nic a přijít možná o bratry, nebýt s nimi, za to mi to nestojí. Svůj dětský domov mám ráda a nevyměnila bych ho za nic a za žádný jiný.
4. Co bych vzkázala? Místo zrušení dětských domovů ať pomohou lidem na ulicích. Ať neberou dětem jediný domov, který mají.

**Petra Dědíkova (17),
DD Dagmar-Brno**

Neudělejte hloupost!

1. Podle mě by se rušit neměly, alespoň ne všechny.
2. Nepřineslo by to nic pozitivního. Jen bych byl rád, kdyby stát začal více podporovat sociálně slabé rodiny. Oddělit dítě od rodiny jen kvůli tomu, že rodiče nemají dostatek peněz, aby jej uživil, se mi nezdá jako nejlepší řešení.
3. Já osobně rodiče mám a jsem s nimi v kontaktu, takže si to ani neumím představit. Ale nadšený bych rozhodně nebyl.
4. Lidi, jen prosím vás neudělejte nějakou hloupost. Pořádně si promyslete, co činíte. Pokud uděláte zbytečnou chybu, odnesou to stovky, možná tisíce dětí a mladistvých. Být vámi, počkám ještě pár let a vše důkladně domyslím a dotáhnu bezpečně do cíle.

František Berger (19), DD Olomouc

Ať se do nás zkusí vcítit

1. Ne!
2. Už jsem si zvykla a jinak nechci.
3. Nešla bych.
4. Ať se nad tím pořádně zamyslí a zkusí se vcítit do nás.

Kristýna Mikulová (16), DD Kroměříž

Má rodina jsou tety v DD

1. Nikdy!
2. Mám to tam ráda. Je to můj DOMOV.
3. Kdybych byla mladší, tak by to nemuselo být až tak špatný, ale teď už si to neumím představit. Asi bych si už nezvykla, furt by to pro mě byli jenom cizí lidi. Tety v DD už pomalu počítám do své rodiny.
4. Zkuste šetřit někde jinde a ne na dětech.

Hana Pilátová (16), DD Senožaty

Byli bychom na tom špatně

1. Ne neměly!
2. Protože kdyby nebyly dětské domovy, byli bychom teďka všichni úplně jinde a byli bychom na tom dost špatně.
3. Nešla bych nikdy.
4. Ať se zamyslí nad tím, co miní udělat.

Sára Pernicová (14), DD Telč

Rodinná atmosféra mi někdy chybí

1. Je to sporné.
2. Pro ty menší děti je to asi lepší, když vyrůstají v rodině, ale pro nás starší, je to složitější se někde v cizí rodině zabydlet a přitom vědět, že existuje dětský domov, který některé z nás už od malička „vychoval“.
3. Kdyby to byla rodina, kterou bych znal delší dobu a jezdil k nim na návštěvy, tak bych se tomu nikdy nebránil. Někdy mi ta rodinná atmosféra chybí.
4. Zkuste se vžít do role, jako jsme my. Otevřete oči, dá se se ušetřit i jiným způsobem než na nás.

Patrik Miker (14), DD Mikulov

Je to velká blbost

1. Myslím si, že je to velká blbost.
2. Protože na různých akcích potkávám různé děcka a seznamuju se pak se z nás stávají dobří kamarádi a kdyby se „děčáky“ rozpustily, tak by jsme se třeba už nikdy neviděli. Na domově spolu vycházíme, ale je jasný, že se taky někdy pohádáme, ale to je tak v každé rodině.
3. Asi bych nešla.
4. Nerozhodujte o životě ostatních.

Jitka Doležalová (13), DD Kroměříž

Nevíte, co se může stát...

1. Ne
2. Protože hodně lidí má děti, které nikdy nechtěl a nemůže se o ně starat, a proto

je to lepší než být s nimi, nikdy nevíme, čeho jsou tito lidé schopni udělat.

3. Děti by tam měly jít, jen pokud by samy chtěly.

4. Ať neberou peníze za to, že nic neřeší.

Lenka Škodová (16), DD Hodonín

V DD jako v pohádce

1. O rušení dětských domovů jsem slyšel, bylo by fajn, kdyby děti šly zpět do svých rodin, ale v dětských domovech se mají jak v pohádce.

2. Bude super, když se děti vrátí zpět do rodin, nebo ti, kteří nemají nikoho, tak aby našli dobré nové rodiče.

3. Pěstounská péče je dobrá věc, alespoň nebudou celé svoje dětství v dětských domovech. Náhradní rodinná péče je ale dobrá jen v případě, že rodiče je týrají nebo zanedbávají, proto by bylo nejlepší ty děti týrané rodiči dát do pěstounské péče.

4. Děti se v dětských domovech mají překrásně, jen aby se stejně dobře měly v náhradní péči.

Jakub Pěkný (17), DDŠ Býchory

Šla bych, ale ne k cizím

1. Ne, neměly by se rušit.

2. Protože DD je náš domov, který nám naše rodiny nedaly.

3. No jestli bych šla nebo nešla, to se nedá takhle přímo říct, v DD jsem zvyklá a mám to tam ráda, ale kdybych měla pěstouny, které bych měla ráda, tak bych možná i šla, ale musela bych je znát, k cizím bych asi nešla.

4. Vzkázala bych jim, že možná pro malé děti není špatné jít do rodiny, ale pro nás starší už by to nebylo tak jednoduché si na někoho zvyknout a proto, bych DD nechala a zapřemýšlela nad tím, co by bylo s dětmi a se zaměstnanci.

Sandra Pikartová (16), DD Mašťov

Milá vládo...

1. Myslím si, že dětské domovy by se určitě rušit neměly, ale myšlenka, že je zapotřebí snížit počet dětí v DD, je podle mě

správná. Myslím si, že argumenty, které podporují to, aby dětské domovy přestaly fungovat, jsou naprosto irelevantní. Argumenty týkající se psychiky dětí považuji za směšné.

2. Rušit by se určitě neměly z toho důvodu, že se nejedná pouze o peníze, které se nyní stát snaží ušetřit a získat všude, ale jedná se především o osudy dětí, kterým dětský domov neskutečně pomohl. Všichni víme, že mnoho dětí se nerodí do lásky-plné rodiny, kde je čeká jistota a šťastná budoucnost a je tu právě dětský domov, který pomáhá před tím, aby děti spaly pod mostem.

3. Nedokážu si to představit. Díky tomu, že jsem v dětském domově, studuji na Open Gate a celé školné, které je velmi vysoké, mi platí nadace The Kellner Family Foundation. Kdybych přešel do pěstounské rodiny, podmínky pro získání školného od nadace by se možná změnila a předpokládám, že bych musel jít do velmi bohaté rodiny, aby mi to byli schopni platit.

4. Milá vládo, osobně s rušením dětských domovů nesouhlasím. Nevím, jestli jde pouze o ušetření státních peněz, ale myslím, že peníze nejsou to jediné. Řekne se sice „rušení domovů“, ale ve skutečnosti tím rušíte šanci dětem. Profesionální pěstounská péče pro mě není argument. Vážím si všech pěstounů, kteří se rozhodli pomáhat, ale vím, že v naší republice je hodně

lidí, kteří tuhle šanci využívají jen k tomu, aby získali peníze, což je vidět na mnoho smutných případech.

Jsem rád, že už jste se tomuto tématu začali konečně aktivně věnovat. Souhlasím s tím, že je zapotřebí snížit počet dětí, ale rozhodně ne rušením domovů. Měli byste si konečně uvědomit, že řešení není dát dítě do dětského domova, ale aktivně a efektivně pomáhat těm, kteří Vaši pomoc, jak si můžeme všimnout, vážně potřebují. Mám na mysli především ty, kteří se nedokáží postarat o své děti a připravit jim skutečně šťastnou budoucnost. Je potřeba, aby si stát uvědomil, že jsou tu takoví a je potřeba s tím něco dělat. To, že jste dvacet let nic nedělali, je vaše chyba a takové vysoké číslo dětí v DD mluví přesně o tom, jak se náš stát stará a pomáhá lidem. Sociální dávky a další finanční podpory nejsou řešením toho, že je na tom rodina špatně. Je důležité se zamyslet nad tím, proč se má špatně a jestli neexistuje jiná možnost, než jim dávat peníze.

Byl bych velice rád, kdybyste někdy navštívili dětský domov a vysvětlili dětem, že jejich domov bude zrušen. Vždyť jste to vy, kdo o tom rozhoduje, tak proč jim to nevysvětlit. Možná byste pochopili, jak se asi cítí děti, který řeknete, že jejich domov bude zrušen.

Lukáš Kotlár (15), DD Uherský Ostroh

JAKÉ TO JE V PĚSTOUNSKÉ PÉČI?

Bráchové (kteří nemají nic společného s Petrem) jsou šťastní, že mají nový domov. Dům pro jejich novou pěstounskou rodinu postavilo občanské sdružení FILADELFIE – PŘÍSTAV Oldřichovice díky mnoha dárcům v čele s Nadací OKD.

Mám kamaráda Petra, kterého si jednou vzali od nás z dětského domova do pěstounské péče. Položila jsem mu pár otázek, na které mi odpověděl. Tohoto kluka znám dobře, nezažila jsem ho sice v dětském domově, ale mamka jednoho z pěstounů pracuje u nás jako noční vychovatelka. Takže byl u nás v Mašťově a tam také doted' je, ale u svých pěstounů.

Jak dlouho jsi v pěstounské péči?

Už asi 9 let.

Z jakého domova a jak ses dostal do pěstounské péče?

Tak bylo to z Mašťova. Když se biologičtí rodiče neozývali, tak jsem byl nabídnutý do pěstounské péče a paní uklízečka si mě vybrala.

Jsi tam spokojený?

Myslím si, že bych neměnil a nevrátil bych se zpátky.

Vyhovuje ti to takhle nebo bys byl rád v biologické rodině, u vlastních rodičů?

To já nevím, protože jsem vlastně v mé původní rodině nebyl, ale já v tom rozdíl nevidím.

Myslíš si, že je lepší být v dětském domově nebo v pěstounské péči? A proč?

Myslím, že v pěstounské péči se naučíš dbát i na svoje okolí a hlavně, když máš problém, tak se hned vyřeší a nemusíš čekat, až na tebe bude čas.

A nakonec nám řekni – kdo si koho vybral?

Myslím si, že to bylo tak nějak oboustranné.

Sandra Pikartová

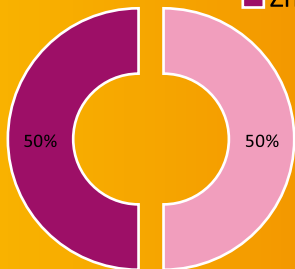
PASTY & VLOŽKY

**Velká anketa o tom, jak to
v dětských domovech chodí
s hygienickými potřebami.**

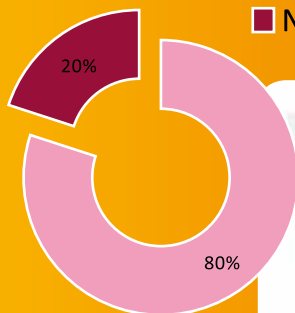
Jaké dostáváte v domovech zubní pasty?

- Odol nebo Fluora
- Značkové – Signal aj.

Dostávají „prckové“ dětskou zubní Pastu, například Perličku?

- ANO
- NE

Ještě že nejsme prasata

Joža se ráno vzbudil, protáhl se. Šel se umýt. Na kartáček, který spíš připomíná drátěnku, si dal pastu, co připomíná spíš pastu pro psa a vyčistil si zuby.

Podíval se do zrcadla. „Ty vole, mě už začínají růst vousy,“ řekl nahlas a nevšiml si, že do koupelny přišel osmnáctiletý kluk s plnovousem. „No, moc se neraduj! Ono to totiž za chvíli bude takovýhle a to tě ženský chtít moc nebudou,“ řekl Fero.

Ve škole žádná změna. „Smrdíš vole, uhní,“ řekl Jožovi jeho spolužák, který používá deodorant ADIDAS a je voňavej. Joža nepoužívá nic. Protože nic nemá.

Celej děcák chodí do stejné školy, tak se občas potká i s holkama z domova. „Hele, ty máš dneska krámy?“ zeptal se Joža Marušky. „Jak to víš?“ zeptala se trochu červenající se Maruš. „No moc nezohýbej. Pak jde vidět ta tlustá vložka,“ řekl Joža. Nemyslel to zle, jen to Maruš chtěl říct.

Když přišel Joža zpátky do domova, šel si umýt vlasy, protože mu jedna holka řekla, že je má mastný. „Teto, dáte mi šampón?“ Teta mu nalila březový šampón. Takový ten, co je o pět korun levnější než šampón pro psy. Umyl si vlasy a šel spát. A další den a další den pořád to stejné.

Ještě že máme rozum a kapesný a nejsme prasata. A ještě že v některých domovech si klepou na čelo, že takhle to u nás teda není, protože my dáváme klukům a holkám všechno. Všechno to, co je u normálních lidí normální.

Gracián Svačina

Takhle to u vás určitě nechodí. Zmápovali jsme pro vás, jaké je to s používáním hygienických potřeb v jiných domovech. A k tomu přidáváme pár názorů odborníků i zajímavou zkušenost z jednoho děcáku.

Co říká odborník?

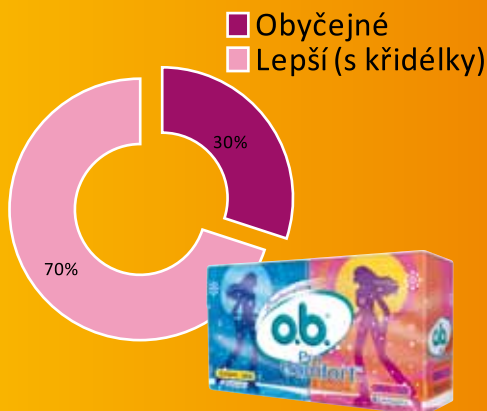
Odpovědi, zejména k některým bodům, rozhodně neznamenají, že bych dětem v domovech nechtěla dopřát kvalitní/značkové nebo komfortnější hygienické potřeby. Odpovědi vyjadřují jakýsi minimální standard, který by se měl dětem dostat. Vychází ze skutečnosti, že sociálně slabé rodiny svým dětem nemohou např. zajistit dražší šampón, zubní pastu, voňavku či vodu po holení, a rozhodně by jim to neměl nikdo vytýkat nebo zazlívát. Stejně jako dítě doma, je možné si lepší hygienické potřeby doplatit z kapesného, z brigády, voňavku chtít na narozeniny apod. Také cenové rozpětí deodorantů, voňavek, balzámů po holení je různé – je pak dostatečný deodorant za 40 Kč nebo balzám po holení za 30Kč?

Co by podle mě měly děti v DD automaticky dostávat?

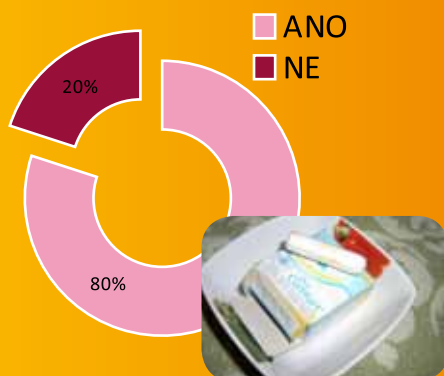
- Pasta: Obyčejná, třeba Fluora
- Pasta pro prcky: Perlička nebo jiná určená pro malé děti
- Vložky: Obyčejné bez křidélek
- Tampóny: Ano
- Intimky: Ano
- Holicí potřeby: Pěna či gel na holení, jednorázové holítko
- Holicí potřeby pro dívky: Ano
- Mýdlo nebo sprchový gel: Gel
- Deodoranty a voňavky: Ne
- Šampon: Obyčejný
- Gel, balzám aj. na vlasy: Ne

Petra Zdražilová
Úřad ombudsmana

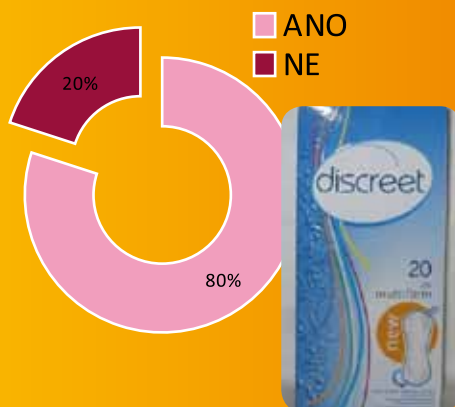
Jaké fasují holky vložky?

Mají možnost holky dostávat tampóny?

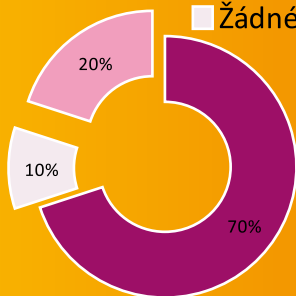
Můžou dívky dostávat intimní vložky – intimky?

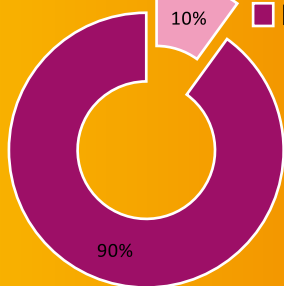
Jaké fasují kluci holicí potřeby?

- Jednorázové
- S výměnnými břity
- Žádné

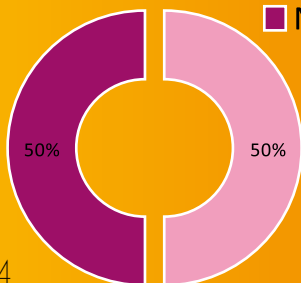
Dostávají kluci balzám po holení?

- ANO
- NE

Mohou dostat holicí potřeby holky?

- ANO
- NE

Co říká sestra ?

V anketě o používání hygienických prostředků jsme se zeptali děvčat, jaké vložky či tampony v domovech dostávají (v některých domovech jsou dokonce tampony, či dražší vložky tabu). Zeptali jsme se odborníka – sestřičky Vlad'ky Štaubertové z gynekologické ambulance.

Myslíte si, že, řikejme tomu „obyčejné vložky“, jsou vhodujícím prostředkem pro „naše dny“? Je že užívání „tenkých vložek s křídélky“, tamponů či intim mýdla nad-standard?

Musím říci, že nejsem zastánce tvrzení: „čím dražší výrobek, tím je zaručena lepší kvalita“. Myslím si, že na našem trhu je poměrně slušný výběr hygienických potřeb pro ženy (v našem případě vložky a tampony) v různých cenových relacích. Ale protože jsem žena a mám doma 14ti-letou dceru, je u nás toto téma již pár let také aktuální. Víte, po tom prvotním překvapení, tím myslím úplně první menstruaci, je spousta dívek nepříjemně překvapená, že něco takového je čeká každý měsíc, minimálně po dobu dalších třiceti let! Nepředstavitelný problém, hrůza nejvyššího kalibru... Některé dívky se najednou začnou stydět nejen před svým okolím, ale i před sebou samými. Nejrady by se někam schovaly...a objevily by se zase až po těch pár dnech.

Vzpomínáte, jak to bylo ve vašem případě?

Moc dobře si ještě pamatuji na ten neustálý strach, jestli mi náhodou není vložka vidět, když mám upnuté džíny, jestli se mi náhodou nepromočila, když jsem si o přestávce ve škole nestihla doběhnout na toaletu... A proto si myslím, že používání „vložek s křídélky“ (klidně i těch levnějších) je v současné době té-

měř samozřejmostí. Jsem strašně ráda, že něco takového na trhu je... a že si ty „své dny“ mohou děvčata tímto způsobem alespoň částečně zpříjemnit, tudíž to rozhodně NEBERU JAKO NADSTANDARD!

Zmiňovala jsem se o tamponech. Nemohu si neodpustit jednu zásadní otázku: Tampony ano či ne? Jak to s nimi ve skutečnosti je? Jsou vhodné a je jejich užívání nějak věkově ohraničeno?

Tampony ano, ale... pouze dívkám, které již měly pohlavní styk. A myslím to naprosto vážně! Pokud již starší dívky tampony používají, nevidím v tom zásadní problém. Je však důležité dodržovat pár zásad – pravidelně tamponky měnit, manipulovat s nimi opatrně (holky, ta šňůrka se klidně může utrhnout, fakt!) a nespolehat na to, že když mám zavedený tampon, jsem „zabezpečená“ na celý den. Omyl – ideální je kombinace tampon + slipovka. První a poslední dny menstruace jsou vhodné tamponky s označením MINI, uprostřed NORMÁL, případně SUPER. Ale pozor, ty už jsou opravdu docela větších rozměrů, zejména po použití... Já osobně se nepřikláním k tomu, zavést si tampon a jít s ostatními k vodě není úplně nejvhodnější. Pokud není vyhnutí, tak zvolte větší tamponek, ale hned po opuštění bazénu (moře, rybníku...) si jej běžte vyměnit za nový. Přeci jenom tu hrozí nebezpečí zavedení infekce, zejména mykózy, a zánět močových cest!

Takže ano, nebo ne?

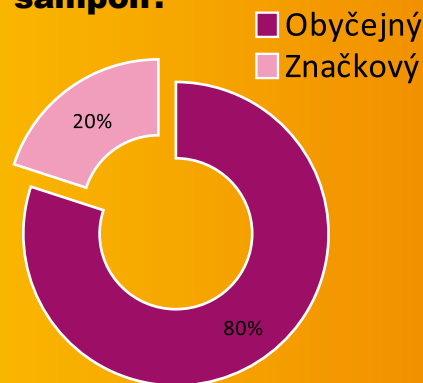
Celkově jsem pro užívání tamponů během menstruace. Opět mám pocit, že to zvýší sebevědomí dívek a začnou své tělo brát jako něco naprosto normálního.

Připravila Veronika Vargová

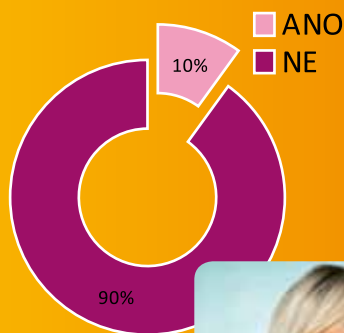
Dostáváte tuhé mýdlo nebo sprchový gel?

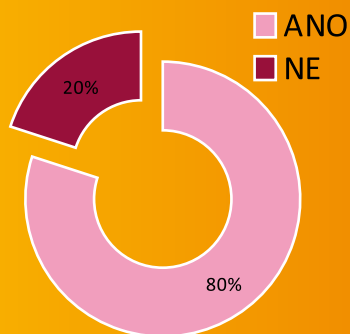
Jaký máte z domova šampon?

Fasujete deodoranty nebo voňavky?

Dostáváte nadstandardní potřeby pro úpravu vlasů (gel, kondicionér...)?

Někdy ani razítko nepomůže

Když mi bylo asi šestnáct, moje paní zubařka mi řekla, že musím používat speciální pastu, která se jmenuje Lacalut. Že prý mi krvácejí dásně. A taky mi řekla, abych si koupil nějaký měkký kartáček.

Řekl jsem paní zubařce, aby mi to napsala na nějaký papír a dala mi tam razítko, aby mi v domově věřili. Zubařka se na mě podívala jako na nějakého grázla. Protože si myslela, proč by mi v domově nemohli věřit. Já ale vím, že všechno musím mít s razítkem a na papíře.

Donesl jsem teda papír s razítkem od zubařky a paní ředitelka mi řekla, že je to nadstandardní péče, kterou mají platit rodiče anebo abych si tu pastu a kartáček koupil z kapesného. Tak si teda pasty skoro za stovku kupuju z kapesného a dásně mi už nekrvácejí. Někdy ani to razítko prostě nepomůže.

Gracián Svačina

Pavel Lukáš: „Nic nefasujeme, učíme se hospodařit“

Rozhovor s Pavlem Lukášem (16) mapuje, jak to u nás v bytě, v DD Uherský Ostroh, s hygienou chodí.

Jak to funguje u vás v bytě s fasováním hygieny?

Nic nefasujeme. Na každý měsíc dostaneme do bytu určitý rozpočet peněz na každé dítě a podle toho si nakupujeme hygienu, kterou potřebujeme. Už druhým rokem jsme si zvykli na to, že když nám něco schází nebo když něco potřebujeme, nikdo za nás nic neudělá. Dostaneme peníze a do obchodu si dané věci jdeme koupit nebo to koupí teta, ale s tím, že například hledáme společně na internetu výhodné ceny.

Co je/bylo lepší? Jednou za měsíc fasovat nebo samostatně nakupovat?

Tak samozřejmě, že když jsme si fasovali, vše bylo nakoupeno, a podle mě to byla nevýhoda. Nemuseli jsme proto nic dělat a například jsme neměli představu, co jak stojí... Proto jsem rád, že bylo u nás zavedeno samostatné nakupování drogérie. Tímto způsobem jsem se určitě ujistil v tom, že když pro něco nehnu ani prstem, nic nebude. Navíc já s tím problémem nemám a baví mě to.

Jak se vám daří vycházet s Vaším rozpočtem?

Myslím si, že v naší rodince s rozpočtem vycházíme výborně. Vždy se dobře rozhlédneme, vyhledáme slevy a raději tedy dáme přednost slevám a levnějším vě-

cem, než zbytečně drahým. Musím ale říct, že mi nic nechybí a z kapesného si nemusím kupovat vůbec nic.

Který systém myslíš, že je úspornější?

Myslím si, že úspornější je druhý systém – tedy průběžné nakupování. Soudím podle toho, že se nakupuje skutečně to, co se v danou dobu potřebuje a tím se určitě více ušetří.

Je něco, co si v rámci rozpočtu hygieny nemůžete koupit?

Ne, není. Díky tomu, že nakupujeme často ve slevách nebo za výhodné ceny, podaří se nám vždy něco ušetřit. Za ušetřené peníze si můžeme dovolit více než standard, což znamená, že si za ně například můžeme koupit pleťovou vodu, gel na vlasy nebo přípravky proti lupům.

A kdo Vašemu rozpočtu šéfuje?

Za pomoci tety tomu šéfuji já a Katka (17). Vždy po nákupu nalepíme paragony a Katka vše zapíše do excelové tabulky. Jinak celkově o nákupech a o rozpočtu se baví celá naše rodinná skupina.

Připravil Lukáš Kotlár

Podivné příběhy z **PODIVÍNOVA**

A person with long, light-colored hair is shown from the back, hugging themselves tightly against a light-colored, textured wall. They are wearing a white tank top. The lighting is soft and even, creating a somber or reflective mood.

**Dětský domov Podivínov je neskutečný.
Příběhy, které si přečtete, jsou skutečné.**

Erik, Vanda a Honza nám před časem napsali své příběhy. Zdají se nám tak podivné, že jsme kvůli nim postavili dětský domov Podivínov. Máš-li i ty svůj podivný příběh, napiš nám ho do schránky: podivinov@cijedite.cz - je skutečná.

Příběh 01

**Podivná záhada: Přijel hejtman,
tak jsme museli pryč**

Nad tímto příběhem jsem se dost zamýšlel. Jednou k nám do domova přijel hejtman na návštěvu, ze které jsme ale neměli vůbec nic. Teta ředitelka nás radši poslala ven do deště na procházku. A ať neodmílováme. Jako důvod uvedla, že se musíme „provětrat“. Když jsem paní ředitelce říkal, že si taky chci užít hejtmána, rovnou mi řekla, že by nás to stejně nezajímalo. Hejtman prý přijel jen za vedením domova. No, nakonec jsme se nejenže provětrali, ale byli taky dost promáčení, protože lilo jako z konve. Už když jsme vycházeli, tak hrozně pršelo. Později se někteří dozvěděli, že se na nás pan hejtman vyptával, ale ředitelka mu řekla, že jsme přemlouvali tety, abychom šli ven. Tak jsem z toho trochu jelen. Možná trochu víc. Zcela určitě vím, že těsně před návštěvou hejtmána jsme se museli jít povinně „provětrat“ (a zmoknout). Zpátky jsme mohli přijít až po hejtmánově odjezdu, tety to ohlídky. O tom, že by si někdo přál jít na procházku do velkého deště, nic nevím. Pořád to nechápu: Co bylo na tom hejtmánovi tak zvláštního, že jsme všichni museli ven?

Erik

Příběh 02

**Máme „společný“ program,
máma musí přijet jindy**

Hurá konečně je pátek a budu se trochu flákat a hlavně mi v neděli přijede mamka, tak se s bráchou těšíme. Tak to jdu radši připomenout tetě, ale po cestě si říkám: „Vždyť ona ví, že mamka jindy nemůže, protože pracuje a cesta sem pokaždé trvá dvě a půl hodky. Tak jí to tedy říkám, že se s bráchou těšíme, až se společně půjdeme projít a dáme si někde zmrzku. Teta se na mě podívá a říká: „No, máma musí přijet jindy v neděli máme společný program, kde nesmíte chybět. V tu chvíli mi běží hlavou: Cože?! Jaký společný program? Vždyť ví, že mamka jindy nemůže!

Tak se jí ptám: „A co máme za společný program?? Odpoví mi: „Všichni společně budeme v klubovně a budeme si povídat a dokonce si pustíme i nějaký film.“ Jako bych měla skákat radostí, že si dokonce pustíme i film. A zase mi běží hlavou: To je tedy program za všechny prachy! Jako by se hodně stálo, kdybych tam nebyla a byla radši s mamkou.

Vanda

Příběh 03

**Můj deníček si ředitelka přečetla
a okopírovala**

Když jsem se dostal do domova, bylo mi asi deset let. Nelíbilo se mi tam. A potřeboval jsem někoho, komu bych mohl říkat, kdo je trouba a kdo se mi líbí a do koho jsem se třeba zamiloval a která teta mě naštvála a tak. Neměl jsem nikoho. A tak jsem si z kapsného koupil velký modrý blok z tvrdými deskami. Napsal na něj lihovkou: „Kdo si to přečte, zemře!“ a pod to DENÍK.

Každý den jsem si tam psal, co jsem zažil. Nikdy jsem ho nikomu neukázal. Až jednou. Dal jsem ho přečíst jedné holce, do které jsem se zamiloval. Prostě jsem chtěl, aby o mě věděla, všechno, protože ona mi taky všechno říkala. Ona ten deník zapomněla na pokoji. Všimla si ho vychovatelka a ta ho dala paní ředitelce.

„Jako teto, proč jste jí to dala?“ ptal jsem se. „Hele, jednou jsi v domově a tak má paní ředitelka právo vědět, co si o ní a o domově myslíš.“ Odpověděla mi vychovatelka. Nevěděl jsem, co mám odpovědět. Odešel jsem do svého pokoje. Přemýšlel jsem, co budu dělat. Já jsem si tam psal úplně všechno. Kdo mě šve a komu bych chtěl sprostě vynadat a třeba jsem tam psal i o té svojí lásce. Prostě všechno! A tak jsem nedělal nic. Báł jsem se. Ředitelka mi deníček vrátila až asi po půl roce. „No teda ty, jsi teda kvítko... to jsem o tobě nevěděla. Tady máš ten tvůj sešitek. „To je deník“, špitl jsem. „Co? No, to je jedno, podívej nějaké pasáže jsme ti okopírovali do tvé složky, jen abys o tom věděl,“ oznámila mi suše ředitelka a já šel psát další pořádek a tentokrát poslední zápis do deníku...

Honza

www.cijedite.cz

Kluci a holky z děcáků jako hlavní hvězdy

Osmistránková reportáž **Zámečku**
z **Národního divadla** v Praze.

Dvě hodiny za oponou

Vybaven fotoaparátem a diktafonem vcházím do sálu Národního divadla. Právě zde, na Nové scéně, za chvíli vypukne představení s názvem Garfield. Jedná se o fantastický projekt několika dětských domovů, uměleckých škol a tanečních skupin ze středních Čech, který pod názvem Tančím abych žil doputoval z kolínského divadla až na prkna, která znamenají svět, do Prahy. Lidé pomalu obsazují místa a s napětím vyčkávají, co se bude dít. „Vůbec nevím, co očekávat. Věřím, že nebudeme zklamáné,“ říká paní, která přišla se svou desetiletou dcerkou.

U pódia narážím na hlavní postavu, kocoura Garfielda. Zatímco děti chystají kulisy, líčí se a připravují na vrcholný okamžik svého dosavadního hereckého života, výtápám se slavné komiksové postavy na její pocity. „Těším se! Možná mám větší trému než samy děti, ale můj kočičí čich mi říká, že vše dobře dopadne,“ tvrdí Garfield a dodává: „Nijak zvlášť jsme se nepřipravovali. Odehráli jsme to už několikrát a myslím, že všechno zvládneme skvěle. Snad se to bude lidem líbit.“ Vše je připraveno, a tak se přesuňuji do zákulisí. Hra začíná. Opatrně nakukuji přes oponu do hlediště. Vyprodáno!

Pád do hlediště

Bum, bác! Velký oranžový kocour se neplánovaně řítí mezi diváky. „Ta maska nemá otvory, takže nic nevidím. Spadl jsem z pódia,“ směje se později v útrokách divadla Jirka alias Garfield. Tato menší nehoda představení nijak nenarušila. Diváci s úžasem sledují děj a po každé části hlasitě tleskají a vískají. Nahlížím do šaten. Ne, že bych špehoval převlékající se děvčata, ale zajímá mě, jak vypadá zákulisí snad nejslavnějšího českého divadla a co se v něm děje. Děti i dospělí spěchají po chodbách nejdříve tam, potom zase zpět. Každý se upravuje, převléká, opakuje si text. „Těším se. Tréma je, ale snažím se ji nevnímat,“ světuje se mladá tanečnice. V malém kuřáckém salónku sedí několik herců a na malé obrazovce pozorují kolegy na jevišti a čekají na svou chvíli. Díky nim se seznamuji blíže se scénářem. „Teď bude tohle, potom tamto, pak přijde ten, po něm zase tamta...“

Nečekaný výstup

Potkávám pejska Odieho, Garfieldova přítele a nepřítele v jednom. V tomto představení se v jeho kůži ocitl býchorský učitel angličtiny Matthew Lowder, který pochází z Ameriky. „Svou roli si užívám, strašně mě to baví,“ štěká spokojeně Odie. Hned za rohem narážím na chobotnici, která čeká na scénu, v níž se hlavní aktéři dostanou do Chorvatska. Společně s ní a ještě několika staršími muži, kteří oplývají velkou zálibou buřtů, debatujeme o Zámečku a o životě. Kráčím opět k pódiumu a sleduji výkony dětí, které zrovna předvádí publiku cikánský čardáš a očividně si to užívají. Taneční kreaci ocení potlesk několik stovek párů dlaní. „Náš kolega někam zmizel, pomůžeš nám?“ Na otázku přikyvuji, že ano, a tak se dle pokynů chopím jedné z kulís a tlačím ji na scénu. Svých pár vteřin slávy na jevišti Nové scény Národního divadla si řádně užívám a zase mizím za oponou.

A je tu vyvrcholení, všichni se schází na pódium, klaní se a děkují divákům... Obrovský aplaus dokazuje, že se hra velice povedla. Ředitel DDS Býchory Aleš Bureš zve na jeviště ty, bez kterých by se nic takového nekonalo. Od produkčních a choreografů přes partnery a designery až po ředitele Národního divadla Ondřeje Černého a scénáristku a režisérku představení Jolanu Burešovou. „Jsou to šikovné děti, strašně se mi to líbilo. Tento projekt jsme letos sice nepodpořili, i tak to ale bylo velkolepé!“ raduje se ředitelka Nadace Naše dítě Zuzana Baudyšová. „Vyprodali jsme Národní divadlo. Co dál? Dáme krátkou pauzu a hurá do Hollywoodu,“ vtipkuje Aleš Bureš. Kdo ví, sen se možná jednou stane realitou.

Radost, elán a chuť k tanci – fascinující!

Garfield

Jako jeden z přítomných redaktorů Zámečku jsem v Národním divadle. Potkávám sympatického muže s kamerou, který mi nastínil, že by potřeboval někoho, kdo by mu moderoval rozhovory na kameru. Řekl jsem tedy, že s tím nemám problém a s radostí jsem nabídku přijal.

Vyprodané Národní divadlo se těší na moment, kdy odstartuje show v podání mladých talentů převážně z dětských domovů. Na tenhle okamžik jsem se těšil nejvíce. Stále jsem nevěřil tomu, že tolik dětí z dětských domovů se dokáže dostat na prkna Národního divadla. Později jsem zjistil, že tam skutečně patří a moje otázka na několik vystupujících byla jasná. Dostat se až do národního divadla je velký úspěch, výše už to snad ani nejde, kde dále byste chtěli vystupovat? Odpovědi byli téměř stejné. „Garfield by se dal hrát všude, třeba i v Los Angeles“, svěřil se dospělý tanečník taneční skupiny Rasputin, která s dětskými domovy spolupracuje.

Stres i radost

Několik okamžiků jsem trávil i v zákulisí. Pořád někdo utíkal z jedné strany na druhou, kroky se zkoušely všude, kde bylo trochu místa, a už při pohledu na vystupující byl znát obrovský stres. Z pohledu redaktora musím říct, že atmosféra v zákulisí je zajímavá. Je především důležité nebyt hluchý a uhýbat prchajícím vystupujícím. Obrovský stres občas střídala i radost z toho, co se komu povedlo na pódiu, a naopak si občas někdo stěžoval na to, že se mu nějaký krok nepovedl.

Romské tance

Po prvních minutách tanečního komiksu Garfield šlo vidět, že publikum se baví, stres, který vládne v zákulisí, najednou mizí a z vystupujících chrlí radost, elán a chuť k tanci. S velkým obdivem nahlížíme ze zákulisí na pódium a zrovna jsem přišel v části – Garfield a Rumunsko, kde tanečníci výborně představují romské tance. Divák ani nestíhal sledovat všechny kroky, jak to bylo rychlé a temperamentní.

To, že taneční komiks Garfield je něco úžasného a fascinujícího, je jasná věc. Všichni, kteří se podíleli na tomhle velkém projektu, si zaslouží velké poděkování a za sebe bych chtěl říct, že si rozhodně zasloužíte určitě (nejen) můj OBDIV A RESPEKT. I když si uvědomuji, že to není snadné zorganizovat takový projekt, věřím, že to není to poslední představení, neboť to má smysl a všichni si vaše vystoupení užívají. Do budoucna přeji mnoho štěstí a věřím, že se v Národním divadle potkáme i příště.

Lukáš Kotlár

Má to smysl

(o dětech zapojených do projektu Garfield)

Motto projektu :

„Smyslem umění je člověku připomínat jeho důstojnost.“ (A.Tarkovskij)

Uvádím několik krátkých příběhů chlapců a dívek, kteří se zapojili do uměleckého projektu Tančím abych žil, jehož součástí je představení Garfield. Jména dětí jsou smyšlená, obsah pravdivý.

Marcel

Problémový kluk, rváč, beznadějný případ. Měl problémy ve škole s šikanou. Opakoval ročník. V projektu Tančím abych žil jsme podchytili jeho talent, zklidnil se. Zapojil se hlavně do hudebních činností. Kromě toho, že vystupuje v představení, vyhrál několik uměleckých soutěží a dokonce uspěl ve velké konkurenci v přijímacím řízení na střední uměleckou školu – konzervatoř.

Zdeněk

Uzavřený chlapec. Rád pracuje se dřevem, vyrábí loutky; díky logopedické přípravě a práci v loutkovém souboru se rozmluvil, získal pocit jistoty. Uznání a úspěch z vykonané práce posiluje jeho ego. V současné době navštěvuje střední školu.

Luboš

Neklidný, výbušný typ. Neuznává autoritu dospělých. Vyrábí kulisy a dekorace, navštěvuje taneční obor, jehož součástí je taneční terapie, a hudební obor, kde hraje na rytmické nástroje. Pravidelnou činností a systematickou, terapeutickou prací se zlepšila soustředěnost a sociální vztahy. V současné době navštěvuje střední školu.

Kamila

Ústavní dítě. V dětském domově je od raného dětství. Zapojila se do všech uměleckých aktivit. Díky důkladné přípravě byla úspěšná při přijímacím řízení na střední školu. Ráda by pracovala v dětském domově jako speciální pedagog.

Jarmila

Neúspěšná pěstounská péče, dívka nezvládla vysoké nároky pěstounů. Do domova se vrátila psychicky zdeptaná. Nemluví, je uzavřená sama do sebe. Důvěru k okolnímu světu získává prostřednictvím výtvarných technik. V kombinaci se sociální terapií se zapojila i do divadla a tance. Vystupuje v představení Garfield.

Aleš Bureš – Barry
ředitel DDS Býchory

Kdo v Národním vystupoval?

DD Krnsko

DD Zruč nad Sázavou

DD Mladá Boleslav

DD Sázava

DD Nové Strašecí

DD Pyšely

DD Nymburk

DD Lety

DDS Býchory

Hlavní hrdina Garfield: Jeviště je v „národním“ větší a diváci se zdají být blíž

Po kolikáté jsi už vystupoval v hlavní roli Garfielda, a bylo vystoupení v Národním divadle něčím jiné, než ty předešlé např. v Kolíně, kde jste měli premiéru?

Celovečerní představení Garfield jsme hráli už třikrát a zatím mě v mé roli nikdo nevystrídal. Na Nové scéně Národního divadla je mnohem větší jeviště a diváci se zdají být blíž. Na rozdíl od našeho divadla v Kolíně je jeho zákulisí úplný labyrint, mnoho tanečnicků se v něm ztrácelo a nemohli znovu najít svoji šatnu.

Jaká byla tvoje cesta k tomu, že jsi dostal hlavní roli Garfielda a jak jsi na tomhle velkém projektu začal spolupracovat?

chodím osm let a spolupracoval jsem ve všech jeho celovečerních představeních, většinou jako tanečník a jevištní technik v jednom. U Garfielda to bylo jiné, protože jsem s naší vedoucí Jolankou připravoval i veškerou hudbu. Hlavní roli jsem dostal právě díky zkušenostem z předchozích projektů. Garfield sice moc netančí, ale zato je skoro celou dobu na scéně a většina akcí druhých na něm závisí, takže se jeho představitel musí umět pohybovat na jevišti a přesně si pamatovat, kde má být a co má dělat, jinak by ostatním pokazil jejich výstupy. Taký se Garfieldovi trochu podobám – rád jím lasagne a válím se v pelechu.

Co pro tebe osobně znamená spolupráce s dětmi z dětských domovů? Je něco, co tě během tréninků nebo při samotném vystoupení, na dětech překvapilo?

Děti z dětského domova jsou součástí našeho klubu odjakživa, nejsme zvyklí na ně pohlížet jako na „jiné“, jsme všichni jedna parta kamarádů a neděláme rozdíly mezi dětmi z domova a dětmi z klasických rodin. Já jsem s dětmi z Býchor docela často, kromě tréninků je vidím ještě na počítačovém kroužku, který vedu. Překvapilo mě pouze to, kolik dětí z jiných dětských domovů

Středočeského kraje mělo o projekt zájem, je fajn mít tolik nových kolegů tanečníků a vidět jejich nadšení.

Jak to bylo s tréninky a co bylo nejdříve s Garfieldem v plánu? Byla už dříve myšlenka toho, že se Garfield dostane na prkna Národního divadla?

Garfielda jsme dávali dohromady skoro rok, je to zatím naše největkolepější představení. Na Národní divadlo jsme nepomýšleli, připravovali jsme se hlavně na Kolín. Kromě premiéry a reprízy máme v našem kolínském divadle naplánovaná představení i pro základní a střední školy.

Ve tvé masce Garfielda jde velmi špatně vidět. Stala se během vystoupení v Národním divadle nějaká menší chyba, právě kvůli tomu, že jsi špatně viděl?

Já vždycky upozorňuju ostatní tanečníky, že se mě musí dotknout, když chtějí, abych si jich na jevišti všimnul. Nevidím totiž do strany, jen před sebe a ještě docela špatně. Když hraju Garfielda, musím si vzít kontaktní čočky. V brýlích, které normálně nosím, bych totiž byl skoro slepý. V Národním divadle jsem si špatně naplánoval směr a spadnul jsem z jeviště k divákům, ale zrovna byla tma, takže to našťastí zaregistrovalo jen pár lidí.

Dostat se do Národního divadla je velký úspěch a u nás v ČR to snad ani výše nejde. Kde dále by bylo tvoje přání vystupovat a zahrát si tak v hlavní roli?

Ještě bych si rád zahrál Garfielda v Jičíně, tam nás vždycky zvou na festival Jičín - město pohádky. A pak taky na Broadway v New Yorku.

Je něco, co bys chtěl čtenářům Zámečku sdělit?

Jestli jste ještě neviděli představení Garfield, přijďte se na nás podívat 10. 4. nebo 11. 4. do Kolína.

Lukáš Kotlár

Garfield

Kuba Pěkný z Býchor: První role? Opička, která seděla na konci jeviště a jedla banán...

Kuba úplně vpravo, naopak úplně vlevo jeho brácha Lukáš.

Jaké byly tvé úplné začátky s tančením? Byly snadné, bylo to náhoda, štěstí,...

Já začínal s tancem, když jsem přišel jako malý kluk do Dětského domova v Býchorech. Moje první role byla opička, která seděla úplně na konci jeviště a jedla banán.

Jak často se tanci věnuješ? Kde probíhají tréninky?

Chodíme s Modroočkem tancovat každý čtvrtek. Opakujeme si tance, které známe nebo děláme nové choreografie.

Co považuješ za svůj největší taneční úspěch?

Zatím to není žádný, jsem rád za to, co mně naučila Jolana Burešová.

Dotáhl jsi to až do vyprodaného Národního divadla. Kde bys chtěl s představením Garfield vystoupit v budoucnosti?

To je pecka dostat se až do Národního divadla. Garfield je tak úžasný, že by se dal tancovat kdekoliv.

Bylo vystoupení tím, že to bylo v Národním divadle, něčím jiné, než na vaší premiéře v Kolíně?

Byla krásná atmosféra v obou městech. Myslím si, že je to tak na stejno.

Ptal se Lukáš Kotlár

Zámeček se dostal v nejsilnější sestavě. V zákulisí připravovali reportáž Lukáš a Franta, v hledišti vše s úžasem sledovali šéfredaktorka Veronika a šéfredaktor Gracián.

Z ohlasů nadšených diváků

Vážený pane řediteli Národního divadla,

v neděli 29. 1. jsem se svými dcerami shlédla představení Garfield na Nové scéně. Příznám se, že původně jsem lístky rezervovala opravdu jen se záměrem vzít děti za zábavou a „taneční komiks“ se mi zdál velmi vhodnou příležitostí. Že jde o představení svým způsobem výjimečné jsem zjistila, až když jsem si, už se vstupenkami v kapse, zjišťovala detailnější informace. Že bude ale až tak výjimečné, jsem opravdu nečekala.

Byla jsem ohromena úsilím i výkonem všech, kteří se na pódiu ukázali, ale také všech, kteří

nebyli vidět. Skláním se před odhodláním, energií a zanícením manželů Burešových (snad jsem jméno zachytila správně). Svým mnohaměsíčním lopotným úsilím vydolovali zpod nánosů nechuti, lenosti, předsudků a omezenosti cosi, co, jednoduše, zazářilo. Svět byl v ten okamžik lepší a vldnější pro všechny, i pro ty, ke kterým je jinak zády. A to si myslím, že je ohromná věc. Budete-li moci, prosím, tlumočte můj obdiv a poděkování všem. Vám také uznání za odvahu k rozhodnutí pustit je na své jeviště.

S úctou a pozdravem

Marta Voštiarová

Garfield

Sponzoři a partneři:

Nadace Vodafone
US Embassy Prague
Nadace Terezy Maxové dětem
Město Kolín
Nadace Naše dítě
Komaxo s.r.o.

David Gainer, US Embassy Prague
TK Kocour Modroočko
Barry&spol.
TS Rasputin
TS Merci
ZUŠ Poděbrady
ZUŠ Kolín

PODĚKOVÁNÍ STREJDOVI PEPOVI

Jsou tomu tři roky a šest měsíců k tomu, kdy k nám do DD nastoupil, teď už bývalý, strejda Pepa. V té době jsme byli dlouho obklopeni ženským pohlavím, a tak jsme chtěli i nějakého strejdu.

Maximálně týden

Začáteční pokusy o strejdu byly marné. První strejda si to po pár hodinách rozmyslel a šel domů. Ti ostatní u nás vydrželi maximálně týden. Když došel strejda Pepa, mezi sebou jsme se vsázeli a padaly věty ve stylu jako: „Dávám mu tak týden!“ „Podle mě je to další chlap, který neví, do čeho jde, nevydrží ani den!“ Tyhle naše argumenty nebyly ale pravdivé. Strejda Pepa vydržel, dokonce přes 3 roky.

První služba strejdy

Po seznámení a vyzvídání za mnou strejda došel a s takovým kulišáckým úsměvem se ptal: „Kolik je v sázce?“ Hned jsem pochoopil, že s ním bude sranda. První den služby strejdy = den legrace. Postupem času jsme

také zjistili, že hraje rád fotbal. Také od jeho přístupu k nám se i ti nejlínější, kteří dávají přednost PC a TV, překonali a občas si s námi zahráli.

Cože? Matika?!

Ne že nám strejda prozradil jen to, že rád hraje fotbal, ale on má dokonce rád i matiku! „Jsem bývalý učitel matematiky,“ řekl. Mnoho z nás doslova nesnášelo jeho oblíbené dvě slova, které používal každou jeho službu: „Dáme matiku?“ I když odpovědi ze začátku byly většinou negativní, časem jsme za ním chodili sami a byli jsme rádi, že matice rozumí. Nejlepší na tom bylo, že dokázal to učení vždycky dobře naladit, aby nás to bavilo.

Samozřejmě, že občas docházelo k odlišným názorům nás obou k určitým věcem, ale vždycky jsme se naslouchali a snažili se pochopit toho druhého.

Strejda, trenér a chlap pro srandu

Velkou pomoc nám poskytoval v celoroční sportovní soutěži DD CUP v Praze. I díky jeho trénování a věnování se nám jsme společně dokázali mnohem větším dětským domovům, že i přes to, že máme menší výběr, tak jsme lepší.

Důsledkem toho je, že jsme několikrát skončili mezi prvními třemi nejlepšími domovy. Zkrátka trénování se nám vyplatilo. Možná si říkáte: „Však je to pouze sport...“ Jenže pro nás to byl pokaždé skvělý sportovní víkend se skvělými výsledky. Samozřejmě, že u toho pracovali nervy, motivace, ale hlavně přátelství našeho celého týmu, včetně našich trenérů, strejdy Pepy a tety Aleny. Bez Vás by to nešlo. Myslím, že naše společné úspěchy asi skončily, stejně už je nemáme kam dávat.

Byl to jako náš opravdový strejda. Bavil se s námi na jakékoli téma, pokud nebylo až moc vulgární. Probírali jsme rodiče, sport, školu, vzdělání, učitele, holky, a dokonce se staršíma naši i jeho minulost. Jsem na 100% přesvědčený, že už NIKDY nebudeme mít lepšího strejdu než je strejda Pepa. Ono je to vše ještě čerstvé, ale časem poznáme, že tu opravdu chybí.

Důvod, proč strejda odešel

Před 3 lety nám jedna teta odešla na mateřskou dovolenou, tím pádem mohl/a nastoupit jiný/á vychovatel/ka, ale pouze jako zástup za mateřskou dovolenou. Bohužel to uteklo strašně rychle. Sice tu máme ještě jednoho strejdu, který je taky dobrý, ale vždycky máte někoho víc v oblíbě. U mě to byl právě strejda Pepa.

Náš život v domově jde dál, akorát bez strejdy. Sám jsem zvědavý, jestli si ještě zahráme tak dobrý fotbal jako s ním. Jestli se někdy vůbec domluvíme a slezeme se na nějakou sportovní činnost.

Rada pro všechny, kdo má v DD nenahradiitelné tety a strejdy

Nebližněte! Chovejte se k nim slušně, věřte mi, že ztratit člověka, se kterým jste prožili hodně událostí, je velmi špatné.

Franta Miker

P.S.: Strejdo, díky za ty roky, které jsi strávil s námi. Stálo to za to!

Vzkazy dětí z DD pro Tebe:

Andrea: Strejdo, jsi borec. Užili jsme si spolu moc srandy. I když si mě někdy štvál, tak i přes to jsem moc ráda, že jsem tě poznala. Zdeněk: Byl si tu nejlepší strejda, kterého jsme v DD měli. Byla s tebou vždy sranda. Ibo: Strejdo, hrál si s námi dobře fotbal a taky člověče a poklad. Jezdili jsme s tebou rádi do Břeží na kole, protože jsi nám vždy koupil zmrzku.

Sára: I když jsme se pořád podělavali, tak stejně jsi nejlepší strejda, co tu u nás byl, a nikdy už takového super strejdu mít nebudeme.

David: Díky, že jsi se se mnou učil matematiku, bez tebe je tu teď nuda, chybíš tady. Bez tebe tu není žádná sranda.

Lukáš: Přejí ti hodně štěstí do nové práce a díky, že jsi tu s námi byl. Byla s tebou sranda.

Diana: Byla s tebou velká sranda. Taky si ještě pořád pamatuju, jak se mi na kole sekl řetěz a já spadla do hnoje a ty ses mi smál. Petr: Měl jsem k tobě blízko, rád na tebe budu vzpomínat.

Bára: Strejdo, byla s tebou sranda, sice si mě provokoval, ale i tak jsem tě měla ráda.

Maruška: I když jsme si skoro furt vyměňovali názory, stejně jsi byl dobrý a jediný, který vždy dobře vysvětlil učivo.

Franta: Nikdy nezapomenu, jak jsi mě přijel zkontrolovat na narozeniny Ondry v Břeží, také nejde zapomenout na vaření kávy ve vlaku. Zkrátka akce s tebou stály za to! Díky za tvoji důvěru, podporu a rozebírání věcí, které mi do života pomůžou! Možná, že to někdy tak nevypadalo, ale bral jsem tě jako vlastního strejdu, a také jsem se snažil tě respektovat. Jsem rád, že jsi tu s námi vydržel i přes chování některých dětí od nás. Za ty dotyčné se stydím.

„Přestěhovaný“ DD CUP:

Nová Ves u Chotěboře porazila 29 domovů

ddcup
dětský domovův cup

DD CUP zažil malou revoluci. Lednový turnaj v ping-pongu se přesunul do pražského sportovního komplexu Hamr, z čehož účastníci měli radost. Zázemí sportovců překonalo dosavadní podmínky. Všechny nutné servis měli stolní tenisté pohromadě. Skříňky na libovolný číselný kód, moderní sály a toalety pro změnu hned „za rohem“. A co víc – ubytování v luxusním TOP Hotelu Praha. Organizátoři se opravdu vytáhli.

Větší porce zápasů

Přestože všude a neustále slyšíme o finanční krizi, mega akci DD CUP jako by se vyhýbala. První díl ve stolním tenise probíhal v duchu hesla: „Čím víc pohody, tím líp“. Oproti minulému roku si hosté skutečně polepšili. Víceúčelovou halu fotbalové Sparty nahradil Hamr Sport Centrum se svými osmi ping-pongovými stoly. „Víc luxusu a méně námahy,“ chválil nové prostory Franta Miker z Mikulova.

Naproti tomu zásadní zlom ve výsledcích prozatím nenastal. Na špičce se udrželi tahouni z nejlepších domovů. Hráči z Nové Vsi u Chotěboře se postupně ukazovali jako turnajoví favorité, nakonec byl medailový úspěch neodvratný. Aby taky ne, když loni z Nové Vsi skon-

čili na druhém místě. Výhra přišla zaslouženě. Vítězové se do finálového střetu pustili s dětmi ze Sedlce-Prčice, kterým nechyběla chuť poprat se o hlavní cenu. Třetí domov v pořadí nemohl být na stupni vítězů překvapením. Pyšely daly v průběhu o sobě dostatečně vědět, když nemilosrdně „sesazovaly“ zaryté soupeře.

Nejvýstižněji to popsal Martin Lněnička, šéfgorganizátor a ředitel DD Dolní Počernice: „Jsem velice rád, že se zvyšuje zájem domovů o stolní tenis. Myslím, že i změna prostředí přispěla k lepšímu. Pro děti to bylo náročnější, ale větší porci zápasů zvládly dobře. Celkově můžeme být spokojeni.“ Děti se o bohatý areál dělily s dalšími sportovci, především florbalisty a hráči badmintonu.

Jedni říkají lepší, druzí horší...

Zájem domovů rok od roku stoupá. Poptávka je i z daleké severní Moravy. Třeba Dětský domov v Ostravě-Hrabové se snaží, co jen to jde. Tentokrát se Ostraváci umístili na pěkném 19. místě, neboť vědí, že v měřítkách DD CUPu se jedná o slušné umístění.

„Řekl bych, že loni to bylo ve Spartánské hale lepší. Byla tam jiná atmosféra. V těchto prostorech je hroznej kravál, není tady slyšet vlastního

slowa, což je úplně špatně. Všechno se tu ožívá," shrnul první dojem Kája Vašátka z Potštejna, kamarády přezdívaný jako „Fritol“. Potštejn si zpočátku stál mezi 13. a 14. místem, ale v závěru svého angažmá získal patnáctou příčku.

O něco hůře než Potštejn se vedlo zástupcům z Jeseníku, které tak netrápila průběžná příprava, jako spíš samo štěstí. „Skončili jsme na posledních místech tabulky. Hra se nám přesto líbila. Narazili jsme na obtížné soupeře. Chtěl bych pochválit nové místo, na kterém se turnaj odehrává. Je fajn, že se to furt neopakuje. A teď jsem zvědavý, jak bude vypadat hotel...“ napjatě zmínil Zbyněk Vítek z Jeseníku. „Co bych k tomu mohl dodat? Myslím, že náš domov s tímto výsledkem neudělal zrovna díru do světa, ale aspoň jsme se snažili. To je důležitější,“ říká Ondra Chalupa z domácích Dolních Počernic, které skončily těsně před Jeseníkem.

Luxusní hotel potěší

Podle klánovického strejdy Honzy si jejich výprava vedla cílevědomě. Chválí sportovní zázemí, nebo třeba i stravování. Skuteční sportovci by měli mít možnost kvalitní stravy. To Klánovičtí kluci a holky vysoce oceňují. „Je to tady prostě na úrovni. Jsem spokojená s tím, co nám Dolní Počernice připravily. Klánovice letos dopadly o jedno místo lépe než loni, tak-

že jsme jedenáctí,“ usmívá se Kamila Doležalová. Ta byla podle svých kamarádů nejlepší klánovickou hráčkou. Výborně zvládala jednotlivé souboje, díky čemuž pražský domov výrazně zabodoval.

Ústí nad Labem, jeden z nejvýkonnějších týmů, skončil na páté pozici. S vědomím, že neutrpěl tolik, přestože právě Ústí triumfovalo na minulém ping-pongu. Jejich reprezentant Lukáš Dužďa si myslí, že vyhrávat se pořád nedá. Podle něj je vlastně dobře, když se vítězové střídají. Stejně tak bychom si kluci Lukáš a Kryštof hráli pinčes poženhaně. „Občas byl zmatek v jednání rozhodčích. Víam, že rozhodčí má mít poslední slovo, ale někdy byly chyby tak nápadné, že jsme se ozvali. Jinak se mi tady líbilo,“ doplnil Kryštof Zachar z Býchor.

Poslední část DD CUPovského pobytu nabídl luxusní TOP Hotel Praha, v němž si sportovci dopřávali další, až neskutečný zážitek. Na druhý den organizátoři v reprezentativních prostorách slavnostně vyhlásili konečné výsledky. Pořadatelé dětem rozdali mnoho zajímavých a hodnotných dáreků.

Miloš Nguyen

Celkové výsledky:

1. Nová Ves u Chotěboře

2. Sedlec

3. Pyšely

4. Býchory

5. Ústí n. Labem

6. Hora Sv. Kateřiny

7. Kašperské Hory

8. Mikulov

9. Čeladná

10. Dlažkovice

11. Klánovice

12. Horní Slavkov

13. Ledce

14. Tachov

15. Potštejn

16. Písek

17. Jemnice

18. Nepomuk

19. Ostrava - Hrabová

20. Dolní Lánov

21. Nymburk

22. Česká Kamenice

23. Tuchlov

24. Dolní Počernice

25. Jeseník

26. Pardubice

27. Krompach

28. Plzeň

29. Vysoká Pec

30. Volyně

Sponzoři DD CUPu:

MŠMT, hl. m. Praha, Česká spořitelna, FAČR, Kadeřnický servis,
České dráhy, Crocodile, Klan, Dorty Domu a Hamr

dd cup

MICHEL PLATINI: DD CUP JE NEJLEPŠÍ!

„Už jsem gratuloval do Dolních Počernic. Pořadatelé, vychovatelé i děti jsou fakt skvělí!“

Cenu osobně podepsanou nejlepším francouzským fotbalistou historie a nyní prezidentem UEFA Michelem Platinim získali pořadatelé oblíbeného celoročního seriálu turnajů DD CUP. Podle poroty jde o „Nejlepší sociální projekt roku 2011“.

„Jsme opravdu nadšení. A chceme poděkovat všem partnerům projektu, sponzorům a pomocníkům, protože bez nich a bez nadšení dětí i vychovatelů by projekt nemohl existovat,“ řekl za pořadatele ředitel dolnopočernického domova Martin Lněnička.

K dlouhé řadě gratulantů se připojuje i Zámeček!

(red)

Na ping-pongu šestí, chystáme tretry a kopačky!

Rok se s rokem sešel.... Již po páté se náš domov vydal na DD Cup, soutěž o nejvšestrannější dětský domov, který pořádají již osm let dětský domov Dolní Počernice a 1. Sportovní, o.s. Naše začátky byly nesmělé, v loňském roce jsme však již v celkovém pořadí vyšplhali do první desítky.

To je v celkové konkurenci šedesáti účastníků určitě úspěch. Každý sportovec si dělá ambice, aby se zlepšoval, a i my se letos pokusíme protlačit se ještě o pár stupínek výše.

První díl osmého ročníku nás jako tradičně poslal do těžkých bojů ve stolním tenise, tentokrát ve sportovním areálu Hamr v Praze na Braníku. Naše sestava doznala oproti loňskému roku značných změn (dětičky odrůstají), ale po postupu ze základní skupiny jsme již věděli, že ostudu neuděláme. Naopak se nám podařil nejlepší výsledek za dobu, co se prvního dílu Cupu zúčastňujeme. Celkové šesté místo je pro nás bezvadným startem do nového ročníku a nyní si již začínáme chystat tretry na běh a kopačky na fotbalový turnaj.

Dětská redakce DD HSK

Vánoce bez sněhu, zato s Duhou

vánoční vzpomínky

Ne všechny děti z dětských domovů mají to štěstí trávit Vánoce doma se svými rodiči a příbuznými. Takoví jedinci buď zůstanou přes svátky v DD, nebo jedou třeba někam na hory. Přibližně čtyřicet dětí z pěti dětských domovů prožilo společně s početnou skupinou svých dospělých kamarádů část vánočních prázdnin v areálu dětského sdružení DUHA nedaleko Ostravy.

Od 22. do 26. 12. 2011 se na Myšinci již poněkoličkáte sešli členové Správné pětky, do které patří dětské domovy z Čeladné, Fulneku, Dubové, Hranic na Moravě a Příboru, aby společně oslavili Vánoce. Desítky dospělých vedoucích společně s několika mladíky pro ně připravili bohatý program. „Cílem tohoto setkání je, aby si to děti užily a nebyly smutné, že nemohou v těchto chvílích být se svou pravou rodinou,“ vysvětlila již zkušená vedoucí Veronika Vargová, která na akce správné pětky jezdí od svých sedmnácti let. I když sníh vydržel pouhé dva dny a děti musely odložit sáňky a zapomenout na oblíbené koulovačky, celý pobyt si užívaly naplno a neudily se.

Den po příjezdu se děti rozdělily do několika skupin a vydaly se řešit úkoly, při kterých se vžily do rolí pohádkových postav. „Soutěž je vymyšlena tak, aby to bylo náročné a zábavné zároveň. Odměna nikoho nemine,“ prohlásil Daniel Brož, organizátor známý pod přezdívkou Dendy. Užmudlané Popelky přebíraly tři druhy luštěnin, nebojácní princové zaháněli strašlivého draka, trpaslíci společně se Sněhurkou chytali do svých klobouků vzácné sněhové vločky. Když si soutěžící úspěšně poradili

li i s vodníkem, čertem a Dlouhým, Širokým i Bystrozrakým, došlo na sčítání bodů a rozdávání cen.

Odpoledne všichni strávili v proslulém akvaparku v Kravařích, kde dováděli ve vířivce, na tobogánu a ve vodním víru. „Jezdíme sem každý rok, většinou však až na druhý svátek vánoční. Letos jsme sem poprvé zavítali už před Štědrým dnem,“ řekla patnáctiletá Iveta z Hranic.

Navštívil nás Ježíšek

Nastal Štědrý den. Hned ráno několik lidí zašlo do lesa uříznout malý, ovšem krásný smrček. „Není to krádež,“ ujistoval Miloš Nguyen s pilkou v ruce. „Jsme domluvení s hajným, že za to, že se mu po celý rok staráme o les, máme právo na odměnu v podobě vánočního stromku,“ dodal. Během dopoledne členové Správné pětky stromek nazdobili a vrhli se na úklid. V odpoledních hodinách si vyšlápli na procházku, dospělí zatím připravili jídelnu a udělali štědrovečerní večeři. Chvilé odpočinku a nejdůležitější část celého pobytu mohla začít. Nejprve se slova ujal Vladislav Sobol, aby všem popřál veselé Vánoce. Potom se podávala

hrachová polévka, následoval hlavní chod. K bramborovému salátu měli všichni na výběr kuřecí a vepřový řízek či kapra. Stoly se přímo prohýbaly pod tíhou všeho toho jídla, pít a cukroví.

Zazvonil zvonec...ale nebyl to konec. Právě naopak! To se dostavil dětmi netrpělivě očekávaný Ježíšek s plným pytlkem dárků, a tak se celá skupina přesunula ke stroměčku.

Žádné z přítomných dětí zřejmě nezlobilo, protože každý jedinec byl obdarován spoustou dárků. Ani na dospělé Ježíšek nezapomněl. Všichni rozbalovali své dárečky, oči jim svítily radostí. Po více než hodině pod stroměčkem neůstala jediná krabice. Kluci a holky se postupně fotili se svou nadílkou a oznamovali, co je nejvíce potěšilo. „Je úžasné vidět ty děti takhle spokojené,“ shodli se vedoucí. Nebyť sponzorů a hodných, ochotných lidí, nic takového by se nikdy nemohlo uskutečnit. „Těch peněz bylo mnohem více, než jsme na akci a dárky potřebovali. Byla by ostuda je všechny utratit za dárky, i tak dostaly děti moc hezké věci. Největším dárkem pro ně ale je to, že mohou jezdit na akce se Správnou pětkou. Takže jsme si peníze schovali a budeme je používat na další výpravy Správné pětky v roce 2012,“ řekl Vladislav Sobol, který na Duhových Vánocích zastupoval Ježíška.

Předčasný Silvestr

Vánoční shon a stres zase na rok odplul kamsi do neznáma, a tak se první svátek vánoční nesl v duchu pohody a odpočinku. Sledování filmů, požívání cukroví, procházka po okolí, různé hry... Večer nastoupil na scénu DJ BOBO se svou diskotékou. Malí i velcí tancovali, zpívali a řádili tak, jak se na děti sluší a patří. Nastal čas ulehnout do peřin, ale ještě před tím bylo třeba vykonat poslední část připraveného programu. Silvestra spolu Správná pětka již trávit neměla, a tak se na Myšinci přichod nového roku slavil o něco dříve. TŘI, DVA, JEDNA, TED! – Oblohu ozářil ohňostroj a v skleničkách zavonělo dětské šampaňské. Po připitku a přání všeho dobrého v roce 2012 mladší členové ulehli do svých chatek, ti starší se ještě na chvíli sešli v klubovně, aby zhlédli pár dílů Krkonošských pohádek

Šestadvacátého prosince všichni už jen uklízeli, balili se a loučili s ostatními. Po obědě se domovy rozjely zpět do svých měst. Tak nashledanou na další akci Správné pětky!

František Berger
Open Gate & DD Olomouc

Duhové Vánoce si užili kámoši z:

- DD Příbor
- DD Fulnek
- DD Čeladná
- DD Dubová
- DD Hranice

Na dárky a pobyt přispěli:

- Nadace OKD
- MŠMT ČR
- pan Daniel Beneš
- paní Jana Nagyová
- a mnoho dalších lidí, kteří se rozhodli zaslat tisícikorunu na dárek pro konkrétní dítě

DĚKUJEME!

Vánoční anketa Správné pětky

Jak dlouho jsi členem Správné pětky? Jak se Ti líbilo na Duhových Vánocích? A co Ježíšek – splnil Tvá přání? Na to jsme se zeptali účastníků vánoční akce na Myšinci. Některé z nich připojili taky odpověď na otázku, proč nejsou o Vánocích doma se svou rodinou.

Místo bot Nike stříbrný řetízek

Členem S5 jsem asi tři roky. Už ani nevím, kde jsem byl poprvé. Tady se mi moc líbilo. Přál jsem si boty NIKE, bohužel se mi mé přání nesplnilo. Nejvíce mě potěšil stříbrný řetízek. Bavilo mě hledání pokladu s Dendym podle souřadnic. Nejvíce mi vadilo spaní v horku. Přísť Vánoce bych tu chtěl strávit.

Zdeněk Čonka (11), DD Fulnek

Kde jsou rodiče? Nevím...

Nevím, ale je to už dlouho. Myslím, že poprvé jsem se Správnou pětkou byl o Vánocích v Jeseníkách. Letos na Myšinci to bylo skvělé, dobře vymyšlené. Nebyla nuda. Přál jsem si pingpongovou výbavu, a dostal jsem ji. Jsem rád! Moc se mi líbil předposlední den, kdy jsme hráli hry. Určitě bych sem chtěl jet znovu. Nevím, kde má rodiče jsou. Náš dětský domov se o Vánocích na pár dní zavírá, proto tady.

Jindřich Kříž (15), DD Čeladná

Jsem tady teprve podruhé

Ve Správné pětkě jsem teprve pár měsíců, toto je má druhá akce. První byla podzimní víkendovka koncem října, taky na Myšinci. Ted to bylo fajn, líbilo se mi tu. Ž dárků mě hodně potěšil voňavý šampón. Nejvíce se mi líbil akvapark, nejméně soutěžní procházka. Pokud to bude možné, přijedu i příště.

Anička Díková (9), DD Čeladná

Bylo to hodně dobré...

Členem S5 jsem 3,5 roku. Poprvé jsem se jako člen Správné pětky účastnil Vánoc v Pochni. Tady to bylo hodně dobré, se všemi si rozumím. Přál jsem si růžové šálavky NIKE. Mám je, jsem spokojený. Líbil se mi celý Štědrý den. Škoda, že nebyl sníh. To tu vánoční atmosféru kazilo. Určitě pojedu znovu. Tatka není, mamka je ve vězení. Tady mám možnost být s partou, rád se sem vracím.

Instruktor Pavel Nguyen alias BOBO (17), DD Velké Heraldice

Dělat něco pro ostatní

Nepatřím do Správné pětky, na tomto táboře jsem byl s jejími členy poprvé. Rodiče mám a stýkám se s nimi, ale chtěl jsem zkusit něco nového. Ze začátku to pro mě bylo obtížné, až na pár dospělých jsem nikoho neznal. Ovšem brzy jsem se seznámil s ostatními a začalo mě to bavit. Celý pobyt se

mi moc líbil. Dělat něco pro ostatní a vidět šťastné děti, to je prostě krásný pocit. Nic specifického jsem si nepřál, ale jako redaktor a webmaster Zámečku jsem dlouho toužil po „firemním“ hrníčku. Ten mi Ježíšek přinesl, mimo to jsem pod stromečkem objevil i další dárčky se svým jménem. Určitě se na akcích Správné pětky opět ukážu. Možná ne o Vánocích, ale třeba někdy v létě.

Vedoucí František Berger (19), DD Olomouc

Snowboard jsem nedostal

Byl jsem teprve podruhé se Správnou pětkou. Ta akce, co teď byla o Vánocích, se povedla. Přál jsem si snowboard, ale nedostal jsem ho. Nejvíce se mi líbila soutěž s těmi mapami. Příště bych chtěl být zase na Myšinci.

Petr Bakša (11), DD Čeladná

Chválím všechny vedoucí

Jsem členkou asi 5 roků. První moje akce S5 byly Duhové Vánoce. Letošní vánoční pobyt se mi moc líbil, byla tam dost velká zábava a hlavně jsme se tam nenudili. Prostě chci říct, že to bylo moc super a chválím všechny vedoucí, co tam byli a uspořádali to pro nás. Děkuji! Ano, Ježíšek mi splnil mé přání, jsem za to moc ráda a velmi děkuji. Mně osobně se nejvíce líbila ta soutěž, kde jsme museli přes slámku pít horký čaj z misky. Určitě bych chtěla příští Vánoce trávit na Myšinci.

Marcela Křížová (17), DD Čeladná

Vánoce doma? Můžu, ale nechci

Vánoční pobyt se mi moc líbil. Pod stromeček jsem si přála kulmu, kosmetický nebo hygienický balíček (šampón, sprchový gel...) a plyšovou hračku. Ježíšek mi tato přání splnil. Jelikož jsem byla nachlazená, můj program se odehrával převážně v budově. Pomáhala jsem v kuchyni, což mě opravdu baví a nedělá mi to problém, a ráda jsem vypomohla Ivaně s malou Sofinkou. Není nic, co by se mi nelíbilo. Ráda bych trávila příští Vánoce na Myšinci. Vánoce doma trávit můžu, ale nechci.

Anežka Halová (13), DD Radkov - Dubová

Připravil: František Berger

Vánoce 2011

Dárek od vánočního Fantomas

Neznámý dárc, děti ho pojmenovaly Fantomas, přichystal pod společný stromček dárek – herní konzoli XBOX 360. Dětem určitě zřejmě a zpestří nejedno odpoledne. Výhodou tohoto dárku je bezpochyby kinetická kamera, takže děti při hraní her neleží, ale musí postavit z hry věst svými vlastními pohyby. Za tento skvělý dárek Ti srdečně děkujeme, Fantomasi!

DD Hora Svaté Kateřiny

Vánoce na Kateřině

Ve čtvrtek 22. prosince zavoněla jídelna dětského domova slavnostní večeří. Jako každý rok se u nás Štědrý den oslavil o pár dnů dříve, aby se z Vánoc mohly radovat všechny děti společně. Po naplnění bříšek báječnými řízků a salátem (děkujeme kuchyni za celý rok), jsme se již mohli vrhnout na rozbalování dárečků. Před rozsvícením stromčku a zvoněním od Ježíška si ještě děti vyzkoušely několik tradičních zvyků – pouštění lodiček, rozkrajování jablka,

hod střívkem, zapívání koledy na přivolání Ježíška a další. Pak už nastal ten správný čas a zvonek se rozezněl naplno. Vánoce patří mezi nejkrásnější dny v celém roce.

Děkujeme tímto všem, kteří pomohli naplnit přání našich dětí. Zážitek z jejich rozzářených očí je nepopsatelný.

DD Hora Svaté Kateřiny

Vánoční rozlučka v Býchorech

Před vánočními svátky děti a vychovatelé z našeho domova pořádali vánoční rozlučku, která se konala před odjezdy domů k rodičům. A já bych vám o naší rozlučce chtěl povyprávět. Byla středa a vyšla služba na tetu Olinku; připravovali jsme se na večer, dělali cukroví, bramborový salát, kuřecí řízky a vánoční stůl. Poté přijeli i naši dva kmenoví vychovatelé a mohli jsme zasednout a oslavovat Vánoce. Po výborné večeři jsme šli ke stromečku a rozdávaly se dárečky. Od Ježíška jsme dostali nový DVD přehrávač, septobox, HIFI věž, skleničky s našimi jmény a gely na vlasy. Moc se mi naše rozlučka líbila.

DDŠ Býchory

Vánoce a Silvestr v Sedloňově

24. 12. 2011 byly ty nejočekávanější svátky, které se nazývají Vánoce. Vánoce by se měly slavit v rodinném kruhu s rodiči, ale my, děti z dětských domovů, nemáme nikoho kromě svých přátel z DD, tet a strejdů. Naše rodiny by se za toto měly stydět, ale jak je vidět, nestydí se. U nás se začalo už za brzkého rána připravovat stoly, bramborový salát, na stoly cukroví, chlebičky, jednohubky atd., jak to dělá každý druhý. Ozdobili jsme si stromeček dle svých představ a nikdo z vychovatelů nám do toho našeho vyzdobení rodinných buněk nezasahoval.

Nevím, jak je to u vás, jestli to vychovatelé zdobí s vámi a zasahují vám do toho, ale u nás si děti dělají výzdobu rády samy. Takže se blížil večer a vše jsme měli hotové a šlo se na Štědrovečerní večeři, při které se mohly naše děti najíst, čeho chtěly. Na stole bylo úplně všechno, co bylo možné. Všichni pili, jedli a hodovali dle své chuti. Když se všichni najedli, šlo se ke stromečku a rozdávaly se dárky. Dohodli jsme se, že

jeden člověk bude rozdávat dárky a druhý člověk bude dělat fotodokumentaci. Fotky dělala naše Andrea, která studuje prvním rokem na fotografické umělecké škole v Hradci Králové, a dárky jsem rozdával já (Vojta), budoucí vychovatel, jelikož studuji střední odbornou školu sociální – Evangelickou akademii v Náchodě, obor sociální výchovatelství.

DD Sedloňov

Býchoráci v sedle

V domově máme čtyři koně: Lukase, Lancastera, Bubíka a Dalase

V domově máme koně. Jmenují se Lukas, Lancaster, Bubík a Dalas. Staráme se o ně společně s odborníky, kterým se říká hipologové. Lenka Dousková provádí cvičení a jízdy na koni a Jirka Převrátíl se stará především o zázemí koní a jejich zdravotní stav.

Práce kolem koní je náročná. Každý den musíme stávat ráno v šest hodin. Koním vyměníme vodu a dáme krmení. Potom utíkáme do školy. Na zvířata nemůžeme zapomenout, zvláště v zimě, když jim zmrzne voda. Začínající jezdcí se nejprve učí jezdit na lonži v lehkém klusu a cvalu, pokročilejší mají hodinové vyjížděky do krásné přírody mezi lesy a kopečky. Pro děti, které mají psychické a fyzické problémy, je připraven rehabilitační program, to znamená, že cvičitel provádí s dětmi různé cviky na koních.

Celodenní práci u koní se říká hiporehabilitace. Pan ředitel říká, že jsme jediný domov, který tuto terapii

na koních a kolem nich dělá. O koně se musíme starat celý den. Kdo chce jezdit, musí se o ně nejprve postarat, vykydat hnůj, navozit slámu, vyčistit koně, ošetřit kopyta a jiné věci. Každý týden přijíždí koňský veterinář, pan Slabý, který koním fakt dobře rozumí. U koní máme také klubovnu, dřevěnou chatu, kde odpočíváme, převlékáme se, povídáme si o koních, malujeme a vaříme si čaj.

Přes zimu jsou koně ustájeni na pozemku našeho domova. Až se oteplí, půjdou na nově budovanou zvířecí farmu na Horce. Vedle koní na farmě najdou nový domov kamerunské kozy a ovce. Mimochodem, naše dvě kozy budou mít za chvíli mladé. Na farmě jsou koně nejraději. Mají tam velký výběh.

Lukáš Pěkný

foto měsíce

Senožaty mají novou MISS

Poslední přípravy vrcholí. Co nevidět to začne. Na děvčatech je vidět stoupající nervozita. Kdo bude letošní MISS našeho domova? Kdo??? Tato otázka visí ve vzduchu již od rána. S půlhodinovým zpožděním konečně začínáme.

Moderování se ujímají naše už zblhlá moderátorská dvojice Pavel Lavička a Miloš Koželuch. Do ctěné poroty zasedají sponzoři, vlastně už naši kamarádi, z Prahy. V čele poroty nesmí chybět naše paní ředitelka.

V první disciplíně se nám holky představily. Dozvěděli jsme se opravdu zajímavé informace, např. číslo bot, výšku, oblíbenou barvu a velikost oblečení. Druhá disciplína byla záladnější – otázky na tělo. Každá dostala dvě. Některé se s tímto nelehkým úkolem popraly lépe a některé měly menší problémy. Třetí – moje nejoblíbenější, volná disciplína. Zde se zapojil i brácha. Jako čert-uklízeč byl k zulíbání. Nejvíce mě ale zaujal bříšní tanec mé sestry Jiřky Pilátové a Sabiny Karás-

kové. Pěvecké vystoupení Kláry Doležalové také nemělo chybu.

Předposlední disciplínou byla promenáda ve společenských šatech. Všem děvčatům to opravdu seklo. Nejvíce si to užil Pavel, který holky provázel po molu. Poslední disciplínou (takový výmysl poroty) byla jedna stejná otázka pro všechny finalistky: „Kdybys měla jedno přání, co by sis přála?“ Zazněly odpovědi typu štěstí, lásku, méně zlých lidí, vlastní restauraci, dalších deset přání...

Jako na správné MISS nemohli ani v Senožatech chybět hosté: zatancovala nám taneční skupina Hell Teddys, zapovoal Miloš, zazpívala Kristýnka Žakovcová (vrchní Pražanda), kterou doprovodil na klávesy Pavel, a také se nám předvedly holky z Prahy s jejich tancem.

Pěkně strávené odpoledne zakončené kopanou s našimi sponzory. Hodně štěstí na celostátním kole ve Volyni, Aničko! Poděkování patří tetě Iuše Vojtově, která měla MISS na starosti.

Hanča Pilátová

MISS DD Senožaty 2012: Anička Prouzová

PRVNÍ VICEMISS 2012: Hanka Pilátová

DRUHÁ VICEMISS 2012: Jiřka Pilátová

Pololetní prázdniny: florbal a šipky

Ve dnech 4. – 5. února 2012, tedy o pololetních prázdninách, zůstalo v našem domově 19 chlapců. Vzhledem k tomu, že venku již celý týden panovaly velmi nízké teploty, bylo na vychovatelích, aby připravili nějakou sportovní akci k zabavení chlapců.

Vychovatelé se domluvili, že uspořádají v obou dnech nejdříve florbalový turnaj. Jelikož mezi chlapci bylo i několik mardonů, kteří měli ortézy, bylo rozhodnuto, že se uspořádá i šipkový turnaj.

V sobotu se kluci rozdělili do čtyř družstev po třech hráčích a postupně se hráli mezi sebou utkání, které trvalo dvakrát deset minut. Druhý den nejdříve chlapci se hráli utkání o 3. místo a na závěr i finálový zápas. Celou soutěž rozhodcovsky řídil a pískal p. vychovatel Kounek za pomoci zapisovatele a časoměřiče Aleše Dvořá-

ka. Nehrájící chlapci i vychovatelky hráče bouřlivě povzbuzovali.

Po obědě a krátkých procházkách po okolí přikročili vychovatelé k druhému turnaji, a to v hodu šipek na terč, hra 301. Celkem se tohoto turnaje zúčastnilo 15 chlapců, kteří nejdříve se hráli na svých skupinách základní kolo. Do ve-

černího finále pak z každé výchovné skupiny postoupili dva chlapci.

Po ukončení šipkového turnaje došlo k vyhlášení výsledků, předání diplomů a drobných cen. Oba turnaje se moc povedly...

**Rajko Balog
a strejda Aleš Dvořák**

Jak jsme stavěli iglú

Těsně před Vánoci jsem psal o tom, jak naše výchovná skupina postavila v areálu domova pravěkou chýši. Sliboval jsem, že budu čtenáře Zámečku o dalších našich stavbách informovat.

Jakmile jsme dodělali pravěkou chýši, už nám mrzly ruce a padal sníh. Pořád to však nebylo vhodné na stavění iglú, jak jsme měli v plánu. Až při lednové oblevě druhá výchovná skupina dělala kvádry ze sněhu pomocí přepravky na pečivo. Jelikož jim to zpočátku šlo celkem pomalu, rozhodla se naše výchovná skupina, že klukům pomůže. Důležité bylo zorganizovat se, abychom se navzájem nepletli pod nohy.

Nikolas společně s Rudou zajišťovali výrobu kvádrů (50x80x25). David s dalšími chlapci se starali o přepravu těchto kvádrů na staveniště. Já jsem poté s panem vychovatelem Kounkem jednotlivé kvádry pokládal do řady na sebe a opatrně je pomocí sněhu spojoval.

Všichni jsme viděli, jak rychle naše iglú roste, a to nám přidalo ještě větší chuť k dílu. Poslední řady jsme stavěli za pomoci lavičky, na které jsme stáli. Vzhledem k tomu, že v dalších dnech stále padal sníh, který však pro naši stavbu nebyl příliš vhodný, protáhla se naše činnost asi na 10 dní, kdy jsme pouze chodili iglú polévat vodou, abychom zpevnili zdivo. Také jsme si uvnitř ze sněhu vyrobili sněhová sedátka a stůl. Po dokončení jsme si naše iglú změřili a zjistili jsme, že obvod je 14, 5 metrů, průměr 3 metry, délka předsině 2,5 metru, výška 4,3 metru, což je dle místních pamětníků nejvyšší iglú, které v Králíkách stálo. Škoda je jen, že jsme nedostali odvahu, a to i kvůli teplotám kolem -25°C , v době dokončení v našem ledovém domě přespát.

Po dokončení iglú jsme se všichni domluvili a postavili obrovského sněhuláka, který ho hlídá. Myslíme si, že má 2,5 metru, což se dá změřit na přiložené fotografii, nejvyšší chlapec měří 177 cm.

Závěrem bychom rádi dodali, že naše stavba inspirovala i další výchovné skupiny, takže v jednu chvíli se na naší zahradě nacházelo několik různě velkých a povedených sněžných domů, kdy každá parta své iglú stavěla jinou technologií. Jedni použili větve jako kostru a pak na ně nabalovali sníh. Třetí výchovná skupina zase nakupila sníh na jednu hromadu a pak vydlabala do této hromady otvor, po dokončení se do sněžného domu vešlo i šest chlapců, kteří si uvnitř vymodelovali ze sněhu i lavičky a stůl.

Velkou pochvalu si určitě zaslouží chlapci z 5. výchovné skupiny, kteří společně se svým vychovatelem p. Krejsou postavili sněžný hrad na zahradě místní mateřské školky, z čehož měly děti i jejich učitelky velkou radost.

**Marcel Sívák, Rudolf Žida
a René Kamil Těthal**

Přípravu na život jsme zvládli bez obav. Nanečisto

Míra na sbowboardu...

Pobyt na horách, který byl minulý rok v Čenkovicích v Orlických horách, se tentokrát přesunul do Koutů nad Desnou. Ale smysl celého pobytu zůstal stejný. Kromě toho, že děti měly tento pobyt jako příjemnou výplň jarních prázdnin, se zde navíc seznámily s finanční gramotností, multikulturou a dalšími aktivitami, které zpestřovaly celou akci.

Po pobytu v Čenkovicích se během následujícího roku sjížděly do Luhačovic tři dětské domovy. DD Uherské Hradiště, DD Uherský Ostroh a DD Smolina. Smyslem těchto setkání v Luhačovicích bylo zaučování se do oborů kovářství, truhlářství a keramiky. Během těchto jeden denních víkendových akcí si také o těchto oborech děti s lektory povídali a měli možnost si je i prakticky vyzkoušet na vlastní kůži.

„V Luhačovicích jsme byli čtyřikrát, nejvíce mě zaujalo truhlářství. Vyrobili jsme třeba stojánky na mobil nebo boxy na víno a potom jsme si je mohli odvézt domů na památku,“ svěřil se jeden z účastníků Pavel Lukáš z Uherského Ostrohu. Účelem bylo především ukázat cestu za budoucím povoláním, nebo inspirovat děti k budoucímu studiu a uplatnění v praxi. „Díky tomuto projektu jsem získal hodně nových znalostí o práci s různými materiály,“ ukončil Pavel.

Pomyslným závěrem projektu „Bez obav, zvládnou to“ byl pobyt v Koutech nad Desnou v Jeseníkách. Téměř padesát dětí ze sedmi domovů se sjelo do penzionu U Pelikána, aby zde strávily sedmidenní pobyt za doprovodu svých vychovatelů a šesti vedoucích.

Téma pobytu: Rodina

Tématem týdenního pobytu byla Rodina. První den jsme se rozdělili do sedmi rodinek a dostali jsme hrací peníze, kterými jsme si platili jídlo a ubytování. Pochopitelně jsme nedostali peníze na celý pobyt, ale cílem bylo, abychom si na pobyt alespoň částí vydělali prostřednictvím soutěží a dalšími aktivitami, ve kterých jsme měli možnost peníze získat. Jedním z cílů tohoto pobytu byl také klip, který si měla každá rodinka za úkol natočit kamerou, kterou dostala. Video slouží jako výsledek celkové snahy rodiny, ale také jako výborná památka na společně prožité zážitky.

Třetí den za námi přijely dvě sympatické slečny z Olomouce, a s nimi i dopolední program, který se týkal multikultury. Společně jsme si řekli o Asii a zaměřili jsme se na Mongolsko. Vyzkoušeli jsme si i psaní cyrilicí.

Rodina „Šéficí“

O den později za námi přijel jeden z lektorů Jiří Halík z Olomouce, kterého jsme už znali z Čenkovic. Opět se s námi věnoval finanční gramotnosti. Tentokrát jsme si řekli o exekuci, RPSN a o inflaci. Během toho jsme si pouštěli krátká videa o bezdomovcích, cigaretách a o České národní bance.

Vždy dopoledne nebo odpoledne bylo lyžování. Někteří měli šanci se zdokonalovat a jiní stáli na lyžích poprvé v životě. Ve slalomu, který se konal na závěr pobytu, zazářil Pavel Lukáš, který se umístil na prvním místě. Svým brilantním stylem zdolal všechny slalomové branky a i přes těžkou konkurenci ukázal svým soupeřům záda. Svůj životní krůček udělal i desetiletý Honza Nejedlý, který se po týdnu naučil lyžovat a bez asistence sjet svah. Kromě lyží byla i možnost jízdy na snowboardu. „Jízdu na snowboardu mám raději než lyžování. Navázal jsem na minulý rok a díky lektorovi jsem se opět zlepšil,“ dodává osmnáctiletý Mirek Lukáš z Uherského Ostrohu.

Komunikace, arteterapie...

Pátý den byla připravena dvě témata. Pro starší se jednalo o základy komunikace, kdy jsme měli možnost si povědět o verbální a neverbální komunikaci, jak jednat v různých situacích nebo o tom, jak správně říci NE. V rámci tohoto programu jsme si zahráli několik her a procvičili mluvení. Pro mladší byla odpoledne připravena arteterapie. „Během odpoledne jsme různě malovali na plátno, poté jsme plátno dali na trubku, pak jsme malovali na papíry, přilepili je na trubku s plátnem a z toho vznikl na závěr barevný strom,“ popsal třináctiletý Petr Možíšek.

Závěrem...

Šestý den obsahoval v programu jen závěrečný slalom na lyžích a sbowboardech a promítání videí, které jsme v rámci rodinek nato-

Honza poprvé v životě na lyžích...

čili. Poté následovalo balení a večer byla připravena rozlučková diskotéka. Na konec jsme všichni dostali diplom za aktivní účast v projektu.

Za všechny bych rád poděkoval občanskému sdružení EUFORALL, které pro nás celý pobyt připravilo a zorganizovalo. Týdenní pobyt se skvělým programem byl úžasný. Věřím, že se v rámci projektu „Bez obav, zvládnou to“ opět setkáme.

Lukáš Kotlár

Pavel a Lukáš...

Hory jsme si platili „sami“

Nastává den odjezdu, vše se nakládá do aut a všichni se moc těší, až si zalyžují. Cesta trvala asi čtyři hodiny, než jsme dojeli k naší chatě. Paní správkyne nás ubytovala, potom se šlo lyžovat. Cesta k sjezdovce byla dlouhá asi 500 metrů, a proto jsme lyžačky a lyže nechali u sjezdovky v chatě.

DD Senožaty

Druhý den nás rozdělili do rodin. Každá rodina si musela vymyslet název, pak dostala peníze na placení ubytování a veškerého jídla. A zadali nám úkol – museli jsme natočit svůj videoklip. Třetí den ráno proběhla snídaně a pak hurá na sjezdovku do 12 hodin, potom následoval oběd. Po obědě jsme znova šli lyžovat. Večer byly na programu stolní hry. Večerka v deset hodin.

Čtvrtý den ráno přijela návštěva a povíдали jsme si o finanční gramotnosti, odpoledne bylo lyžování. Pátý den ráno zase přijela další návštěva, tentokrát jsme si povíдали o kultuře v Asii. Šestý den ráno zase lyžování a odpoledne balení se na cestu domů. Večer byla prezentace jednotlivých videoklipů, co jsme natočili, a vyhodnocení, pak diskotéka do půlnoci a spát. Sedmý den v devět hodin odjezd domů. Všem se tam moc líbilo a příští rok by chtěli jet znovu.

Martin Pilát

Finanční gramotnost na lyžích

Minulou zimu jsme prožili v Čenkovicích a musím z mého pohledu říct, že to bylo fajn, ačkoliv počasí nebylo až tak zimní. Tyto jarní prázdniny jsme jeli do Koutů a musím říct, že tam se mi náramně líbilo. Parta dětí i instruktorů byla dobrá, bylo méně konfliktů a ubytování bylo také fajn. A sjezdovky? Ty byly dokonalé. Úraz byl také jen jeden, ale už je to všechno v pořádku.

Programy, které provázely náš lyžařský výcvik, byly celkem zábavné a podle mě poučné. Výlet na Červenohorské sedlo byl bezkonkurenční. Když nám předtím někdo z vychovatelů řekl, že jsme zapojeni do projektu s finanční gramotností, tak jsme všichni bezvýznamně protáhli obličeje, ale dnes vím, že vzpomínky s námi budou ještě dlouho... Tolik vtipných, přátelských a příjemných okamžiků...

Moc děkujeme za tyto zimní chvíle. Také moc děkujeme za všechny ty pěkné okamžiky a plno nových vědomostí!

Anna Marčíková

DD Zlín

Den se sněhem

Jednoho dne nám tety řekly, že půjdeme ven stavět příšerky s.r.o. ze sněhu, pak budou různé soutěže a nakonec opékání buřtíků. Tak jsem se zaradovala, oblékla a šla na to.

Nevěděla jsem, co mám postavit, tak jsem válela koule a dávala je k sobě. Koule byly větší než já, jsem totiž malý prcek. Potom za mnou přišla teta Kačka a pomohla mi postavit z těch koulí housenku. Byla tak velká, že jsem si na ni mohla i sednout. Pak přišly soutěže – to byla sranda. Poslepu jsme chodili od stromu ke stromu, chodili jsme v krabicích, házeli sněhové koule na strom atd. A to nejlepší nakonec – opékání buřtíků. Někdo by řekl, že jsme se asi zbláznili v zimě a ve sněhu opékat, ale to je na tom právě to nejlepší. Byl to super den, těším se na další blbnutí ve sněhu.

Ještě bych moc chtěla pozdravit svou kamarádku Marušku z DD Fulnek. Doufám, že si to přečte.

Adrianka Nguyenová – Máňa (8)

Koule byly větší než já, jsem totiž malý prcek...

Opékání buřtů...

Poprvé na běžkách

Jako v pohádce o Mrazíkovi, tak jsme si připadali na našem druhém výletu na běžkách, tentokrát na Lesné. Všechny ty krásy kolem – zasněžené stromy a upravené bílé stopy pro běžkaře.

Stelinka, Lukáš a Fanda běžkovali poprvé a byli dobří. Dobrá byla i Jitka, která zvládla bežecký strach a s výskáním jízdu z kopce. Zato Maruška, Anička a Filip běželi jak závodníci, ujeli nám a schovali se u auta za 2,5 metrovou hromadou sněhu. Tety měly strach, kde jsou, a na jednou „bať“! Lukáš je objevil. To bylo smíchu. Příjemně unaveni jsme se vraceli domů a těšili se na večer, kdy nás čekala další akce – Obřádková miss.

Jitka, Maruška a teta HaŠy

Na Rasputina opět vyprodáno

Taneční skupina Rasputin.
Vlevo nahoře náš ředitel Aleš Bureš.

Již potřetí se ve středočeském Kolíně uskutečnil galavečer pod názvem Rasputin – Ploché nohy. Báječnou choreografkou tohoto vystoupení je manželka našeho ředitele Jolana Burešová, která s Rasputiny nacvičila nové choreografie; také byli pozváni tanečníci z Kocoura Modroočka a ze ZUS Kolín. Večer moderovala Valérie Zawadská.

Celék kolínské divadlo bylo vyprodané. Všichni zúčastnění šli do tance výborně, a to jen díky Jolance, která nás to naučila a patří jí za to veliké díky. Celý večer byl plný tance a zábavy. Po skončení galavečera byl raut, při kterém měl krásné hudební vystoupení Milan Horvát. Perfektně zpívá, jeho písně jsou tak krásné, že dokážou zahrát u srdce. Poděkování patří také panu Růžickovi, řediteli divadla, za jeho skvělou spolupráci.

Jakub Pěkný

Koncert na záchranu dětských domovů

Ve čtvrtek 1. března nadešel den „D“ my jsme po dvouměsíčních přípravách a nácvičce mohli předvést. Ten den znamenal mnoho nejen pro nás, ale také pro všechny ostatní děti z dětských domovů. Naše vystoupení bylo součástí „Koncertu na záchranu dětských domovů“ – našich domovů.

Moc jsme se těšili. Nejen na to, že předvedeme, co jsme se naučili, ale také na své kamarády z jiných dětských domovů a jejich představení. Náš dětský domov měl připravené dvě vystoupení, jednalo se o dramatizaci písně o slavném obrazu – Banán, tato scénka publikum velice pobavila. A závěrečné nacvičené taneční představení malých i velkých tanečníků.

Po našich vystoupeních nám zahrála kapela

Chinaski své nejznámější písničky, které jsme si společně s nimi mohli zazpívat. Jelikož jsme se podíleli na přípravách celého večera, viděli jsme, jak se připravuje profesionální kapela na vystoupení, což bylo velice zajímavé. Celým večerem nás provázeli moderátoři Snídaně s Novou Aleš Lehký (ex-Lunatic) a Lukáš Budai. Po koncertu ještě následovala autogramiáda nejen členů skupiny, ale i několika litvínovských hokejistů, kteří nás přijeli také podpořit.

Děti a teta Marcela

DD má talent

Pátek 17. února začal v našem domově talentovou soutěží, ve které se předvedly všechny děti z domova. Také tety a strejda nám připravili veselé překvapení, převlékli se do role porotců a moderátorky – to jsme se nasmáli.

Všichni jsme se snažili, co nám talent a síly stačily, ale vítěz mohl být jen jeden. Vyhrála skupina Veselá partička, druhé místo obsadily Televizní noviny Burák a třetí byli malí tanečníci. Vítězové jeli za odměnu na hokejové utkání do Litvínova – hurá, vyhráli jsme. Ostatní vystupující dostali sladkou odměnu.

Dětská redakce DD HSK

Nacvičovali jsme čardáš

V sobotu 11. února se děti z Dětského domova v Uherském Ostrohu v rámci projektu „Nechci sedět v koučce“ zúčastnily programu, jehož hlavní náplní byl nácvik tanců.

Nácvik probíhal pod vedením lektorky paní Němcové na Domě dětí a mládeže Pastelka v Uherském Ostrohu. V první lekci se děti naučily lidový tanec čardáš. Na závěr nácviku byli vyhodnoceni nejlepší tanečníci a tanečnice. Všichni pak dostali za svůj přístup k nácviku drobné dárky.

Poté následoval oběd v hotelu Morava formou švédských stolů. Pak připravil majitel hotelu pan Hruběš pro děti přednášku o stolování a přípravě slavnostní tabule. Nejvíce děti zaujalo skládání ubrousků, které si prakticky procvičily. Celou akci zabezpečovala pracovnice Domu dětí a mládeže paní Šlosárová, které patří naše poděkování za skvělou organizaci.

strejda Milan Nemček

zprávy z domovů

Sportovní areál Klíny

My, děti z Dětského domova Hora Svaté Kateřiny, bychom rády poděkovaly majiteli Sport areálu Klíny panu Ing. Josefu Dlouhému. Díky jeho vstřícnému daru v podobě permanentek na lyžařské vleky využíváme možnosti zalyžovat si a užít jízdy na snowboardu na perfektně upravených sjezdovkách pro začátečníky i pokročilé.

Poděkování patří též i ostatním zaměstnancům Sport areálu Klíny za jejich pěkný a ochotný přístup k nám. Ještě jednou děkujeme a těšíme se na další pěkně prožité sportovní odpoledne ve vašem lyžařském centru.

Děti z DD Hora Svaté Kateřiny

Napínavé pexeso

Máme za sebou turnaj v pexesu, ve kterém jsme si poměřili svou paměť. Soutěžilo se ve čtyřech kategoriích, ve kterých si zahrál každý s každým.

Napětí se zvyšovalo a nervozita narůstala. Čekali jsme netrpělivě, kdo vyhraje. Ale dočkali jsme se až druhý den po dohrání všech her. Všichni soutěžící byli odměněni a navíc si užili super odpoledne.

Patrik a teta Hanka

3x

Sněhuláci

sněhuláky. Rozdělili jsme se do dvojic a začali dělat co nejlepší sněhové koule. Každý měl velmi originální nápady, takže se bylo na co koukat.

Nakonec teta ohodnotila všechny výtvary a odměnila každého zúčastněného malou sladkostí. Pak jsme se u svých velemistrovských děl vyfotili a šli se usušit a ohřát u teplého čaje.

Byl to sice mokrý, ale zato krásný únorový víkend. Rozhodli jsme se, že využijeme čerstvě padaný sníh a budeme stavět

Dětská redakce DD HSK

Na plný pecky

Na konci února jsme s naší 1. výchovnou skupinou vyrazili na bobovou dráhu, která se nachází nedaleko našeho domova, na Dolní Moravě. Poté, co nám vychovatel zakoupil vstupenky, vyrazili jsme po jednom na boby a pomocí pásu jsme se přesunuli na vrchol kopce.

Odtud to již bylo jen na nás, zda při sjezdu dolů budeme brzdít nebo projedeme dráhu bez brždění. Já osobně jsem při první jízdě brzdil, ale při druhé jsem to už rozpálil tak, že jsem sotva popadal dech. Celá trasa byla celkem dlouhá, táhlo nás to jednou nahoru, pak zase dolů, doprava a zase doleva. Jakmile jsme dorazili do cíle, hned jsme se nechali vytáhnout na vrchol kopce. Ačkoliv nám byla zima, nepřestávalo nás bo-

bování bavit. Po projetí všech jízd jsme se vrátili plni zážitků zpět do domova.

Rajko Balog

Pády, obloučky a radost!

Poslední lednovou nedělí vyrazila naše výchovná skupina s vedoucím vychovatelem a panem učitelem tělocviku na nedalekou sjezdovku Šanov. Po příjezdu na místo a nakoupení potřebných permanentek na vlek jsme se konečně nazuli do přeskáčů a lyží a vyrazili jsme na vrchol sjezdovky.

Když mne vlek dovezl na vrchol kopce a já se podíval dolů, začal jsem mít obavy, jestli si při sjezdu nerozbiji ústa. Po chvíli však ve mně zvítězila zvědavost nad strachem a já se vydal pomalu dolů. Zpočátku mi to moc nešlo, pokoušel jsem se dělat obloučky, ale vždy se mi na náledí rozjely nohy a já sebou praštil o zem. Pěkně mě to bolelo, v duchu jsem si říkal, že už toho nechám, ale pak jsem si uvědomil, že se nějak musím dostat dolů k vleku.

Druhá má jízda už nebyla tragická, jelikož jsem si zvykl na lyže. Určitě to bylo také tím, že při této jízdě mě instruoval, jak mám jet, pan vedoucí vychovatel. Vysvětlil mi, že mám jet v podřepu, ruce na kolenou a snažit se dokončit obloučky, jinak si pořádně nezačlyžuji.

Asi při šestém sjezdu jsem zjistil, že už tolik ne-

padám a i obloučky mi jdou lépe, ale hlavně tak nějak samy. Lyžování mě začalo konečně bavit a já se mohl přidat k ostatním klukům, kteří po sjezdovce jezdili jak závodníci.

Když se začalo smrákat, byl čas se vrátit zpět do domova. Dost mě to mrzelo, protože jsem se dobře rozjezdil. Vychovatelé nám ale slíbili, že se brzy vydáme na nějakou sjezdovku v okolí našeho domova. Přijali jsme to s velkou radostí.

Alex Gábor

Pravěk na dosah

Tahat větve z parku, to je špatná práce a vůbec nás nebavila. Jenže pan vychovatel Kounek přišel s nápadem postavit pravěkou chýši z větví, než je jen házet na hromadu. Říkal jsem si: „Pecka, aspoň to nebude nuda!“, a kluci, že jo.

Nevěděli jsme, co to je a jak se to staví, ale bylo to zábavnější, až nám chyběly větve na proplétání, a tak jsem začal používat i větve s listím. Ale stejně by do ní přeleto a sněžilo. Pan vychovatel navrhl pokrývání svazčky rákosové trávy. Zapojili se i kluci z první skupiny. Naučili se pracovat se srpem, vyrábět došky a bylo to tak zajímavé, že ani sněžení nezabránilo v pokrývání. Je to skoro hotové a ostatní kluci říkají: „Pecka, dobrý, teda vychytaný ty jo.“ Tutově ji doděláme, než zasneží.

A příští rok už plánujem iglú.

Marcel Sívák

Neděle plná překvapení

Jednu neděli, bylo to koncem února, čekalo na naši výchovnou skupinu překvapení. Místo našeho kmenového vychovatele nás přišel vzbudit sám vedoucí vychovatel. Řekl nám, že máme odhlášenou veškerou stravu, a tak si budeme muset vařit sami.

Dva z nás zašli do nedalekého obchodu pro rohlíky a salám, z čehož jsme si připravili snídani. Po jídle a umytí nádobí, jsme se přesunuli nezvykle do školní třídy, kde jsme si napsali úkoly a naučili se na druhý den. Normálně tato hodinová příprava do školy v našem domově probíhá od 18. do 19. hodiny.

Po naučení se do školy nastal již čas na přípravu oběda. Společnými silami jsme si uvařili výbornou slepičí polévku a zapečené brambory se sýrem, vajíčkem a vepřovým masem. Po odpolední siestě měl pro nás pan vedoucí vychovatel velké překvapení, a to výlet na bazén v České Třebové. Do tohoto bazénu jezdíme všichni moc rádi, protože je tady dlouhý a docela prudký tobogán.

Když se začalo stmívat, nastal čas na návrat do domova, kde jsme si připravili lehkou večeři, a poté se přesunuli do herny. Jelikož jsme toho všeho měli za celý den dost, dlouho jsme na herně u televize nevydrželi a ještě před večerkou jsme se všichni přesunuli do svých ložnic ke spánku.

Druhý den jsme konečně zhodnotili proběhlý víkend a slíbili jsme kmenovým vychovatelům při komunitě, že se budeme snažit být všichni v prvním výchovném stupni a bez opatření ve výchově, tak, abychom si podobně zajímavý den mohli zopakovat.

Rajko Balog

zprávy z domovů

Sedloňovská reportáž z OUT OF HOME skoro po roce: Cesta budoucím životem

Předem se omlouváme těm, co se těšili na tento článek již v letním čísle Zámečku. Nejvíce se omlouvám pořadatelům.

Pořadatelé: „My se nezlobíme, naopak, jsme potěšeni, že článek uzhál jako hermelín.“

Třetího června jsme se v rámci festivalu OUT OF HOME vydali do Prahy na akci s názvem „Co budu dělat v budoucnosti“ a moc jsme se na to těšili. My jsme měli projít přibližně pět stanovišť, které se nám moc líbily. U každého stanoviště jsme strávili zhruba hodinu.

1. stanoviště: navlékání korálků

Provázelo nás ještě pět dětí, jedna teta a pán, který nás doprovázel po naší putovní trase celý den tramvají. Korálky se navlékaly na vlasec, popřípadě i na provázek či bavlnu. S navlékáním korálků pomáhala dobrovolnice, která se tomu už dlouhodobě věnuje a prodává tyto výrobky na trzích. Děti do toho byly velmi zapálené. Bylo vidět, že je to velmi bavilo.

2. stanoviště: počítače

O počítačích jsme se dozvěděli mnoho, ale bylo to velmi odborné, takže z toho malé i starší děti moc neměly. Dva mládenci, kteří o

tom dokázali mluvit dosti dlouho, ani nedali prostor na otázky. Po čtvrt hodinovém mluvení pozvali pánové děti z Dubence zahrát si fotbal a zamixovat si nějaké písničky.

3. stanoviště: muzikálové herectví

Děti se bavily při vyjadřování tělem, duší a okolnostmi. Různé hry včetně pantomimy. Přišli se podívat i přátelé této akce z Ulice Liška a Saša.

4. stanoviště: Helppees

Nezisková organizace Helppees se věnuje psům, aby jim pomohli s válečnou výchovou a aby je naučili, jak se chovat k hendikepovaným lidem a jak jim pomáhat. Říká se jim takzvané signální psi. Slyší na zazvonění, klepání atd. Na takovéto výcviky se používá převážně Zlatý retrívr. Vycvičený pes dokáže člověka svléknout i obléknout.

5. stanoviště: návštěva rádia Bonton, Evropa 2 a Frekvence 1

Děti z dětských domovů navštívily rádia Frekvence 1, Evropa 2 a Bonton. Do domu mediální skupiny Lagardere ve Wenzigově ulici v Praze, kde známá rádia sídlí, zamířil i dětský domov z Horního Slavkova. „Moc jsme si přáli, abychom si vylosovali právě toto stanoviště. Do rádia jsme se ještě nikdy nepodívali a moc nás zaujalo, jak se vyrábí rádiový spot a co všech-

no obnáší práce v rádiu,“ řekla za všechny děti své skupinky teta Pešulová z DD Horní Slavkov.

Když opouští student střední školu, málokdy ví, čím by chtěl jednou opravdu být. Děti z dětských domovů mají své rozhodování těžší, protože je na jejich cestě nemohou vést rodiče, kteří by jim pomohli nalézt správný směr a případně je podpořili v dalším rozvoji. „Loni se festival zaměřil na téma volného času, letos jsme chtěli dětem přiblížit různé profese, aby se poté, co opustí školu, mohly snáze rozhodnout, kde by je to nejvíc bavilo,“ říká organizátorka festivalu Klára Chábová.

„Práce v rádiu byla pro děti zajímavá a napjatě ji sledovali“, říká Petr Uchytíl, marketingový ředitel Regie Radio Music, společnosti, která známá rádia zastupuje. „Týmy si mimo jiné vyzkoušely, co v praxi znamená sestavit v krátkém čase účinné sdělení v rádiu a jejich nejlepší dílka budeme vysílat na Frekvenci 1.“ Děti z celé republiky navštívily také policejní stanici, pojišťovnu, restauraci, fitness středisko, hasičskou stanici, redakci Lidových novin, divadlo, módní salon, ordinaci zubního hygienika nebo kancelář počítačového experta. Žáci základních a středních škol si zkusili práci tlumočníka nebo absolvovali výcvik se psy.

„Hlavním cílem letošní hry bylo, aby děti poznaly profese, které by je mohly bavit a jsou pro každého při troše snahy dosažitelné,“ dodává Klára Chábová.

Energii jsme během dne čerpali z baget a energetických tyčinek od Nutrendu. Po ukončení celého krásného slunečního dne jsme si konečně mohli odpočinout a mohli jsme přejít na další bod programu, což bylo slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení diskotékou a dvěma kapelami.

„Jsme rádi, že každý rok narůstá počet domovů, které se festivalu účastní. Máme stálých třináct domovů, které s námi jdou od prvního ročníku, a další se postupně nabalují. Byli bychom rádi, kdyby na festival mohlo přijet co nejvíce dětí, podle reakcí je to pro ně užitečné a baví je to,“ doplňuje Klára Chábová.

Organizátoři akce rozesílají domovům, které se účastní každý rok, pozvánku vždy v lednu daného roku, kdy se akce OUT of HOME koná. „Pokud se ale najdou domovy, které mají zájem, mohou se přihlásit i dříve. Mohou nám napsat na adresu tamaralucia@seznam.cz, budeme je kontaktovat,“ upřesňuje Tamara Pižlová, která je koordinátorkou dětských domovů.

Výsledky 5. ročníku OOH:

1. DD Litoměřice

(vyhráli víkendový workshop windsurfingu a divadelní průprava)

2. DD Most

(vyhráli jízdu na hamrech)

3. DD Humpolec

(vyhráli návštěvu historického městečka Botanicas)

Vojtěch Sivak (18) + Tereza Tichá (17)
DD Sedloňov

Děti a vychovatelé připravili ples pro kluky a holky z města Šašci roztančili celý Ostroh!

A měl toho na hlídání opravdu hodně – míče, knížky, hry, kabelky, hračky a krásné velké dřevěné auto jako první cena v tombolce. Šťastným výhercem se stal Tomáš, který sice ještě nemá řidičský průkaz, ale tatínek slíbil, že na něj dohlédne.

Taneční maratón pokračoval až do osmé hodiny večerní. A jestli si myslíte, že ti malí byli unavení, nevypadali na to! Rozzářená očka, úsměvy od ucha k uchu a jen neradi odcházeli domů. Potěšil nás i zá-

jem dospělých. Jsme rádi, že jsme dokázali tak velkou akci zvládnout. Snahou nás vychovatelů je, aby se děti z DD, zejména ty starší, naučily pracovat samostatně, získaly organizační schopnosti, uměly dotáhnout věci do konce a aby dokázaly udělat něco pro druhé.

teta Dobromila Krysová

V pátek 2. března se uskutečnil na sokolovně v Uherském Ostrohu již druhý discoples, který pořádá náš domov ve spolupráci s Městským úřadem. Letos z plakátů a pozvánek discoplesu zvali šašci a klauni, kteří se objevili i ve výzdobě sokolovny. Pořadatelé – nejstarší děti z domova – se na discoples připravovali již od prosince.

Domluvit sál, diskotéku, taneční program, namalovat plakáty a pozvánky, zabalit tombolu, zajistit bufet a nakonec vše převést a vyzdobit sál, to je hromada práce, ale děti to s vydatnou pomocí svých vychovatelů zvládly. Objevily se i obavy, zda přijde dost dětí, ale ty se rychle rozplynuly. S programem nám pomohly děti ze dvou místních školek, které zajistily úžasné předtančení. A najednou tančí celý sál, hrají DJ bratři Chabičovští, kteří to s dětmi umí, přidávají hry, soutěže, tanec s krtečkem.

Se svým programem se představili i děti z našeho dětského domova. Taneční vystoupení „Brumík“, „Saxána“ a „Céčka“ se moc líbila. Tancování děti baví a v této činnosti se jim věnují tety Štěpánka a Pavla.

Velkým lákadlem byla tombola. Tu po celou dobu hlídal veselý klaun.

Vodácký tábor aneb Jak přežít v divočině

Jednoho soudného dne jsme se s dvěma tetami vydali na dlouhou cestu. Jeli jsme našim domovským tranzitem asi necelých 300 km až do jižních Čech na vodácký tábor.

Hned první den nám přišlo. To samé to bylo i druhý den a my nevěděli, co máme nudou dělat. Nakonec jsme se tam seznámili s dětmi a dospělými, kteří hráli velice dobře stolní tenis. Hráli jsme ho celé dva dny v kuse a zdokonaľovali jsme se. Sami jsme si vařili a velmi nám to chutnalo. Pod tímto článkem jsou dva recepty jídla, která byla velmi chutná.

Asi pátý den nás vyzvala jedna rodina na turnaj o vzrušující cenu – kdo prohraje, ten půjde nahý do vody. Samozřejmě to byl náš tým dětského domova a dvě děti z rodiny. Dohodli jsme se, že si dáme druhý večer odvetu. Když jsme hráli, tak jsme je při odvetě porazili, a tak to bylo naopak. Poslední večer jsme hráli jiné hry a pobavili jsme se a opekli si na ohni párky. Také jsme si někteří zajezdili na loďkách a na raftech. Všem se nám to líbilo a moc jsme si to s těmi milými lidmi užili. Dokázali se do našich cest v dětském domově vcítit, což si myslím, že by dnes měl dělat i zkušený politik.

Vojta Sivak (18)

Jídla, která jsme si vařili:

Zelné placky

Zapečené housky se sýrem

Nastrouháme tvrdý sýr a polisujeme česnek (dle toho, jak kdo ho má rád), osolíme, opepříme, přidáme vajíčko a zamícháme. Mažeme na rozpůlené housky nebo rohlíky a smažíme v horkém oleji namazanou stranou dolů.

1 kg sterilizovaného zelí scedíme, přimícháme vajíčko, polohrubou mouku, nakrájenou cibuli, nakrájené uzené, osolíme, opepříme – tvoříme placičky a smažíme v oleji. Dobrou chuť přeje DD Sedloňov!

Ilustrační foto

zprávy z domovů

Kroměřížští na plese

Akci moderovala známá zpravodajská dvojice Lucie Borhyová a Rey Koranteng. O dobrou zábavu se během večera postarali Josef Laufer a J. A. Náhlavský. Byla tam úžasná atmosféra, všichni jsme byli moc spokojeni a odnesli jsme si krásný kulturní zážitek. Děkujeme za pozvání.

Iveta Mašíková

V kroměřížském Domě kultury se v sobotu 28. ledna 2012 konal druhý reprezentační Gold Garden ples, který pořádala firma Polplast ze Zdounek. Na pozvání jejího majitele Libora Hrušáka se této významné společenské události zúčastnily i naše děti v doprovodu svých vychovatelek.

Stali se z nás snowborci

Po večerech jsme měli program, buď diskoteku, nebo si družstva něco připravila. Diskotéky byly samozřejmě zajímavější. Pokud byly diskotéky, tak se zapojili i kluci, kteří neuměli tančovat, hlavní ale bylo, že jsme se bavili.

Třetí den jsme jeli do aquaparku ve Valašském Meziříčí. Strávili jsme tam úžasné odpoledne. Další dny jsme hráli různé soutěže a víceméně jsme měli volno a mohli si jezdit, jak jsme chtěli. Poslední den nás čekalo balení, uklízení a hlavně rozdávání diplomů a focení.

Hanka (14)

Tento rok jsem se třemi dalšími dětmi strávila jarní prázdniny na Horní Bečvě. Jeli jsme na „Tábor lyžařů a snowborců“. Celý týden jsme se učili nebo spíše jsme se zdokonaľovali v ježdění na snowboardu a na lyžích. Učili nás to instruktoři, kteří byli hrozně fajn.

Plavecké závody dětských domovů

V sobotu 3. března 2012 se uskutečnily tradiční plavecké závody dětských domovů v Uherském Hradišti. Soutěž pořádal Dětský domov Uherské Hradiště v moderním městském aquaparku.

Na akci se přihlásilo celkem devět dětských domovů. Závodilo se v kategoriích chlapců i dívek v různých plaveckých disciplínách (prsa, znak, kraul) na vzdálenost 50m a vyvrcholením celého dopoledne byla plavecká štafeta 4 x 25m. Soutěž nabídla spoustu napínavých momentů, které přinesly hezká umístění našich dětí. Výkony všech závodníků byly velmi vyrovnané a o vítězi rozhodovaly často pouze desetiny vteřiny.

Robert Kopp

Jak se nám narodila miminka

„Máme miminka!!!“ křičí děti a chlubí se mírami a váhami svých novorozenců, kteří se právě narodili v improvizované „porodnici“ zřízené v našem obýváku. Samozřejmě, že to nejsou živá miminka, ale panenky a zvířátka, které si pod vedením porodní asistentky děti samy dotvořily.

Celý proces dohotovení se skládá z několika kroků. Každá panenka nebo zvířátko se nejprve všítnou kapsou, „pupíčkem“, naplní do požadované tloušťky výplňovým materiálem. Poté si jeho „maminka“ nebo „tatínek“ označí srdíčko vybraným jménem a zahřívá je v dlaních, dokud neuslyší jeho tlukot. Živé srdíčko pak vloží do těla svého „novorozence“. Tímto velmi emotivním procesem ožíví svou hračku a vytvoří z ní své „miminko“. A pak už to probíhá jako v normální porodnici – vážení, měření, vypsání rodného listu a oblečení miminka do oblečků, dle výběru „rodiče“.

Miminko je na světě a krásně voní. A jak by také ne. Voňavý polštářek, naplněný levandulí a heřmánkem, vložený do tělíčka, pomůže večer novopečeným maminkám i tatínkům v klidu usnout. Naše poděkování patří paní Janě Kubečkové i jejím dvěma kolegyním, které pro nás tuto velmi zdařilou akci připravily.

Blanka Říhová, vychovatelka

zpráva z domovů

Občanské sdružení VESPOJENÍ nás spojuje

Jsem Albin Augustýn Balát z Dětského domova ze Staňkova a chci vám něco říct o občanském sdružení Vespojení. Je to sdružení, kde jsou velice senza lidi jako je například Jana Buriánková, Karel Voříšek z televize Nova a zároveň náš patron dětského domova, teta Jarka Kocourková, Miša a spolek velmi dobrých lidí, kteří věnují volný čas dětem z dětských domovů, nemocným, hendikepovaným...

Berou nás spolu s naší tetou Jarkou na víkendové pobyty do přírody atd. Jezdí nás podporovat na různé akce, např. Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou, kam přišla Jana Buriánková a Kája Voříšek. Mám rád lidi, jako jsou oni!!! Mají rádi děti z dětských domovů, věnují jim svůj volný čas, zábavu, hry... Chci jim za to moc poděkovat, ale i za to, že s námi mají někdy pevné nervy. Jsou to dobří a výborní lidi.

Proto děti, co jsou v dětských domovech, by si měly pamatovat, že všichni – tety, strejdové, občanská sdružení apod. – chtějí, aby z nás něco bylo, až budeme veliký, a proto se připravme do našeho života tak, abychom ho zvládli!

Zkusme někdy přijít za tetami a strejdy nebo např. paní ředitelkou a poděkovat jim za výchovu a za to, co pro nás dělají. Mají nás rádi a mi bychom se jim měli za to dost a dost odvděčit! Proto děkuji občanskému sdružení Vespojení za radost pro děti a za to, že s námi tráví volný čas v přírodě a že nám nejen vozí dárky, ale hlavně na nás myslí.

**Za celý domov děkuje
Albin Augustýn Balát**

Celorepubliková soutěž mluveného slova, fantazie a improvizace

patronkou soutěže je paní Zuzana Baudyšová

Pokud je vám něco mezi 6 a 12 roky a k tomu bujnou fantazií, máme pro vás zajímavý tip. Můžete se přihlásit do celorepublikové soutěže mluveného slova, fantazie a improvizace na webových stránkách

www.princeznaaprincceskepohadky.cz, kde na vás čeká dotazník a podrobné informace o soutěži.

Úkol není těžký

Můžete si vybrat svou nejoblíbenější pohádkovou postavu z filmu nebo knihy, a s touto postavou pak budete postupovat celou soutěží. Důležité je, abyste s ní vlastně splynuly – za vaši postavu budete myslet, mluvit a odpovídat na otázky odborné poroty.

Nabídka pohádkových postav je opravdu veliká – od princů a princezen přes čaroděje, kouzelníky, kašpárky, vodníky, víly, až po Hurvíňky a Máničky. Nechybí ani pohádkové postavičky z našich Večerníčků.

Máte trému? Nebojte se, ta se brzy ztratí, protože v rámci fantazie není nic špatné.

Máte šanci zúčastnit se celkem pěti setkání, která povedou známí odborníci hlasové a dramatické výchovy, takže i nesmělé děti udělají úžasné pokroky a budou schopné moderovat i Ples pohádkových postav.

Pokud se dostanete do semifinále, znamená to zároveň postup na natáčení Českého rozhlasu 2 Praha, který je již pátým rokem mediálním partnerem této soutěže. Ti z vás, kteří se dostanou až do finále, získají hezké dárky od sponzorů, diplomy a medaile z dílny ilustrátorky a spisovatelky Inky Deléové a tituly Princezna a princ české pohádky a Princezna a princ

ČRo2 Praha. Zároveň také velkou příležitostí uplatnit se nejen v rámci soutěže, ale i pak mimo ni, ve škole nebo ve městě při příležitosti svátečních akcí. Můžete pak moderovat třeba otevření dětského hřiště, mateřské školy nebo školní ples.

Myslím si, že nic již nebrání, abychom se s Vámi brzo setkali na našem pátém ročníku.

Irena Hušinová
autorka soutěže
irena.husinova@centrum.cz

Redaktor Zámečku navštívil DD v Dolní Čermné

Pohoda není náhoda

Do Dětského domova v Dolní Čermné jsem na konci února dorazil vlastně náhodou. To když jsem si před časem povídal v Nadaci Terezy Maxové dětem o návštěvách v dětských domovech, zaujala mě informace, že nadační tým spolu s dobrovolníky ING Bank nedávno přijel na návštěvu do domova v Horní Čermné. Tak jsem si řekl, že se naopak pojedu podívat, a udělat reportáž pro časopis Zámeček, do Dolní Čermné. Oba domovy, Horní i Dolní Čermná, jsou přitom od sebe, coby kamenem dohodil. O to víc pak spolu soutěží na různých turnajích a přirozeně o sobě dávají vědět, kdo z nich byl právě lepší. Ovšem takových „soubojů“ mezi dvěma domovy najdeme v republice celou řadu...

V Dolní Čermné – v Pardubickém kraji – stojí dětský domov už od roku 1948. Před dvěma lety se celý areál zrekonstruoval, přibýlo několik menších budov. Děti tak začaly žít v da-

leko modernějším prostředí se třemi rodinkami. Postavily se dětské prolézačky a houpačky, nechybí víceúčelové hřiště. O sportovním využití tady nikdo nepochybuje. Hned „vedle“ se nachází obecní fotbalové hřiště, takže se občas stane, že za plot domova zapadne nějaký ten míč od dospělých čtálistů.

Po mém příjezdu do domova, což bylo kupodivu až večer, se mi stalo něco nezapomenutelného. Děti, které ještě byly vzhůru, se za mnou „rozlítly“ a objaly mě. S takovou důvěrou jsem se nesetkal snad v žádném domově, kam jsem přijel poprvé. Velice mě to dojalo. „Děti se na Vás moc těšily, vyčkávají celý večer, než přijedete,“ sděluje mi teta Zdena, právě sloužící noční vychovatelka. Tady jsou na návštěvy asi zvyklí, řekl jsem si.

Při mé diskusi s tetou mě „obletuje“ osmiletý Jiřík a pobaveně mi říká „co ty ženský ale dovedou“, což se ohromně ujmá a všichni se smějeme.

Vzpomínka na Livii Klausovou

Pokud jde o návštěvy, mnozí si zde vybavují Tomáše Slavatou z Albert Triathlon Tour, který dětem přivezl pěkná sportovní kola a povídal si s nimi o svém životě, ale hlavně o sportu. Největší slávou byl příjezd první dámy paní Livie Klausové. Na to děti vzpomínají zřejmě nejvíce. „Paní Livie přijela v době, kdy v domově probíhala rekonstrukce, takže to ještě nebylo úplně dodělané,“ vybavuje si Fanda Floss, se kterým listuju v domovské kronice. Den po mém odjezdu Fanda oslavil patnáctiny. „Už se těším na občanku, konečně se teď budu chovat „zodpovědně“. Lidi mě taky určitě budou víc brát,“ doplňuje Fanouš. Fakt je, že patnáctiny si užije jen jednou.

Moje setkání s dětmi se neslo v podobném duchu jako s Tomášem Slavatou a dalšími hosty. Snažil jsem se klukům a holčkám podrobně představit fungování redakce Zámečku a spolupráci s dětmi z domovů, které na tvorbě časopisu rovněž „makají“. Ale co víc, svěřoval jsem se o životě v mém dětském domově. Vskutku netrvalo dlouho, aby děti pochopily, že jsem vlastně zažil totéž, co momentálně prožívají ony.

Dominik a Lukáš ve startovacích bytech

Co se malým a velkým dětem na Zámečku nejvíce líbí, nebylo těžké zjistit. „Rád si počtu v básničkách, protože vlastní tvorba je prostě nejlepší,“ usmívá se devatenáctiletý Martin Schauer. V souvislosti s Martinovými slovy přemýšlím, jak obrovský potenciál básniček v Zámečku ještě víc zužitkovat.

Martin rád hraje fotbal a jinak volný čas v domově tráví všelijak. „Baví mě vařit. Učím se

na kuchaře. Proto bych rád, až někdy odejdu z domova, vařil v nějaké dobré restauraci nebo hotelu,“ ličí Martin. V domově jsou ještě dva kluci, bratři Dominik a Lukáš Machotkovi, kteří v současnosti žijí ve startovacích bytech přímo v areálu DD.

O výhodách startovacího bydlení debatují se zdejšími vychovateli. Teta Vanda z první rodinky se domnívá, že startovací byt v domově učí jejich obyvatele dobře hospodařit s penězi a rozumně vyžít. „Mě-

síc je docela dlouhý, tak se snažíme kluky motivovat, aby s penězi vyšli. Dominik i Lukáš si občas rádi uvaří. Někdy si dají něco „rychlejšího“, polotovar nebo čínskou polévku. Jinak se o sebe oba starají úplně sami. Vědí, že jim to v životě pomůže,“ říká s přesvědčením teta Vanda. V tomto směru jsem si vzpomněl na svoje začátky po odchodu a říkal si, proč jsme v domově neměli třeba něco podobného...

Povedené rajtování v akvaparku

„Teto, pojedeme do akvaparku?“ ptá se vehementně třináctiletý Jarda. A v očích mu jiskří touha po vodě a především po tobogánu. Další děti se postupně přidávají a noční tetu Zdenu zaválují otázkami k akvaparku v České Třebové. „No jasně, že pojedete do bazénu, teta Vanda s tetou Alenou ho pro vás naplánovaly, takže by to mělo vyjít,“ snažila se mluvit přesvědčivě teta Zdena.

V sobotu dopoledne balíme plavky a vyrazíme domovskými auty do „vysněného“ akvaparku v Třebové. Vodou naplněné dvě hodinky se všeobecně zalíbily. „Líbil se mi tobogán, ve kterém byla ze začátku tma a pak v něm blikala

hezká světýlka," pamatoval si sedmiletý Vojta. O málo starší Fanda přemýšlí o další návštěvě lepšího bazénu v nedalekém Ústí nad Orlicí. „V Ústí je víc tobogánů a vířivek, ale taky sauna. V sauně ale nevydržím tak dlouho,“ prozrazuje Fanda, kterého jinak baví hra na vojáky a hrací pistole.

V Dolní Čermné jsem si všiml zajímavého fenoménu: Děti rády hrají stolní hry od šachu až po Člověče, nezlob se!. Rodinky jsou nejrůznějšími deskovými hrami bohatě vybaveny. Když je vhodná příležitost, rozbali se deskovka a může se začít „pařit“.

Vaření ve velkém stylu a dle chuti

V dolno-čermenském domově mají zajímavě řešený systém hospodaření v jednotlivých rodinkách. Vychovatelé na každý měsíc „fasují“ peníze a s tímto obnosem musí skupiny po celou dobu hospodařit. Děti si tvoří jídelníček samy. Potraviny také nakupují hlavně děti, výjimkou není ani společné vaření.

Na „kuchtěni“ jsem dohlížel osobně, a to ve všech rodinkách. Všude stály děti u plotny a spolu s tetami pomáhaly vařit. Třeba jako patnáctiletý Ondra na třetí rodince, který ostatním připravil špagety s masovou omáčkou. „Dneska jsem uvařil oběd a zítra si dám oddych, takže vařit bude zase někdo jiný,“ informoval Ondra. Na „dvojce“ smažili obalovaný sýr s hranolkama. Malí prckové Jiřík s Fandou mezitím s tetou připravovali čokoládový puding na odpoledne, při kterém spíš ochutnávali než naopak. Vypadalo to dost legračně. První skupinka pod vedením „šéfkuchtyčky“ Miládky si pro změnu do-

přávala brambory s plněnou kuřecí roládou. Opravdu delikatesa.

Můj pobyt se chýlil ke konci. Ještě jsme si stihli zahrát „člobrdo“ a naposledy se společně zasmát.

Jsem přesvědčen, že Dětský domov Dolní Čermná je otevřený všem výzvám, ať už zevnitř nebo zvenčí. A zcela jistě má upřímnou snahu co nejvíce dětem přiblížit reálný život, jaký skutečně je. Důležitá je možnost volby, a ta dětem v Dolní Čermné neschází. Také proto důkladně pracovat na každé osobnosti a pomáhat ji rozvíjet má tady velkou váhu.

Miloš Nguyen

Sponzoři a partneři DD Dolní Čermná:
ACE Trade spol. s r.o., AHOLD Czech Republic, a.s., Alema Lanškroun, a.s., GS Agency, v.o.s., OMEGA tech. s.r.o., HaS Lanškroun s.r.o., HC Lazy Neckers, o.s., Jana Pletněvová, Charita dětem, Lux spol. s r.o., Mgr. Radko Martínek, Michael Resler, Nadační fond manželů Livie a Václava Klausových, Nadační fond nadaných, Nadační fond Veolia, Qanto CZ s.r.o., Rawela s.r.o., Žichlínek, Římskokatolická farnost - děkanství Lanškroun, Tomáš Slavata, VVS VERMĚŘOVICE s.r.o.

Martin z Dolní Čermné sní o vaření v dobré restauraci nebo hotelu

Martin Schauer, devatenáctiletý student, prozrazuje v rozhovoru pro Zámeček několik zajímavostí ze svého života v Dětském domově Dolní Čermná: „Mám pořád co dělat. V současnosti studuju na kuchaře a chystám se na další školu,“ říká odhodlaně dospělý kluk, který se netají nadšením pro fotbal.

Martine, jak dlouho už jsi v domově?
Brzy to bude 12 let. Než se stačím rozkoukat, tak to uteče jako voda. Jsem rád, že tady jsem, protože se mi v Dolní Čermné líbí.

Bydlíte teď v novém, jaké to bylo dřív?

Teď je to rozhodně lepší, protože dřív jsme se docela tísnilí v jednom baráku. Další výhoda je, že mám pokoj jen pro sebe, takže paráda.

Vidím, že máš na ruce dlahu, co se ti přihodilo?

Ale, to se mi stalo na tréninku. Upadl jsem a musel jít pak k doktorovi. Ale ve fotbale pokračuju i tak. Pořád trénuju.

Co děláš za školu?

Učím se na kuchaře v Moravské Třebové. Bavi mě vařit. Proto bych rád, až někdy odejdu z domova, vařil v nějaké dobré restauraci nebo hotelu.

Jak to vidíš s fotbalem?

Pokud to jen půjde, chtěl bych v něm pokračovat. Fotbal je můj největší koníček. Nevím, jak bych se bez něho obešel.

Chtěl bys něco napsat do Zámečku?

Myslím, že radši ne. Nemám na psaní moc páru.

Kam se chystáš v blízké budoucnosti?

Rád bych dokončil současnou školu a pak nastoupil na jinou školu, čímž si prodloužím svoje studijní léta. Mám pořád co dělat. (usmívá se)

Miloš Nguyen

Život na zámku

rozhovor

Karin Balážová (27) žila od 3 do 18 let v krásném zámku nedaleko Opavy, konkrétně v Dětském domově v Melči. V rozhovoru pro Zámeček vzpomíná, jak to v domově před deseti a více lety chodilo. A svěřuje se, jak její život po odchodu z děcáku pokračoval...

Vzpomínáš si ještě na chvíli, kdy se za tebou zavřely dveře domova? Nebo spíš brána, protože v Melči je dětský domov v zámku...

Měla jsem v neděli 18. chtěla jsem odejít hned ten den, ale vychovatelky mě přemluvily, ať zůstanu do pondělka. Už si to moc nepamatuji, nebylo to nějaké velké loučení a objímání. Přijel pro mě můj přítel, řekla jsem nashle a šla jsem. Brečela jsem, když jsem se ráno loučila s kamarádkama, to jo.

Jak jsi svého přítele poznala?

Dříve to byl vychovatel u nás v domově, tehdy jsme spolu neměli vůbec nic. Teprve když odešel, ale ani tak se to lidem v domově nelíbilo.

A jaký byl ten první den na svobodě?

Hned jsem byla domluvená s kámoškou a nechala jsem si propíchnout jazyk. Strašně jsem to už dlouho chtěla, asi rok, ale když jsem byla v domově, tak mi to nedovolili. No a pak jsme šli na pivo, oslavit to.

Přestěhovala ses do Opavy, asi 20 kilometrů od své školy, do které jsi chodila. Neměla jsi chuť skončit?

Rozhodla jsem se tu školu dokončit a to jsem splnila. I když jsem se učila na kadeřnici a to mě vůbec nebavilo, věděla jsem, že tuhle práci nikdy dělat nebudu. Ale už jsem byla na konci druháku a zbýval mi jediný rok.

Jak ses vlastně do domova dostala?

To se mě ptají lidi často a já vždycky říkám, že nevím. Je to vlastně pravda, protože jsem v domově byla od tří let. Ale bylo to asi tím, že to matka nezládala, byla nemocná. Byla na nás navíc sama, táta se nestaral, poprvé jsem ho viděla v šestnácti letech a ani potom jsme si moc nepadli do oka. Měl mě rád, jenom když byl opilej. Jinak pořád poučoval, jak se mám chovat, nechápal, že chci jít třeba na diskotéku. Já jsem mu říkala: Ty mě nemáš co poučovat, když jsi dopustil, ať vyrůstám v děcáku.

Do děcáku ses přestěhovala i se svými sourozenci...

Mám dva bratry. Gejza byl se mnou v domově v Melči a druhý brácha, Pěta, v Dubové. To sice nebylo daleko, asi tři kilometry od Melče, ale viděli jsme se jen občas, většinou o víkend. Bylo mi líto, že nejsme všichni tři dohromady, ředitelé se nějak nemohli dohodnout. Tím více jsme se ale měli rádi a dodnes spolu máme skvělý vztah.

Výprask pendrekem

Jaký je tvůj první zážitek z domova?

Měla jsem tři roky, takže na ty první chvíle si

nepamatuju. Až pak mám zážitek s naším ředitelem. Když někdo něco provedl, musel k němu do kanceláře a tam dostal pendrekem. Ta moje vzpomínka je asi z mých čtyř let. Dala jsem ve školce jednomu klukovi pusu. Hned jsme museli k řediteli a tam tím pendrekem dostali. To je vlastně můj první zážitek z domova.

Nemáš něco veselejšího?

Pamatuji si zahradu od pana Jedličky, našeho údržbáře, který si mě brával na víkendy ke své rodině domů. To byly hezké chvíle, ale pak u nás skončil pracovat a já už k nim nejedzila.

A na co nikdy nezapomeš?

Nejkrásnější zážitek byla asi dovolená na Kyp-ru, kterou nám zaplatila Nadace Olgy Havlové. Nikdo z nás předtím u moře nebyl, tak jsme si to tam fakt užívali.

Jak to tehdy v domově probíhalo?

Už je to deset let a hodně se asi změnilo...

Vzpomínám si třeba na vycházky, které jsme měli jako učni od osmi od devíti. Přes den jsme nikam po vesnici chodit nemohli, ale večer nám dovolili hodinku. I když všichni věděli, že jdeme na zastávku kouřit, a pak jsme samozřejmě museli dýchat, jestli jsme nekouřili. Výjimkou byly jen občasné diskotéky, tam jsme mohli být do půlnoci. Když se to pořádně rozjždělo, museli jsme zpátky.

Když se ohlédneš zpátky, co ti dal domov do života?

Myslíš jako co jsem se naučila? Že jsem pořádná a ne žádná bordelářka. Vaření? To určitě ne, neměli jsme příležitost. Největším uměním byla čínská polívka. Když jsem vyšla z domova, spálila jsem i kuře. Vařit mě pak naučil až brácha, který to pochytil od táty. Ten vařil dobře, hlavně když byl opilej.

Měla jsi pak po odchodu nějaké problémy?

Třeba když jsem šla něco vyřizovat na úřad, tak jsem z toho byla úplně vyhukaná. Vůbec jsem nevěděla, co mám udělat, jak vyplnit formulář... Když jsem šla poprvé na pracovní úřad, stála jsem tam asi půl hodiny a lidi chodili tam a zpátky. Teprve potom jsem pochopila, že si musím vzít kartičku s číslem.

Žádné půjčky!

Jak to vlastně bylo s prací?

Po škole jsem byla na pracáku, ale pak jsem se snažila mít vždycky nějakou práci. Dělal jsem v lese, pak číšníci v hospodě, na rok jsem odjela do Skotska. Tam jsem dělala v sušenkárně

u pásu a pak jsem jezdila paletákem v rybárně, to mě bavilo. Měla jsem tam jenom noční, v noci tam bylo málo lidí a tak ani nevadilo, že jsem neuměla anglicky. Tenkrát byla libra 40 korun, to se vyplatilo. Ale pak už se mi stýskalo hlavně po bráchovi, tak jsem se vrátila. Pak jsem chvíli pracovala v hotelu jako pokojská, a taky v lisovnách, kde se vyrábějí jednorázové foťáky. Byly to vždycky jenom brigády na pár měsíců nebo na půl roku, nárazové práce, ale pořád jsem se snažila něco dělat. A když jsem věděla, že bude brigáda končit, už jsem dopředu hledala něco jiného. Nikdy jsem si neřekla „potom“, i když by to bylo jednodušší. Bylo mi jasné, že mi peníze nespádnou z nebe, ale že je budu muset vydělat.

Takže peníze na živobytí sis dokázala vydělat...

No, byly i špatné časy, někdy jsem žila doslova z ruky do huby a bylo to kruté, ale nikdy v životě jsem si nepůjčila ani korunu. Vždycky jsem si říkala, že to musím nějak udělat, že to zvládnou. Půjčit si, to je to nejjednodušší. Snažila jsem se vždycky myslet ne na to, až půjčku dostanu, ale co bude, až nebudu mít na splátku.

Teď už mám hezkou výplatu a to znamená svo bodu. Zdá se mi, že teprve teď jsem začala žít, dříve to bylo spíš takové přežívání. Od té doby, co bydlím s bráchou a mám práci. Rozhodla jsem se třeba, že budu jezdit na snowboardu, tak si prostě našetřím a jedu. O víkend do Beskyd a občas na týden do Rakouska.

Hezká výplata a stálá práce?

Dělám už skoro dva roky ve firmě, která se věnuje bezpečnosti práce. Jsme tam společně s bráchou, ten pracuje na počítači a já jsem na prodejně, buď obsluhuji zákazníky, nebo balím objednávky, které přijdou přes internet.

Co je podle tebe problém mladých lidí po odchodu z DD?

Všechny děcka z děčáků jsou důvěřivá a naivní, já jsem taky byla. Když jsem odešla z domova, tak jsem měla sirotčí důchod, takže jsem na tom nebyla špatně. Lidi to věděli a začali za mnou chodit, rozpůjčovala jsem spoustu peněz a nic z toho jsem nedostala zpátky. Z domova jsem byla naučená, že všechno bude fungovat dobře. Možná jsem čekala, že zasáhne vychovatelka nebo ředitelka, tak jako v děčáku, ale v životě už žádné vychovatelky nejsou. V domově jsme netušili, že svět je drsnější. Vylezla jsem z děčáku vysmátá a musela jsem si na to zvyknout, ale šlo mi to rychle. Brzo jsem poznala, že za svůj život ručím sama.

V domově? Přetvářka

Pojďme zpátky do domova. Jak vzpomínáš na režim, který tam byl?

Byla to jedna velká přetvářka. Vychovatelky si myslely, že mají všechno pod kontrolou, ale vlastně nic o nás nevěděly. Ve skupině nás bylo 15 a ti, kdo v tom uměli chodit, si je vodili jako na provázku. Treba sex. Já osobně jsem spala s klukem, až když jsem odešla z domova, ale byly tam i jiní. Bylo tam několik párů, normálně spolu souložili, a vychovatelky o tom neměly ani páru. Přitom když dal u televize kluk holce hlavu do klína, hned z toho bylo sexuální harašení a řešilo se to.

Další příklad přetvářky?

Zakazovali sex a přitom jsme mohli mít antikoncepci. To mi nešlo do hlavy.

V Zámečku teď zjišťujeme, jak to chodí v domovech s hygienou. Vzpomínáš si třeba, jakou jsi měla svoji zubní pastu?

Jak svoji? Pasta byla dohromady pro celou skupinu, chodili jsme s kartáčkem a vychovatelka nám na něho dala Floru nebo Odol, co já vím. Mýdla tam byly takové ty v síťce, aby je náhodou někdo neukradl. Až na učňáku jsme měli svoje hygienické věci.

A co vložky?

Když vzpomínám na svoji první menstruaci, tak se ještě pořád červenám a zároveň směju. Byl to šok. Já jsem se úplně styděla jít za vychovatelkou

a říct jí, že jsem dostala menstruaci a potřebuji vložky. Bylo to tabu, nikdo se o tom s náma nebavil. Je to přece normální věc, ale u nás to chodilo tak, že mi to přišlo divné.

Ale když už jsem se odvážila, dostala jsem ty nejobyčejnější vložky, takové ty hrubé Lidye nebo jak se jmenovaly. Já jsem je nechtěla nosit, každý to hned viděl, bylo to strašné. Tak jsem si potom raději z kapesného koupila svoje vložky.

Zrušit domovy?

Blbost

Tvé vzpomínky na domov nejsou moc veselé. Takže souhlasíš s plánem státu na rušení dětských domovů?

Slyšela jsem to v rádiu. Oni neuvažují, že děcko bude trpět tím, že nebude mít co jíst, co na sebe, že se o něho rodiče nebudou starat, aby chodilo do školy. Já jsem to poznala sama, i když si to už nepamatuji, ale hlavně jsem to zažila u děcek, které postupně přicházely do domova. Takže vím, o čem mluvím.

Ten plán je jiný. Stát chce rodičům pomáhat, aby se o své děti zvládly postarat.

Pokud to tak bude... Ale na tom mi vadí, že se „rodiče musí naučit“. Oni by to přece měli mít v sobě. Kdo je dospělý a neumí se postarat o svoje děcka, toho to žádná sociální pracovníce nenaučí. Možná někoho jo, alkoholici se můžou vyléčit, ale někoho to můžeš učit, jak chceš, a trpět budou děcka. Proto je podle mě rušení domovů hloupost.

Pracuji v ostravské čtvrti Vítkovice, kde bydlí hodně cigánů, takže to vidím každý den. Jak tam ti prckové běhají bosí a hladoví, nikdo se o ně nestará. Co z nich může být? Takových rodin je strašně moc. To, co říkáš, je dobrý nápad, ale tak rychle se to nepodaří.

A co pěstounské rodiny?

Určitě je lepší, když má dítě matku a otce, než když vyrůstá v domově, to jo. Ale bojím se, když se budou hledat nové pěstounské rodiny. Já jsem poznala hodně pěstounských rodin, které to dělají hlavně pro peníze.

Znáš nějakou takovou rodinu osobně?

Mám kamarádku, kterou si vzala rodina do pěstounské péče, bylo tam asi 8 dětí. Říkala mi, že ji vůbec neměli rádi, že tam byla páté kolo u vozu. Nikdy jsem neslyšela, že by o nich mluvila pěkně. Ale spousta pěstounských rodin je zase dobrých, to jo. Já bych sama přemýšlela a možná bych i do pěstounské rodiny šla, kdybych měla tu možnost. Jenom se na to musí dávat dobrý pozor, aby to pro děcka nebylo ještě horší než v domově.

Jak to máš, když se tě někdo zeptá na tvou minulost?

Dá se říct, že se za domov stydím. Vlastně to nikomu neříkám, ani hodně kamarádů neví, že jsem vyrostla v DD. Nejen teď, stejné to bylo, i když jsem žila v domově. Byl to milion věcí, které mi tam kazily mé dětství. Ale vím, že v každém domově je to jinak, záleží vždycky hlavně na tom, kdo tomu šéfuje. Některé děcáky jsou pro děcka opravdu domovem. Ale já jsem nikdy nemohla říct kámošce, aby šla ke mně na návštěvu domů. Jednu za mnou takhle přišla kamarádka z učňáku. Ředitelka jí místo pozdravu seřvala, že se v parku nekouří. Už pak za mnou nikdy nepřišla.

Takže kdo vyrostl v domově, je tím poznamenaný?

Hodně lidí si myslí, že děcka z DD jsou chudáci. Jasně, nemáme rodiče. Ale jinak jsme úplně stejní jako ostatní. Kvůli televizi se lidem plete, co je děcák a pasták, a házou nás do jednoho pytle. To mi vadí.

Jak se po necelých deseti letech od odchodu z DD cítíš?

Jsem hrdá na to, že jsem, tam kde jsem. Že mám práci, byt, vlastní život. Že si můžu jet do Rakouska na lyže. Hodně děcek z děcáků přitom není ani kde bydlet. Nevím, asi jim to stačí, jen tak přežívat, mě to nestačilo. Chtěla jsem být jako normální člověk. Když to člověk chce, tak to dokáže. Já jsem si vysnila, že chci žít jako normální člověk z rodiny, a dělám proto všechno, co můžu.

A jak plánuješ budoucnost? Děti?

Nechci, aby moje děcko prožilo to, co já. Takže nejdříve si chci vybudovat dobrou domácnost... No a pak je pro dítě důležitý tatínek, že, a toho ještě nemám...

Flík

Život

Marek Malovec (17)
VÚ Buškovice

Život je tak zvláštní zcela – jednou radost,
pak zas žal ze vzpomínek, zbitá cela.
Dá se z ní však prchnout dál.
Roky letí jak voda, radosti je čím dál méně.

Je to asi věčná škoda, že budoucnost ztrácí cíl.
Každý zážitky jen hledá, majetek svůj hromadí,
Zvláštní pocit vzájemností, brzy zlato nahradí.
Proč? Nemůžeme jako dříve zajímat se o vnitřek.

Proč? Každý zajímá se o sebe a majetek.
Nějak tomu nerozumím, kolem sebe cítím klam.
Přetvářovat se neumím, jak s pocitem tím žít mám.
Jak mám dáti všem najevo, že spadnou do propasti,
že se řítí do zátoky bez lásky, citu a cti.

Milovat?
Andrea Hrubá
DD Pyšely

Jsem strašně ráda, že jsem tě poznala
a chci, abych ve tvém srdci zůstala.
Chci s tebou pořád být
a o tobě jenom snít.

Všechno, co s tebou prožívám, je tak krásné,
a proto píši tyhle básně.
Měla jsem jen oči zalepené páskou,
a tys je odlepil svou láskou.

Strašně moc pro mě znamenáš,
a v srdci u mě místo máš.
Chci, aby to tak zůstalo na věky,
ta tvoje lábání a doteky.

Jak se tohle může stát?
Jak tě můžu tak strašně milovat?

Pro maminku
Veronika Fialová (16)
DD Dolní Čermná

Víš, má milá maminko,
já ti musím něco říct.
Je mi líto malinko,
ne, je mi to líto víc.

Moc mě mrzí, že tě zlobím
a máš o mě starost,
omluvná pak slůvka lovím,
ať máš ze mě radost.

Já tě totiž, moje mámo,
přes to všechno ráda mám,
kytičku a sladkou pusou,
kdykoliv ti ráda dám.

V srdíčku tě budu nosit,
až do smrti, přísahám,
protože tě maminečko
nadevšechno ráda mám!

Otázka
Kristýna Hodinová (16)
VÚ Počátky

Dala jsem si otázku, zda mám někoho ráda.
Zda je tu někdo, kdo mi kryje záda.
Dlouho jsem nad tím přemýšlela.
Jednoho dne jsem toho konečně docíliiila.

Byl to den, kdy jsem potkala Tebe.
Hvězda začala padat z nebe.
Nevěřila jsem tomu.
Tomu, že se budeme spolu dlouho bavit.
Tomu, že budeme tolik času spolu trávit.

Nechci o Tebe přijít.
Jen s Tebou dokážu šťastná být.
Jsi moje kamarádka z ústavu, která mi kryje záda.
Mám Tě moc ráda.

Holka jako každá jiná

Nikola Hamburgová

VÚ a DDŠ Místo

Věnováno pro DD Krompach

Jsem holka jako každá jiná,
hodně jsem se provinila.
Proklínám každou minutu,
kdy jsem nesekala dobrotu.

Jsem holka jako každá jiná,
ráda bych se všem omluvila.
Snad není hloupost, co jsem napsala,
ze srdce jsem to myslela.

Brána ke štěstí

Petra Dedíková

DD Dagmar Brno

Zase chodím s hlavou skloněnou,
nic mě nebaví, nic se mi nechce,
nejde to tak lehce!

Jsem jako dřevěná loutka,
nejradši bych zalezla někam do koutka
a neviděla se.

Všichni mě vidí jen jako malou holčičku,
co má roztomilou tvářičku.

Všichni mi něco zakazují
A jen mě před vším shazují.

Chovají se ke mně jako k malé a myslí si,
že je to správné.
Ti, kterým jsem věřila, se vším se jim svěřila,
jsou tak strašně falešní,
tak strašně nevděční a tak neteční!

Kdy se zase na svět usměji
a těm, co ještě věřím, řeknu, že jim děkuji?
A že je miluji?!
Že jsem jim vděčná za každý jejich den,
už vím, že jsem falešným naletěla

Anděl

Andrea Horváthová (17)

Vojtěch Sivak (18)

DD Sedloňov

Anděl letí k nebesům,
rozumí jen procesům.
Bílý Anděl, bílá zima,
z toho každý jen tak dřímá.

Anděli! Máš velká křídla,
bílá jako mýdla.
Dárky, rady rozdáváš,
přitom na nás dozíráš.

Rozvázný jsi jako duše,
proto záříš jako slunce.
Anděli náš na nebesích,
prosviř naše černé duše,
proto naše prosby vyslyš
v končinách zasetých,
aby byly bílé jako tvoje duše.

To jsou naše prosby k tobě,
vyslyš je a pošli k zlobě.

Skleněné srdce

Andrea Hrubá

DD Pyšely

Moje srdce je ze skla,
tak či sté a průzračné,
ale taky tak křehké.
Musíš s ním zacházet opatrně,
jinak se rozbije a střepy
už nikdy nedáš dohromady.

Tomáš Slavata dostal od dětí z dětského domova kolo.

Jak se vám líbí?

Projekt Albert Triatlon Tour, jehož je Tomáš Slavata stěžejním pilířem, nepřestává tohoto cílevědomého muže překvapovat. Nedávno navštívil děti v Karviné a pár dní na to ho dojaly děti v dětském domově v Jablonném pod Ještědí, když mu namalovaly závodní triatlonový speciál.

„Byl jsem strašně moc překvapený tím, co mi děti připravily. Dostal jsem krásného triatlonového speciála a věřím, že díky tomuto kolu se mi bude dařit na Ironmanu v Africe, kam letíme v dubnu s Honzou Jakubičkem,“ popsal Slavata chvíli, kdy mu děti ukázaly svůj výtvor. „Určitě jim dalo hodně práce tohle přichystat, takže se pokusím vzít jejich dílo s sebou a udělat fotku přímo v prostředí závodu JAR,“ dodal.

TRIATLON NÁS BAVÍ. Staňte se fanouškem naší skupiny na facebooku.

Projekt Albert Triatlon Tour je určen pro všechny děti bez výjimky. Podporuje propojování různých dětských světů, aby děti nemusely být vězni své reality, rozšířilo se jim zorné pole a lépe si uvědomily svůj potenciál.

„Je krásné poznávat dětské prostředí i přesto, že je těžké do něj vstupovat. Má odhodlanost mne samotného dokázala zachránit v nelehkém osudu a splnil jsem si svůj sen. Takže jsem přesvědčen, že je správné toto poselství šířit dál,“ řekl dále Tomáš Slavata, který zároveň nabádal k účasti na některém ze závodů.

Podívejte se na dílo dětí z dětského domova i na vzor, podle kterého malovali...

„Už teď se můžete zaregistrovat na webových stránkách www.alberttriatlon-tour.cz a zúčastnit se některého z třinácti závodů po celé České Republice. Albert triatlon Tour dokonce bude v tomto roce i na Slovensku v rámci spolupráce se Slovenských triatlonovým svazem,“ vyzývá slavný triatlonista.

Triatlonová Tour už má za sebou přes 40 besed v dětských domovech a základních školách. Sám Tomáš Slavata má za sebou úctyhodných 13 tisíc kilometrů, které najezdil během dvou měsíců, kdy navštívil i dětské domovy v těch nejvzdálenějších koutech České republiky.

Díky Nadačnímu Fondu Albert a značce Author je ale schopen dát dětem mnohem víc než jen kola, ale šanci na svůj sen. Albert Triatlon Tour se snaží dětem ukázat, že se při uskutečňování svých

snů nemají nechat zahnat do koutanějšími okolnostmi. Nezáleží totiž na tom, zda pocházejí z fungující rodiny, nebo vyrůstají v dětském domově. Úplně každý totiž může v životě uspět a být šťastný. Důležité je naučit se zmobilizovat vnitřní sílu a s odhodláním se vydat za tím, co si ze srdce přejeme.

Victoria Production

Přípravy na Albert Triatlon Tour jsou v plném proudu

Druhý ročník triatlonové tour je plný nadějí a plánů. Tomáš Slavata zatím navštívil přes dvacet škol a dětských domovů, kde motivuje děti ke sportu a snaží se jim ukázat, že vytrvalostí se dá dosáhnout na vrcholky, které se zdají být zdánlivě nedosažitelné. Jeho vyprávění není jen o úspěchu, ale především o pochopení smyslu sportu, o motivaci a síle, která se dostaví společně s dobrými výsledky.

Úspěch je pomíjivý a krátkodobý, ale cesta k němu dokáže dodat sílu, poprat se s těmi nejtěžšími překážkami v životě. Tomáš se snaží vysvětlit, že náš sen není závislý na tom, v jakém prostředí vyrůstáme, ale souvisí s tím, jak se dokážeme životu postavit a uchopit ho. Snaží se promlouvat skrze své zážitky z dětství s otevřeností, která dokáže posluchače zaujmout. On sám říká, že netvoří nic zásadního, jen ukazuje cestu, která jeho samotného zachránila. Děti jsou z besed nadšené a i ti největší rošťáci dokážou bez mluvení naslouchat celému vyprávění. Kdo jiný by měl k těmto příběhům blíž, než čerstvý člen předsednictva Českého klubu fair play pod Českým olympijským výborem.

Myšlenkou besed je přilákat děti na triatlonové závody a dát jim šanci vybojovat jízdní kolo a sportovní vybavení a také děti z dětských domovů spojit s dětmi ze široké veřejnosti, protože triatlonová tour je šancí pro všechny bez rozdílu.

Tomáš má před sebou dalších 20 besed, kam nepřejede s prázdnou. Stejně jako u předchozích návštěv, děti dostanou jízdní kolo, aby se mohly na závody dobře připravit.

Projekt Albert Triatlon Tour je určen pro všechny děti bez výjimky. Podporuje propojování různých dětských světů, aby děti nemusely být vězni své reality, rozšířilo se jim zorné pole a lépe si uvědomily svůj potenciál. Ke všem účastníkům přitom organizátoři přistupují stejně a vytvářejí rovné podmínky a šance pro všechny závodníky.

Zaregistrovat na jeden z třinácti závodů v ČR se můžete na webových stránkách:
www.alberttriatlontour.cz

Pavla Fabiánová

V Srdci Ráje

Návštěva Moravskoslezského kraje započala ve čtvrtek besedou v Dětském domově ve Frýdku-Místku a pokračovala ještě tentýž den směrem Karviná. Tam se v části nazývané Ráj nachází dětský domov pojmenovaný Srdce. O vřelosti „tet a strejdů“ nebylo pochyb, jakmile se otevřely dveře vedoucí do několikapodlažní pěkné budovy. Nakonec se návštěva plánovaná původně na páteční den protáhla na celý víkend.

Páteční besedy se zúčastnilo kolem čtyřiceti dětí. Jako pokaždé si vyslechly příběh, který motivuje k samostatnosti, a k tomu, aby dokázaly ocenit péči, které se jim dostává v prostředí nahrazující rodinné zázemí. Dětský domov Srdce dětem bezesporu dokáže poskytnout podmínky ke šťastnému dětství, které jim nemohou jejich rodiče zaopatřit. Když se profesionální přístup „tet a strejdů“ spojí s dávkou lidskosti a nechybí k tomu všemu ani srdce, pak se dějí zázraky. Tohle vše v Srdci prostě neschází. Navíc je přátelský přístup pro děti vzor, který při svém dospívání moc potřebují.

Cesta zpět do Prahy byla dlouhá, ale my jsme měli v záloze pro potěšení několik překrásných obrázků s věnováním. Malovaly je šikovné ručičky dětí, které se ve světě určitě neztratí. Děkujeme za báječný víkend všem dětem, „tetám a strejdům“ a také panu řediteli!

Zároveň patří poděkování všem dětským domovům a školám, ve kterých již besedy proběhly, a měly stejně vlídný přístup.

Tomáš Slavata a Pavla Fabiánová

Zlenice zatím nejisté, „hejbat se“ ale budeme!

Záložní varianta?

Pro letošní ročník tak mám i záložní variantu. Setkáme se pouze na podzim na dvoudenním soustředění nebo se opět vydáme s týmem k vám do domovů, oprášíme staré choreografie a šestý ročník bude přehlídkou pětileté práce. Rozhodně se všichni opět setkáme a snad i v Kongresovém centru Praha, kde je mi moc dobře a je pro naši početnou rodinu tak akorát.

Když čtete tyhle řádky, tak už možná mám sponzora nebo se smíruji se záložní variantou. Ale článek píš i ještě na konci února, plná optimismu, že se na Hejbejte se... usměje štěstí. Říká se, že když si něco opravdu moc přejeme z celého srdce, tak se nám to splní. Já si letní Zlenice, finálové závody a regulérní šestý ročník přeji moc. Tak uvidíme.

Nadační fond

Pátý ročník byl vlastně takovým mezníkem. Jak vidíte, změnili jsme název, založila jsem Nadační fond Hanky Kynychové a vaše výkony se začaly rovnat výkonům profesionálních tanečníků. Tety a strýčkové se stávají téměř profesionálními trenéry, a také manažery, kteří úspěšně shánějí finance na účast v Hejbejte se a zpívejte. A já vám za vše moc děkuji – bez vás by Hejbejte se a zpívejte neslavilo takový úspěch!!! O to víc mě mrzí, že v tomto úžasné „rozjetém vlaku“ i mě a celou naši „hejbací“ rodinu dostihla finanční krize.

Já jsem znamením beran. O beranech je známo, že si jdou za svým a jen tak se nevzdávají. A ani já se nevzdávám. A proto vám slibuji, že naše „hejbací“ rodina se bude opět „hejbat“!

Přeji vám pohodové jarní dny a těším se s vámi opět na viděnou!

Vaše „teta“ Hanka Kynychová

Jak se vám daří v první třetině nového roku 2012? Od některých z vás dostávám pravidelné zprávy. Vím, že vystupujete na plesech a dalších zábavách. Posíláte nám fotky, videa a já jsem moc ráda, že se naše choreografie líbí. Už jste všichni vlastně taková profesionální tanečníci. Třeba děvčata z DD Frýdek – Místek vystupovala na plese, kde se pokazilo CD s hudbou na Zumbu. A tak děvčata místo toho, aby smutně odešla domů, zatancila choreografii na úplně jinou hudbu, kterou slyšela poprvé. A zajely to prý bez jediné chyby, říkala teta Zuzka.

Velmi často se mě ptáte, voláte a píšete, kdy bude letní soustředění ve Zlenicích a jak „to“ bude letos probíhat. Dokonce i moje holky Šašenka se Sofínkou se mě ptají: „Mami, pojedeme zase do Zlenic?“ Vám všem i holkám doma říkám, že nevím. Tahle odpověď mě ale vůbec netěší a moc mě trápí. Hledám všemožná řešení, jak sehnat sponzora, který by zaplatil letošní ročník Hejbejte se a zpívejte s Hankou Kynychovou (ano, změnili jsme název), či hledám řešení, jak snížit náklady na účast v projektu. Samozřejmě přemýšlím i nad tím, že změním místo konání soustředění. Zkrátka zkouším všemožným způsoby zlomit osud dnešní doby, kdy téměř nikdo nechce věnovat finance na charitativní akce pro děti z dětských domovů.

Tišnovští po boku hvězd v muzikálu Děti ráje

V sklonku loňského roku vystoupil během představení oblíbeného muzikálu Děti ráje na jevišti také tým dětí z Dětského domova Tišnov. Tento jedinečný zážitek před zaplněným hledištěm si děti doslova „vydřely“ jako vítězové projektu Hejbejte se a zpívejte s Hankou Kynychovou.

V rámci tohoto projektu totiž celý rok trénovaly, aby se v polovině listopadu utkaly s dalšími týmy z 24 dětských domovů po celé republice. V kategorii Muzikál tišnovští zvítězili už loni, a tak se na jevišti pražské GOJA Music Hall objevili už podruhé. Tentokrát proto dostali ještě větší prostor a v rámci představení si se skutečnými herci a zpěváky zazpívali a zatancovali i tzv. medley složenou z nejoblíbenějších písniček muzikálu. Choreografii, se kterou zvítězili v projektu, pak sami předvedli při písničce Céčka po boku hlavních představitelů Martina Zounara a Miši Sejnové.

Po skončení představení pak sama Hanka Kynychová poděkovala před plným hledištěm zpěvákům a tanečníkům Miše Noskové, Petře Parvoničové, Bořku Slezáčkovi, Miše Sejnové, Braňu Polákovi, Radku Fíšerovi, Zdeňce Píjanové, Davidu Maulemu, Martině Fantové, Kláře Kočárkové a dalším, kteří se celoročně podíleli bez nároku na honorář na „hejbacích“ aktivitách podíleli.

Děti z jihomoravského dětského domova si i tentokrát atmosféru jeviště a zákulisí jednoho z nejoblíbenějších muzikálů současnosti moc užily a rozhodně se prý v rámci projektu Hejbejte se a zpívejte s Hankou Kynychovou pokusí dostat na muzikálové jeviště i potřeť. Držíme jim palce.

(kf)

Opravdu bylo vše postavené na hlavu?

Říká se, dívej se před sebe a neohlížej se za tím, co bylo. Je ale pár situací v životě, kdy nám to nedá, a ohlédnout se musíme, či chceme. A proto jsem se rozhodla ohlédnout se za loňskými finálovými závody Hejbejte se a zpívejte s Hankou a Novou, které proběhly 19. listopadu 2011 v Praze. Ohlasy na tento již pátý ročník byly velmi pozitivní. Našla se samozřejmě i negativa, drobné nedostatky a s nimi i negativní ohlasy, které respektujeme a jsme rádi, jsou-li věcné a mají smysl.

Našel se ale i jeden negativní ohlas, který byl nepodložený jakýmkoliv fakty, byl plný osobní antipatie a tak velmi zabolěl mě, Hanku a celý náš tým. Dokonce i spousta ředitelů, vychovatelů i dětí, kteří se s tímto názorem setkali, reagovali velmi smutně. Zde si dovoluji za pozitivní slova a objektivní názor poděkovat paní ředitelce Haně Štrajtové, Janě Dykastové, panu řediteli Leoši Moravcovi, děvčátkům a pracovníkům DD Kroměříž a mnohým dalším, kteří nás utvrdili v tom, že naše počínání je správné a bolest z článku je pochopitelná.

Nemá smysl zde vysvětlovat, že Hejbejte se a zpívejte jsou klasické závody, kde není standardní chystat dětem oběd, bohatý raut a podobně. Je více než jasné, že při sportovním výkonu je nemožné mít plný žaludek, proto strava musí být lehká a jednoduchá. To, že dětské domovy mají svůj denní rozpočet na zakoupení potravin, takže je jedno, zda je zakoupí doma nebo na soutěži (vejdou-li se do cenového limitu), je více než logické. Co se týká ubytování v základní škole na karimatce. Zde by bylo na místě, kdyby se autor onoho článku poohlédl po „normálních rodinách“. Stačilo by se zeptat vychovatelů, kteří mají děti, jaká je organizace, když jejich dítě jede na víkendový zápas v basketballu. Odpověď by ho asi překvapila. Ano, i děti z „normálních rodin“ spí ve spacáku na karimatce.

A takto bych mohla argumentovat na každou další větu, která v článku stojí. To ale není mým záměrem. Nechci se zpovídat, proč volíme zrovna Kongresové centrum Praha a Prahu vůbec pro konání závodů, proč činíme to či ono. Máme k tomu zkrátka svoje důvody, cítíme, že tak je to nejlepší a jako organizátoři si dovoluime mít výsadní právo při rozhodování o těchto věcech. Názorům a připomínkám se nebráníme, naopak. To už jsem ostatně naznačila v úvodu. Mým záměrem, proč jsem se rozhodla na článek Miloše Nguyena reagovat, je můj pocit, že by měl autor někdo upozornit, že bude-li psát články, které ubližují a vlastně říkají nepravdu, tak to jako úspěšný novinář nikam nedotáhne.

Možná vás napadá, proč nás jeden negativní článek tak zabolěl, a proč vůbec věnuji energii reakci na něj. Mám jednoduché vysvětlení. Několik dní před finálovými závody se pár partnerů rozhodlo, že nám nedá finanční dary. Byly to finance, za které bylo potřeba nakoupit stovky medailí, zaplatit pronájem Kongresového centra Praha, zaplatit ozvučení a další nezbytné položky, které není možné barterovat. Zkrátka bylo konání finálových závodů ohroženo. Hanka se svým manželem ale bez váhání sáhli na svůj soukromý účet a ještě dodnes hradí závazky spojené s konáním závodů ze svých osobních financí na úkor jejich rodinného rozpočtu. Nejedná se o tisíce a dnes už možná ani o deseti tisíce. To ale neříkám proto, že bych chtěla, abyste Hance blahopřáli. Říkám to proto, že za letošními finálovými závody byla spousta úsilí, emocí a proždělých nocí. Hance jsem ten pocit, že by zklamala pět set párů dětských očí, nezavíděla. Ona se s tím ale bravurně poprala a odmítla se vzdát.

A pak, díky jednomu článku, to vypadá jako komerční akce, která nikomu nic nepřináší. Víím, že vy, kteří jste součástí „hejbací“ rodiny, jak říká Hanka, dobře víte, jaká je skutečnost. A vy, kteří jste váhali s účasti v našem projektu, a článek v prosincovém Zámečku vás odradil, se rozhodně nechte ovlivnit a vyzkoušejte „hejbání“ na vlastní kůži. Uvidíte, že nikoho netrápíme hladý, nepronajímáme zbytečně velké prostory pro konání akcí a nikoho nenutíme spát na zemi....

Zvláštní na tom všem je také to, že od doby, kdy vyšel prosincový Zámeček, mám na Facebooku o jednoho přítele méně. Že by autora trápilo špatné svědomí, nebo není úplně přesvědčen o svém novinářském počínu a bojí se tak přímé konfrontace?

**Kateřina Fingralová
Nadační fond Hanky Kynychové**

Jak to bylo s Plaváčkem

Zprávička z letošního prvního pobytu pro děti z Klánovic tentokrát z nové chalupy v Oseku u Hořovic

V nové chalupě nás krom vřelého přijetí od Kottenových čekal zamrzlý rybník a sudička, která obývá nedaleký srub. Navštívila nás hned první večer, aby se s námi podělila o příběh, který vypráví pokaždé, když do chalupy přijede někdo nový.

Stali jsme se svědky toho, jak se u uhlíře narodil synek a jak mu u kolíčky stály sudičky, jak se košíku s chlapcem zmocnil král a předal ho sluho-vi, aby ho utopil.

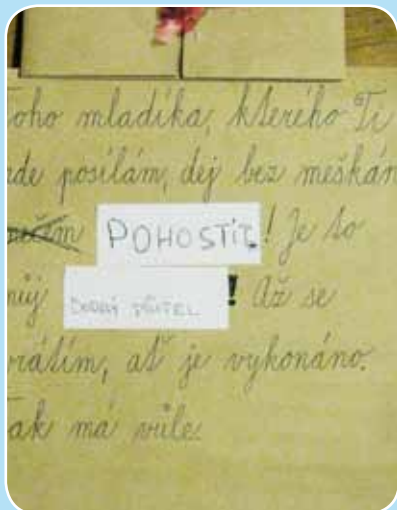
Dál už jsme příběh zkoumali sami, hráli jsme si na rybáře, který našel košík, na Plaváčka, který putuje nejprve na hrad a poté za Dědem-Vševědem, na sudičku, která změní dopis tak, aby se Plaváčkovi nic nestalo.

Také na nás čekaly obálky plné obrázků, ze kterých jsme vytvářeli koláže, při imaginaci jsme si představovali, jak asi mohlo vypadat Plaváčkovovo putování za Sluncem.

Vše se střídalo s hokejem, dobrodružným výletem na Expediční kameru, návštěvou a také báječným jídlem u společného stolu a tradičními setkáními v letnědomní chýšce.

S vděčností jsme do našeho kruhu přijali dva široké pomocníky z Písku.

Plaváči už jsou zpět a do Oseku zamířila výprava plná snů! Těšte se na další zprávy z pobytů.

Sociálně-terapeutické pobyty pořádá Občanské sdružení Letní dům za podpory Nadace Terezy Maxové dětem, Nadačního fondu Albert, Diplomatic Spouses Association, MPSV ČR a MHMP.

nadace a organizace

Ze života Open Gate

The Kellner
Family
Foundation

Dělníci znovu v akci, staví učebny i halu

V Open Gate se opět staví! V září 2011 byly ukončeny práce na výstavbě základní školy a přilehlého parkoviště. Ale od poloviny února jsou dělníci i těžká technika znovu na scéně. „Začala výstavba druhé etapy rozšíření školy, která bude probíhat do začátku následujícího školního roku,“ potvrdil zástupce ředitele gymnázia Petr Chára.

Budově místní základní školy přibude dalších pět velkých učeben. „V horní části areálu vyroste víceúčelová hala, která poskytne útočiště všem běžným druhům sportu (florbal, házená, sálová kopaná, basketbal, volejbal, badminton apod.) na kvalitním umělém povrchu v oficiálních rozměrech hřišť,“ prozradil Chára. Na tribuny se vejde přibližně 150 fanoušků a diváků. „V hale bu-

dou samozřejmě také šatny, hygienická centra, skladové prostory a sportovní vybavení,“ dodal. Tělocvična nebude sloužit pouze sportu, ale také různým společenským a kulturním akcím. Těch se díky obrovské kapacitě bude moci zúčastnit až 500 lidí. Nebudou chybět ani menší prostory pro jógu, tanec, aerobik či fitness.

V plánu jsou i další úpravy areálu, například předělání starého sadu na odpočinkovou zónu. „Věříme, že již dnes výjimečný areál OG získá další reprezentativní a moderní prostory, které plně uspokojí rostoucí počet studentů na gymnáziu a z kvalitní podmínky pro žáky základní školy,“ vysvětlil zástupce ředitele.

Franta Berger

Roman Navrátil: „Chce to snahu!“

Roman Navrátil má 14 let a nyní je v Dětském domově Dolní Počernice. Před třemi roky se mu podařilo dostat na prestižní gymnázium Open Gate (OG), kde studuje dodnes. V rozhovoru pro Zámeček bych Vám ho rád představil a nabídnul Vám inspiraci a důkaz toho, že to, že jste v dětském domově, nic neznamená.

Jak ses do dětského domova dostal a udržuješ kontakty se svojí rodinou?

Do domova jsem se dostal před pěti lety. Doma jsme se často hádali. Svoji matku znám, ale otce jsem viděl jednou v životě. Poté, co jsem odešel do dětského domova, což je 5 let, se s ní nestýkám. Jinak si píšeme a jednou za čas ji zavolám.

Kolik ti bylo, když jsi přišel do dětského domova?

To mi bylo devět let. Před dvěma lety jsem přišel do dětského domova v Dolních Počernicích, kvůli OG, abych to měl blíže do školy, a jsem zde velmi spokojený.

Kdo objevil tvé nadání a přišel s myšlenkou studia na Open Gate?

Do Open Gate jsem se dostal, když jsem byl v DD Horní Planá, kde náš ředitel přišel na moje nadání s tím, že jsem měl samé jedničky. Řekl mi, že našel právě tuhle školu a že Open Gate hledá talenty i v dětských domovech a že bych to měl zkusit.

Jak zapadne mladý člověk, který vyrostl v dětském domově, do prostředí jako je Open Gate?

Do Open Gate jde člověk podle mě do toho s tím, že by měl respektovat ostatní a kdyby to nedělal, měl by zde velké problémy. Zde si lidé nevšímají a neukazují na sociální rozdíly a ani to, odkud někdo je. Neměl jsem s tím tedy žádný problém.

Co by jsi vzkázal dětem, které si přečtou tenhle rozhovor a měli by zájem se dostat na Open Gate?

Určitě to má smysl. Poznal jsem několik lidí, kteří si řekli, že chtějí na OG, ale nemají v sobě tu snahu a například po týdnu si řeknou, že na to kašlou a budou dělat něco jiného. Takže hlavně to chce snahu.

Co tě v OG nejvíce baví?

Volnočasové aktivity. Například v pondělí mám plavání a šachy, v úterý psaní všemi deseti na počítači, ve středu nemám žádný kroužek, neboť máme nevíce předmětů a je to spíše relaxační den a ve čtvrtek už také nemám kroužek. Celkově se mi tu líbí. Dobré jídlo, přátelé nebo například uniformy ve škole.

Co bys chtěl vzkázat čtenářům Zámečku?

Všem čtenářům přeji hodně štěstí v jejich životě a těm, kteří se rozhodli, že by chtěli na Open Gate, přeji mnoho sil. A aby zůstali u svého snu a nevzdávali se.

Ptal se Lukáš Kotlár

PROJEKT SOS18 POKRAČUJE 5. ROČNÍKEM!

Na začátku února jsme v SÁMOVCE přivítali další partu holek a kluků, kteří mají chuť vyzkoušet si nové dovednosti a lépe se tak připravit na odchod z dětského domova. Do 5. ročníku se zapojilo celkem 11 holek a 9 kluků z dětských domovů z Horní Čermné, Nymburka, Plesné a Radenína.

www.TOJSEMJA.cz

Jednou z aktivit, které jsme se věnovali, byla tvorba vlastní webové stránky na nově vznikající „Portál zajímavých osobností Projektu SOS18“. Rozdělení ve dvojicích jsme se střídali v rolích web designérů a zajímavých osobností a vzájemně si sdělovali, co máme rádi, co se nám líbí a nebo naopak.

Když tě vedou smysly

K vzájemnému seznámení nám také velmi dobře posloužila sobotní cesta Prahou, jejíž součástí byla i návštěva Neviditelné výstavy. Na hodinu jsme se ocitli ve světě, ve kterém nezbylo žádné světlo a museli jsme se řídit výhradně hmatem, čichem, sluchem, smyslem pro rovnováhu a doslova „slepě důvěřovat“ ostatním členům svého týmu. Neviditelná cesta se stala pro všechny silným zážitkem a napomohla nám k rychléjšímu vytvoření vazeb důležitých pro úspěšnou spolupráci.

Tvoříme ve stopách Aboriginů

Svoji tvořivost jsme projevili při malování obrazů, pro které nám bylo předlohou umění původních obyvatel Austrálie, Aboriginů.

V podobném duchu se nesla také naše první bubenická dílna, kterou nás provedl bubeník a facilitátor Petr Šušor. Šamanské rytmy a popěvky nás nadchly a těšíme se, až v nich budeme při příštím setkání pokračovat.

Nejen výše uvedené bylo pro nás při našem prvním společném setkání novinkou. Nové bylo vlastně téměř vše. Věříme, že jde o novinky, které nás obohatí, inspiřují nás k dalším nápadům a dodají nám chuť jít novým zkušenostem vždy vstříc.

Sámovka

SOUTĚŽ KAMARÁD DO DEŠTĚ: FOTÁKY PRO VÍTĚZE Z OPAVY, TELČE A OSTROHU

Těsně před Vánoci jsme stihli uzavřít naši diskusní soutěž na www.sos18.cz „Kamarád do deště“. Soutěž se týkala různých témat, která se mezi nejlepšími přáteli nejčastěji řeší, jako jsou společné a odlišné koníčky, vzájemná znalost povahových rysů, nebo hádky a usmířování. A vaše odpovědi byly moc hezké!

Těsně před Vánoci jsme stihli uzavřít naši diskusní soutěž na www.sos18.cz „Kamarád do deště“. Soutěž se týkala různých témat, která se mezi nejlepšími přáteli nejčastěji řeší, jako jsou společné a odlišné koníčky, vzájemná znalost povahových rysů, nebo hádky a usmířování. A vaše odpovědi byly moc hezké!

Do nejužšího výběru se dostalo 13 pilných přispěvatelů, z nichž jsme vybrali 3 autory nejlepších příspěvků. Byli to Michael L., DD Opava, Sára P., DD Telč, a Pavla S., DD Uherský Ostroh.

Vítězové pod stromeček dostali zbrusu nový fotoaparát. A když splnili ten úplně poslední úkol a poslali nám fotku sebe a svého nejlepšího kamaráda, čekalo je ještě jedno překvapení, mohli si přát další cenu – speciální dárek na přání právě pro svého „Nej“. Sešly se nám krásné fotky nejlepších přátel.

!!!ZAČÍNÁ SOUTĚŽ „O POBYT NA PŘÁNÍ 2012“!!!

V únoru opět začala naše čtyřměsíční soutěž o „Pobyt v Praze na přání“. Letošním tématem jsou „Příběhy lidí, kteří se rozhodli vyhrát“ – vybrali jsme silné a inspirativní příběhy reálných osobností, které si ve svém životě prošly těžkými situacemi, ale nakonec z nich vyšly jako vítězové. Těšit se můžete na známé i méně známé tváře z prostředí herectví, tance a hudby.

Neváhejte a zapojte se do soutěžení, nejpilnější a nejoriginálnější soutěžní tým opět vyhraje víkendový pobyt v Praze podle svých přání! Přípraveny jsou také ceny pro týmy na 2. a 3. místě!

Centrum Sámovka

O ČEM DĚTI SNÍ..

..očima děti
z dětských domovů

**Celostátní literární soutěž pro děti z dětských domovů,
pořádaná DEJME DĚTEM ŠANCI o.s. ve spolupráci s nakladatelstvím
Smart Press, s.r.o. a časopisem Zámeček.**

Odborným garantem soutěže je spisovatel Josef Formánek.

Cílem soutěže je vybrat 15 vítězných povídek (příběhů), které budou knižně vydány.

Podmínkou účasti v soutěži je sepsání povídky v českém jazyce na některé ze soutěžních témat.

SOUTĚŽNÍ TÉMATA

- Jak si představuješ svoji budoucí rodinu
- Co očekáváš od života
- Moje zkušenost s návštěvou v hostitelské rodině
- Jak jsem se dostal(a) do dětského domova
- Tři přání do života

Vyhlášení soutěže

15.3.2012 na webových stránkách pořadatele, v časopise Zámeček a na webových stránkách Zámečku

Termín odevzdání prací

nejpozději do 10.5.2012 (odesílací razítko České pošty)

Vyhlášení výsledků

15.6.2012 na webových stránkách
www.dejmedetemsanci.cz

**Slavnostní vyhlášení vítězů proběhne formou zábavného odpoledne
ve středu dne 20.6.2012 v Praze.**

**Začneme malým občerstvením a předáním cen ve 13.00 hodin a rozloučíme se po večeri
cca ve 20.00 hodin.**

Každý autor jedné z vítězných povídek obdrží finanční odměnu **1.000,- Kč**, kterou může v rámci odpoledne utratit za zboží dle vlastního výběru, **kvalitní MP3 přehrávač**, a bude mít příležitost vyzkoušet si **pilotování tryskového dopravního letadla Airbus 320** na profesionálním leteckém simulátoru.

Účastníkem soutěže může být dítě vyrůstající v dětském domově na území České republiky bez omezení věku, při splnění podmínek soutěže. Kompletní pravidla soutěže, která doporučujeme pečlivě přečíst, a přihlášku do soutěže najdou zájemci na www.dejmedetemsanci.cz v sekci „AKCE“ nebo na www.zamecek.net.

Způsob sepsání povídky elektronickou formou (PC) ve formátu Word, typ písma: Arial, velikost písma: 11, řádkování: 1, okraje: 2 cm (nahore, dole, vlevo i vpravo)

Rozsah povídky minimální rozsah: 1 strana textu
maximální rozsah: 4 strany textu

Žánr jakýkoliv, bez omezení

Na závěr vytištěné povídky je třeba doplnit **podpis** jejího autora. Ke každé povídce je třeba přiložit **podepsanou přihlášku soutěže**. Každé dítě se může zúčastnit maximálně s jednou povídkou.

Ceny do soutěže věnovaly společnosti MALL.cz a iPilot Prague.

— pořadatel —

— partneři —

Jihlavský deník: Útěk z domova skončil v kontejneru

V kontejneru na odpad, a to doslova, skončil útěk patnáctiletého chlapce z jihlavského domova se školou.

Kluk neutekl daleko, krátce před patnáctou hodinou ho záchranáři a technici Služeb města Jihlavy (SMJ) vyprostili z kontejneru na elektroodpad v Březinově ulici. DDS se nachází jen několik stovek metrů odtud.

Školák na útěku společně se spolužákem hledali v kontejneru něco, co by mohli ještě zpeněžit, méně šťastnější z dvojice se pak z červené schránky už sám nedokázal dostat. „Na místo jsme museli vyslat speciální auto s ramenem na vyprazdňování kontejnerů, teprve potom jsme chlapce vyprostili,“ popsal událost mluvčí SMJ Martin Málek. Na místě byli také policisté, hasiči i záchranka.

Sedmička:

Korunka miss patří Sabině Drahotové

V kontejneru na odpad, a to doslova, skončil útěk patnáctiletého chlapce z jihlavského domova se školou.

Kluk neutekl daleko, krátce před patnáctou hodinou ho záchranáři a technici Služeb města Jihlavy (SMJ) vyprostili z kontejneru na elektroodpad v Březinově ulici. DDS se nachází jen několik stovek metrů odtud.

Školák na útěku společně se spolužákem hle-

dali v kontejneru něco, co by mohli ještě zpeněžit, méně šťastnější z dvojice se pak z červené schránky už sám nedokázal dostat. „Na místo jsme museli vyslat speciální auto s ramenem na vyprazdňování kontejnerů, teprve potom jsme chlapce vyprostili,“ popsal událost mluvčí SMJ Martin Málek. Na místě byli také policisté, hasiči i záchranka.

Kladenský deník:

Pexesiáda měla u dětí úspěch

V příjemném prostředí salonku restaurace U Jezírka se utkala při Pexesiádě smíšená pětičlenná družstva kluků a děvčat z Tuřan, Dětského domova Ledce a Malíkovíc.

V tuhém dvouhodinovém zápolení probíhající v znamení fair-play si první místo vybojovaly tuřanské děti před Malíkovickými a Dětským domovem Ledce – Šternberk.

„Moc se nám Pexesiáda tady v Tuřanech líbila, i když jsme byli třetí. Příští rok určitě vyhraje,“ se nám svěřila Kristýnka Šlajchrtová z DD Ledce. Akci připravilo občanské sdružení HejKal.

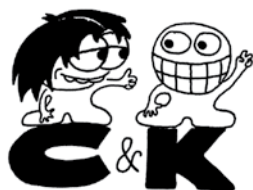
Super.cz:

Odhalená ňadra Agáty vynesla 140 tisíc pro DD

Erotické snímky, na kterých Agata Hanychová v arktických mrazích odhalila své tělo, možná nikdy v časopise Playboy, pro nějž byly foceny, neuvidíme. „Zdály se jim málo odvážné. Prý bychom měli ještě něco dofotit,“ řekla Super.cz Agata.

Čtyři ze série fotografií byly vydraženy za 140 tisíc korun ve prospěch občanského sdružení Peppermint, které se stará o nezletilé matky z dětských domovů.

ÚKLID :)

SCÉNÁŘ: RADECEK KRESLÍ: HELMUT GRADECZEK HRAJÍ: CIBULE A KEBULE

ŠTÍRE,

hvězdy ti radí, aby sis už konečně uvědomil, že nemůžeš mít dva miláčky naráz.

VÁHO,

ty by si chtěla všechno naráz a hned teď, ale tak to v životě nechodí. Hvězdy tě varují: Kdo chce víc, nemá nic!

STŘELČE,

pořádně si rozmysli, komu svěřuješ svá tajemství! Hlavně nikomu neříkej o tamté věci...

BLÍŽENČE,

na jaře si stříhej nehty, myj si vlasy, čisti si zuby a uvidíš, že se za tebou začnou otáčet holky nebo kluci. To není žádná tajemná rada z nebes, ale tak to prostě v životě funguje :)

RYBO,

hvězdy to vidí takto: Na jaře budeš otevřená, komunikativní, veselá a všechny kolem sebe dokážeš okouzlit. Ty se máš!

RAKU,

podle konstelace Jupiteru a Venuše máš velkou šanci najít si nového miláčka. Neboj se zamilovat až po uši, ať to letošní jaro a léto stojí za to :)

BERANE

poslouchej srdce, ne rozum.

VODNÁŘI,

na jaře si na tebe musíme dávat bacha! Probudí se v tobě totiž žhavý svůdník. Nikdo ti neodolá!

KOZOROHU,

někdy dřív mluvíš, než přemýšlíš, a to by ti mohlo nadělat v příštích dnech pořádné maléry a trapasy. Bacha na to!

BÝKU,

máš v sobě odhodlání, díky kterému se ti podaří dosáhnout všech vytyčených cílů. Jenom nezapomeň, že nic není zadarmo. Nebuď líný a makej na sobě!

LVE,

rozděl se o své hračky s kámošem. Hrát si sám je přece na houbu..

PANNO,

moc se ti za celou redakci Zámečku omlouvám, ale při jarním úklidu se nám tvůj horoskop někam ztratil.

Zajděte si do kina

Kluk na kole

Dvanáctiletého Cyrila umístil jeho táta „dočasně“, než vyřeší své problémy, do dětského domova. Ve skutečnosti ale slabošský a nevyzrálý otec nemá dost odvahy, aby jednou pro vždy řekl svému synovi „nechci tě, nestačím na to“. I když se Cyril nevzdává představy na návrat k otci, netrvá dlouho a otevře se před ním nová šance na život mimo brány dětského domova. Sympatická Samantha, která má vlastní kadeřnictví, si jej začne brát na víkendy. Tím ale teprve začíná série zkoušek jejich křehké důvěry, ze které se teprve může vytvořit opravdové pouto. Kluk na kole je realisticky natočeným příběhem obyčejného kluka, ve kterém stojí lhotejnost s vypočítavostí proti lidské vzájemnosti a lásce.

V kinech od 29. března.

Básnička pro Báru i Toníčka

*Tak už je to tady, hurá!
Pryč je bílá noční můra.
Žádný sníh a žádný led
mrzli jsme už naposled
málem nás z té zimy kleplo
ale teď už bude teplo
slunce, kytky, klídeček
venku čteme Zámeček
píšu v něm pár chytrých rad
jak na jaře užívat!*

Helmut

ZÁVĚREM

Pořád někde od někoho slyšíme, že máme pomáhat druhým, že když uděláme dobrý skutek, že z toho budeme mít sami hezký pocit.

Nedávno jsem zjistil, že je to pravda.

Pozdě večer jsem se vracel z nákupů z Polska. Na hlavní cestě uprostřed lesů začala auta zpomalovat. Snažila se objet zvíře, které leželo uprostřed silnice. Protože jsem zrovna telefonoval a neměl volnou ruku, abych mohl přeradit na dvojku, auto mi zdechlo přímo u zdechlíny...

Když už auto stálo, zapnul jsem výstražné blinky a řekl si, že půjdu zvíře aspoň odtáhnout z cesty, ať ho nějaký nákladák nerozjede na flek. Když jsem se ke zvířeti ohnul, viděl jsem, jak skrz tmou stoupá pára z jeho čumáku. Ono to dýchalo! A po chvíli dokonce otevřelo oči! Smutný psí oči. Byl to kokršpaněl. Z hlavy a pusy mu tekla krev. Pokusil jsem se ho zvednout, pes nekňučel, to bylo dobrý znamení, asi neměl nic zlomeného. Byla noc, tak jsem ho odvezl domů, že buď se do rána zmátoří, nebo v klidu umře.

Ráno se pes probral a byl fit. Běhal, skákal.

Objel jsem vesnice kolem místa, kde jsme ho našli, a poprosil, aby v obecním rozhlase rozhlásili, jestli někdo nehledá kokršpaněla. Ještě ten den si pro něho přijeli starší manželé. Staříci i pes se mohli zbláznit radostí, že se zase vidí. Velkou radost jsem měl taky já! Zachránil jsem život, a i když jenom psovi, tak je to fakt super pocit.

Helmut

www.zamecek.net

předposlední

Zámeček podporují

Nadace ČEZ

Nadace Terezy Maxové dětem

MŠMT ČR

The Kellner Family Foundation

AGROFERT HOLDING, a.s.

Kateřina Matějková, Praha

Ing. Jaroslav Šimáček, Praha

Tomáš Etzler, Peking

BXL Consulting, s.r.o.

Ján Lučan, Praha

FK Šardice, a.s.

Respekt Publishing, a.s.

Ing. Miroslav Drozda, Praha

Strojní omítky, s.r.o.

Zámeček

Vydává Duha Zámeček – Sdružení dětí a mládeže pro volný čas, přírodu a recesi za přispění Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ČR, Nadace Terezy Maxové dětem a dalších partnerů.

Cena: pro DD zdarma
Adresa redakce: Zámeček – Vladislav Sobol
Střední 6, 736 01 Havířov
Telefon: 725 595 417, 596 884 052
E-mail: redakce@zamecek.net

Šéfredaktorka: **Veronika Vargová** – 732 367 706
veronika.vargova@zamecek.net

Zástupce: **Lukáš Kotlár**
lukas.kotlar@zamecek.net

Šéfreportér: **Gracián Svačina** – 739 735 569
gracian.svacina@zamecek.net

Levá ruka: **Ondřej Polák** – Helmut
ondrej.polak@zamecek.net

Pravá ruka: **Ivana Sobolová**
ivana.sobolova@zamecek.net

Grafika: **Dalibor Antonín**
dalibor.antonin@zamecek.net

Redaktoři: **Miloš Nguyen**
milos.nguyen@zamecek.net

Aleš Dvořák
alesdv@seznam.cz

Šéfredaktor webu: **Franta Berger**
frantisek.berger@zamecek.net

Šéf redakční rady: **Vladislav Sobol – Flik**
vladislav.sobol@zamecek.net

Redakční rada:
Aleš Bureš (DDŠ Býchory)
Vladimír Bystrov (Bison&Rose)
Nadě Dittmannová (Spolu dětem)
Kateřina Fingalová (DD v pohybu)
Nora Fridrichová (Česká televize)
Roman Hruza (RHA Agency)
Jan Klusáček (Cyberfox)
Martin Komárek (MF Dnes)
Radim Koreš (DD Písek)
Ivan Lamper (Respekt)
Martin Lánský
Vlastimil Mrva (Znojensko)
Václav Senjuk (R MEDIA)
Terezie Sverdlínová (Nadace T. Maxové dětem)

Dětská redakce:
Sandra Pikartová DD Mařtův
sandrapikartova@seznam.cz
František Miker DD Mikulov
mikerf@seznam.cz

Jakub Pěkný DDŠ Býchory
Lukáš Pěkný DDŠ Býchory
Jana Machalová DD Čeladná
Kristýna Čonková DD Fulnek
Kristýna Mikulová DD Kroměříž
Denisa Mikulová DD Kroměříž
Dagmar Vaculová DD Potštejn
Katka Polášková DD Tišnov
Pavel Lukáš DD Uherský Ostroh
Petr Šmíd DD Uherský Ostroh
Štěpán Jozefčák DD Vizovice
Jolana Košíková DD Zábřeh na Moravě
Anna Marčíková DD Zlín
Rajko Balog DDŠ a VÚ Králíky
René Těthal DDŠ a VÚ Králíky

www.zamecek.net